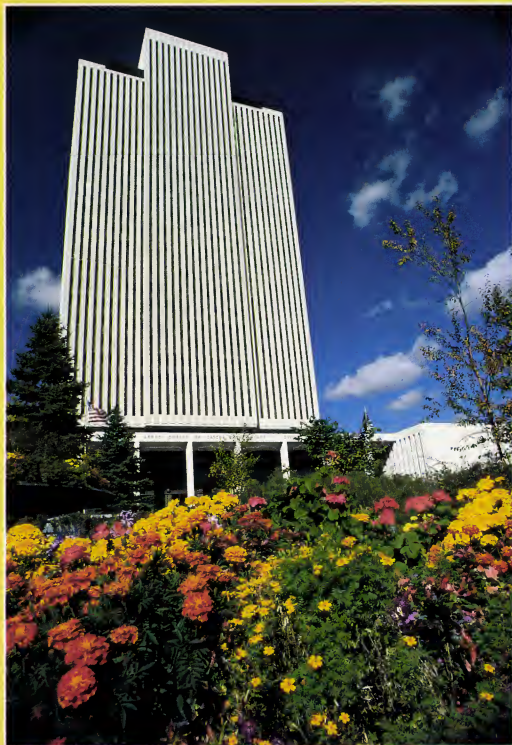

DEN danske **STJERNE**

Rapport fra den 153. halvårlige generalkonference
i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige
den 1. og 2. oktober 1983

April 1984 Årgang 133 Nummer 4

Rapport fra den 153. halvårslige generalkonference i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Talerne i alfabetisk orden

Asay, Carlos E., 22
Ashton, Marvin J., 105
Benson, Ezra Taft, 8, 76
Bradford, William R., 118
Didier, Charles, 40
Dunn, James, M., 61
Dunn, Paul H., 43
Faust, James E., 13
Featherstone, Vaughn J., 65
Goaslind, Jack H., Jr., 56
Haight, David B., 71
Hales, Robert D., 113
Hanks, Marion D., 35

Hinckley, Gordon B., 5,
6, 81, 86, 129
Hunter, Howard W., 110
Komatsu, Adney Y., 47
Maxwell, Neal A., 92
McConkie, Bruce R., 125
Monson, Thomas S., 30
Packer, Boyd K., 25
Perry, L. Tom, 17
Petersen, Mark E., 50
Peterson, H. Burke, 101
Richards, Franklin D., 97
Scott, Richard G., 122

Det øverste

Præsidentskab:
Spencer W. Kimball
Marion G. Romney
Gordon B. Hinckley

De toIs Råd:

Ezra Taft Benson
Howard W. Hunter
Thomas S. Monson
Boyd K. Packer
Marvin J. Ashton
Bruce R. McConkie
L. Tom Perry
David B. Haight
James E. Faust
Neal A. Maxwell

Rådgivende komité:

M. Russell Ballard
Loren C. Dunn
Rex D. Pinegar
Charles Didier
George P. Lee

Redaktør:

M. Russell Ballard

International Magazines redaktion:

Larry A. Hiller
Chefredaktør

David Mitchell
Assisterende chefredaktør

Lois Richardson
Børnestjernen

J. Scott Knudsen
designer

Den danske Stjernes

redaktion:
Jørgen Ljungstrøm
Translation Division
Vodroffsvej 7
DK-1900 København V.

Redaktør af

**Den danske Stjernes
lokalsider:**
Tom Ahlmann Jensen
Rymarksvej 152, 1. th
DK-2100 København Ø

Abonnement:

12 numre Dkr. 54,— (inkl. moms og porto)

Betaling over giro 31 20 988 til Nordisk Distributions Center, Smedevangen 9,
DK-3540 Lyngø.

United States and Canada: \$ 10.00 (surface mail).

© 1984 by the Corporation of the President of the Church of Jesus Christ
of Latter-day Saints. All rights reserved.

INDHOLD

Mødet lørdag morgen

- 5 Opretholdelse af kirkens ledere, *Præsident Gordon B. Hinckley*
- 6 „Dersom I ikke er ét“, *Præsident Gordon B. Hinckley*
- 8 Jesus Kristus: Vor Frelser og Forløser, *Præsident Ezra Taft Benson*
- 13 Vor religions slutsten, *James E. Faust*
- 17 Vor Fader, du som er i Himlen, *Ældste L. Tom Perry*
- 22 Forældre-barn-interview, *Ældste Carlos E. Asay*
- 25 Livets mysterium, *Ældste Boyd K. Packer*

Mødet lørdag eftermiddag

- 30 Etiketter, *Ældste Thomas S. Monson*
- 35 Handlefrihed og kærlighed, *Ældste Marion D. Hanks*
- 40 Ven eller fjende, *Ældste Charles Didier*
- 43 „Ær din fader og din moder“, *Ældste Paul H. Dunn*
- 47 Herrens hus, *Ældste Adney Y. Komatsu*
- 50 Englen Moroni kom! *Ældste Mark E. Petersen*

Præstedømmemødet

- 56 Vort ansvar for at bringe evangeliet ud til hele verden, *Ældste Jack H. Goaslind Jr.*
- 61 Velsignelserne ved at missionere, *James M. Dunn*
- 65 Kaldet som med en stemme fra Himmelen, *Ældste Vaughn J. Featherstone*
- 71 Bliv mænd som kaster søstjerner, *Ældste David B. Haight*
- 76 Hvad slags mænd burde I da ikke være? *Præsident Ezra Taft Benson*
- 81 Lad jer derfor ikke forføre, *Præsident Gordon B. Hinckley*

Mødet søndag morgen

- 86 Gud giver os troen, *Præsident Gordon B. Hinckley*
- 92 Seeren Joseph, *Ældste Neal A. Maxwell*
- 97 Vær fredsstifter, *Ældste Franklin D. Richards*
- 101 Fjern den utilgivende ånds gift, *Biskop H. Burke Peterson*
- 105 „Ordet er forpligtelse“, *Ældste Marvin J. Ashton*

Mødet søndag eftermiddag

- 110 Forældres omsorg for deres børn, *Ældste Howard W. Hunter*
- 113 Jeres sorg skal vendes til glæde, *Ældste Robert D. Hales*
- 118 Hvordan kan du vide? *Ældste William R. Bradford*
- 122 Kraften til at udgøre en forskel, *Ældste Richard G. Scott*
- 125 Hvad mener I om Mormons Bog? *Ældste Bruce R. McConkie*
- 129 Lad os gå fremad! *Præsident Gordon B. Hinckley*

Rapport fra den 153. halvårslige generalkonference i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

*Taler og meddelelser
givet i tabernaklet i
Salt Lake City i Utah
den 1. og 2. okt. 1983*

„Til sidste dages hellige overalt i verden og til mænd og kvinder med god vilje overalt; vi hilser jer i Herrens navn,” sagde præsident Gordon B. Hinckley, andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab, da han indledte generalkonferencen i oktober.

„Vi bekræfter overfor alle mennesker vor tro på Gud den evige Fader og hans Søn, Jesus Kristus og Helligånden. Det er vor første trosartikel og grundlaget for al vort arbejde,” sagde han.

Præsident Hinckley bemærkede derpå: „Vi er især meget glade over at have denne enestående mand sammen med os, den mand vi opretholder som en Guds profet, vor profet, seer og åbenbarer, vor ven og vor leder, præsident Spencer W. Kimball.”

Både præsident Kimball og præsident Marion G. Romney, førsterådgiver i Det øverste Præsidentskab, var til stede ved det indledende møde, lørdag den 1. oktober, og begge var til stede ved et møde

søndag. Hverken præsident Kimball eller præsident Romney talte på grund af deres helbredsmæssige tilstand.

Præsident Hinckley og præsident Ezra Taft Benson, præsident for De tolv apostles Kvorum, ledte de fem generalkonferencemøder — møderne lørdag morgen og lørdag eftermiddag, præstedømmemødet lørdag aften og møderne søndag morgen og eftermiddag.

Følgende ting af betydning blev nævnt i forbindelse med konferencen: (1) Råd fra Det øverste Præsidentskab og De tolv Kvorum i forbindelse med hjemmelærerarbejde og reaktivering;

(2) opretholdelse af ældste Richard G. Scott fra de Halvfjerds første Kvorum som nyt medlem af dette kvorums præsidium på grund af ældste Franklin D. Richards' kaldelse som præsident for Washington D. C. templet. Han er tidligere seniørpræsident i De halvfjerds' Præsidium; (3) opretholdelsen af søster Ann Stoddard Reese som andenrådgiver i

hjelpeforeningen efter afsløsning af Shirley W. Thomas, tidligere andenrådgiver, der nu virker sammen med sin mand der er præsident for Melbourne Missionen i Australien.

Konferencemøderne blev sendt i fjernsynet via West Star 4 satelliten, til mere end 600 stavscentre hvor kirkens medlemmer mødtes overalt i USA. Møderne blev med undtagelse af præstedømmemødet også sendt via ca. 2000 kabler til TV-systemer via West Star 5 satellit. Desuden blev møderne transmitteret via telefon til 1153 steder i verden, herunder

Australien, Filippinerne, Korea, Den dominikanske Republik, Puerto Rico og Canada. Et eller flere af møderne blev også sendt over specielle kommercielle radio- og TV-stationer i USA hvoraf 44 stationer og 42 radiostationer bragte dele af konferencen vederlagsfrit. Konferencen kan fås på videobånd på spansk, portugisisk, italiensk, japansk, fransk, svensk, dansk, hollandsk, finsk og norsk, og er blevet udsendt til kirkens enheder i områder af verden hvor konferencen ikke kan ses eller høres på nogen anden måde.

Udgiverne

Desuden deltog: Bøn ved mødet lørdag morgen af ældste Royden G. Derrick og biskop J. Richard Clarke; ved mødet lørdag eftermiddag af ældste Yoshihiko Kikuchi og biskop Victor L. Brown; ved præstedømmemødet af ældste G. Homer Durham og ældste Angel Abrea; ved mødet søndag morgen af ældste J. Thomas Fyans og ældste Robert E. Wells og ved mødet søndag eftermiddag af ældste Theodore M. Burton og ældste Rex C. Reeve, sen.

Fotografierne i dette nummer: Fotografierne er stillet til rådighed af Public Communications Photo Services. Eldon K. Linschoten, cheffotograf; Jed A. Clark, Michael M. McConkie og Martin Mayo.

På omslaget: Kirkens kontorbygning i Salt Lake City. Fotografi af Martin Mayo.

Opretholdelse af kirkens ledere

*Præsident Gordon B. Hinckley
Andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab*

På grund af sit nylige kald til at tjene som præsident for Washington D. C. templet vil vi herved hæderligt afløse ældste Franklin D. Richards som en af præsidenterne i De halvfjerds' første kvorum. Han har tjent som seniorpræsident i dette kvorum siden det blev oprettet.

Ligeledes vil vi på grund af søster Shirley W. Thomas kaldelse til at hjælpe sin ægtemand i hans pligter som præsident for Melbourne missionen i Australien, derved hæderligt afløse hende som andenrådgiver i hjælpeforeningens præsidentskab.

Alle som ønsker at udtrykke en oprigtig tak til ældste Richards og søster Thomas for deres enestående tjeneste bedes vise det med en oprakt hånd. Tak.

Det foreslås at ældste Richard G. Scott kaldes som en af præsidenterne i De halvfjerds' første Kvorum til at udfylde

den tomme plads som opstod ved afløsningen af ældste Franklin D. Richards.

De som er for dette bedes vise det ved en oprakt hånd.

Hvis der er nogen imod, samme tegn.

Det foreslås endvidere at søster Ann Stoddard Rees efterfølger søster Shirley W. Thomas som andenrådgiver i hjælpeforeningens præsidentskab. Alle som kan støtte dette, bedes vise det ved en oprakt hånd.

Nogen imod, samme tegn.

Med disse undtagelser er der ikke sket nogle ændringer hos generalautoriteterne eller kirkens ledere siden sidste generalkonference. Det foreslås derfor at vi opretholder alle kirkens generalautoriteter og ledere som de virker i øjeblikket.

Alle der kan stemme herfor bedes vise det med en oprakt hånd.

Hvis der er nogen imod, bedes de vise det. Tak. □

„Dersom I ikke er ét“

Præsident Gordon B. Hinckley
Andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab

Til sidste dages hellige overalt i verden og til mænd og kvinder med god vilje overalt: Vi hilser Jer i Herrens navn idet vi samles fra nær og fjern ved denne store verdenskonference for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Vi bekræfter overfor alle mennesker vor tro på Gud den evige Fader og hans Søn Jesus Kristus og på Helligånden. Dette er vores første trosartikel og grundlaget for hele vort arbejde.

Vi er især glade for at have — ja, meget glade og beærede — denne enestående mand som vi opretholder som en Guds profet: vor profet, seer og åbenbarer, vor ven og leder, præsident Spencer W. Kimball.

Vi beklager at hans helbredstilstand ikke tillader ham at tale til os. Vi har hørt mange gange fra ham førhen når han har talt fra denne talerstol, og mindet om hans store vidnesbyrd fortsætter med at opmuntre og styrke os alle. Hvem kan måle denne mands indflydelse på andre? Jeg tror at hvis vi skulle søge efter blot ét

ord der kunne karakterisere ham, så måtte det blive *kærlighed*.

Lad mig læse fra min notesbog en udtalelse han kom med den 23. okt. 1980 til en stor forsamling af kinesiske brødre og søstre i Taipei på Taiwan. Han sagde ved denne lejlighed:

„På en eller anden måde gav Herren mig fra min fødsel en kærlig ånd. Jeg elskede mine kammerater i missionsmarken. Jeg elskede dem som jeg spillede imod i basketball som dreng. Jeg elsker alle mennesker i verden. Jeg elsker jer.“

Hvis han skulle tale til os denne morgen så er jeg sikker på at det ville være det som ville ligge bag hans bemærkninger. Denne kærlige måde at nå ud til andre mennesker på, har været selve essensen af hans bemærkelsesværdige ledelse. Hans liv er en lektie for hver eneste af os, en lektie i kærlighedens forunderlige magt.

Selv om hans legeme er træt og svagt så føles styrken fra hans ledelse overalt i kirken i verden. Styrken i præsident Kim-

balls ledelse er det som binder os sammen som Herren Jesu Kristi disciple. Denne styrkes forenende virkning føles overalt i kirkens højere råd.

Vi er taknemmelige over at præsident Romney også er sammen med os som førsterådgiver i Det øverste Præsidentskab. Han har også helbredsproblemer. Var han i stand til at tale så er jeg sikker på han ville vidne om denne store og inspirerende magt i vor præsidents liv og karakter. Jeg bærer vidnesbyrd om dem. Jeg er sikker på at hver eneste af De Tolv og De halvfjerds og Biskoprådet kunne gøre det samme.

Jeg vil gerne takke hver eneste af disse råd og kvorum som udgør generalautoriteterne i kirken. Jeg takker dem for deres kærlighed og loyalitet, for deres tro og hengivenhed, for deres enighed i formål og gerning under ledelse af vor præsident.

Herren har sagt: „Dersom I ikke er ét, er I ikke mine.“ (L&P 38:27).

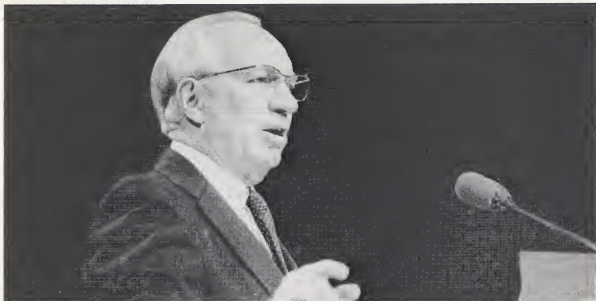
Denne store enighed er kendetegnet på Kristi sande kirke. Den føles overalt

blandt vore medlemmer i verden. Når vi er ét er vi hans.

Vi beder derfor nu, da vi indleder denne store konference hvorfra der vil udstrømme kærlighed til hele verden, at vi vil blive velsignet af Herren. Vi beder for vores

„Hvis vi er enige kan ingen magt under himlene standse dette stores værks fortsatte vækst.“

kære profet som vi elsker og ærer. Vi beder for hinanden at vi må gå fremad i enighed og styrke. Hvis vi gør dette vil ingen magt under himlen kunne standse dette stores riges fortsatte vækst. Jeg beder om at vi aldrig må blive fundet for lette i vores tro, i vores hengivenhed og i vores kærlighed overfor Herren og hans værk, samt i vort ønske om at tjene i enighed for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges fremgang, i Jesu Kristi navn. Amen. □

Præsident Gordon B. Hinckley, anderrådgiver i Det øverste Præsidentskab, som ledede de fleste af konferencens møder.

Jesus Kristus: Vor Frelser og Forløser

*Præsident Ezra Taft Benson
De tolv apostles Kvorum*

Som medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er det nødvendigt at vi uforbeholdent har tillid til Herren Jesus Kristus som vi accepterer som Guds Søn. Indtil alverden accepterer ham som menneskeheds Frelser, efterlever hans lærdomme og ser på ham som *vejen, sandheden og livet* i alle livets faser vil vi fortsætte vor uvished om fremtiden og om vor evne til at klare de udfordringer som livet her på jorden giver hver eneste af os.

Det grundlæggende princip i vor religion er tro på Herren Jesus Kristus. Hvorfor er det nødvendigt at vi centrerer vores fortrolighed, vort håb og tillid i ham alene? Hvorfor er tro på ham så nødvendigt for at opnå fred i dette liv og håb i den verden som skal komme?

Vort svar til disse spørgsmål afgør hvorvidt vi møder fremtiden med mod,

håb og optimisme eller med ængstelse, uro og pessimisme.

Mit budskab og vidnesbyrd er dette: Kun Jesus er helt enestående kvalificeret til at tilvejebringe det håb, den tillid og den styrke der skal til for at overvinde verden og for at rejse os over vore menneskelige svagheder. For at gøre dette må vi sætte vor lid til ham og efterleve hans love og lærdomme.

Hvorfor tro på Jesus Kristus?

Jesus Kristus var og er *Herren, den Almægtige*. (Se Mosiah 3:5). Han blev udvalgt før han blev født. Han var den almægtige Skaber af himlene og jorden. Han er kilden til liv og lys i alle ting.

Hans ord er den lov hvorved alle ting styres i universet. Alle ting, som er skabt af ham er underkastet hans uendelige magt.

Jesus Kristus er *Guds Søn*.

Han kom til denne jord på et forud fastsat tidspunkt gennem en kongelig fødselsret som bevarede hans guddommelighed. Hans natur er en kombination af både de menneskelige karakteregenskaber fra en jordisk moder og de guddommelige egenskaber og kræfter fra sin evige Fader.

Hans enestående arv gjorde ham til arving til denne agtværdige titel — Guds enbårne Søn i kødet. Som Guds Søn arvede han kraft og intelligens som intet menneske nogen sinde har haft før eller siden. Han var bogstaveligt Immanuel, som betyder „Gud med os”. (Se Matt. 1:23).

Selv om han var Guds Søn der blev sendt til jorden, så krævede Faderens guddommelige plan at Jesus underkastede sig jordelivets vanskeligheder og prøvelser. Derfor blev han underkastet „fristelser . . . hunger, tørst og møje.” (Mosi 3:7).

For at kvalificere sig som *Forløser* for alle vor Faders børn måtte Jesus være fuldkommen lydige overfor alle Guds love. Fordi han underkastede sig Faderens vilje gik han „fra nåde til nåde, indtil han fik fylden” af Faderens magt. Så fik han „al magt, både i himlen og på jorden”. (L&P 93:13, 17).

Når først vi forstår denne sandhed om den eneste som vi tilbeder som Guds Søn, kan vi lettere forstå hvorfor han havde magt til at helbrede syge, kurere alle former for sygdomme, oprejse de døde og befale over elementerne. Selv djævie som han kastede ud var underkastet ham og anerkendte hans guddommelighed.

Som den store *Lovgiver* gav han love og befalinger til alle vor himmelske Faders børn. Hans lov opfyldte i sandhed alle tidligere pagter med Israels hus. Han sagde:

„Se, jeg er loven og lyset. Se på mig, og

hold ud til enden, så skal I leve; thi den, der holder ud indtil enden, ham vil jeg give evigt liv.” (3 Ne. 15:9).

Hans lov krævede at hele menneskeheden, uanset status i livet, omvender sig og bliver døbt i hans navn og modtager Helligånden som den helliggørende kraft til at rense sig selv fra synd. Overholdelse af disse love og ordinanser vil sætte ethvert menneske i stand til at stå skyldfri for ham på dommens dag. De som på denne måde overholder budene, sammenlignes med den som bygger sit hus på klippegrund, således at selv „havedes porte ikke skal få overhånd over dem” (3 Ne. 11:39).

Det er passende at vi priser ham som vor *frelses klippe*. (Se 2 Ne. 4:30).

For at kunne værdsætte hvad han har gjort for os må vi først huske disse vitale sandheder:

Jesus kom til jorden for at gøre vor himmelske Faders vilje.

Han kom med en forudviden om at han skulle bære alles synder.

Han vidste at han ville blive løftet på korset.

Han blev født til at være verdens Frelser og Forløser.

Han var *i stand til* at opfylde sin mission fordi han var Guds Søn og besad Guds magt.

Han var *villig* til at udføre sin mission fordi han elsker os.

Intet menneske havde magt eller evne til at forløse alle andre mennesker fra deres faldne tilstand og ej heller kunne nogen frivillig ofre sit liv og derved tilvejebringe alle andre menneskers opstandelse.

Kun Jesus Kristus var villig og i stand til at udføre en sådan forløsende kærlighedsgerning.

Vi forstår måske aldrig her på jorden

„Kun Jesus er helt enestående kvalificeret til at tilvejebringe det håb, den tillid og den styrke der skal til for at overvinde verden og for at rejse os over vore menneskelige svagheder.“

hvordan han opnåede det han udførte, men vi må aldrig gå uvidende om *hvorfor* han gjorde det han gjorde.

Alt hvad han gjorde var tilskyndet af hans uselviske og ubegrænsede kærlighed til os. Hør hans egne ord:

„Thi se, jeg, Gud, har lidt alt dette for alle, for at de, som vil omvende sig, ikke skal lide . . .

Og mine lidelser gjorde, at selv jeg, Gud, den største af alle, skælvede af smerte og blødt fra hver pore, og led både på legeme og sjæl og ønskede, at jeg ikke skulle drikke den bitre kalk.“ (L&P 19:16, 18).

Og som det var så karakteristisk for hele hans jordiske liv, så underkastede Frelseren sig Faderens vilje og drak den bitre kalk.

Han led alle menneskers smerter og lidelser i Getsemane have således at de ikke skulle lide hvis de ville omvende sig.

Han underkastede sig ydmygelser og fornærmelser af sine fjender uden klage og uden at svare igen.

Og til sidst udholdt han piskning og den brutale skam som korsfæstelse var. Først da underkastede han sig frivilligt døden. Med hans ord:

„Ingen tager (mit liv) fra mig, men jeg sætter det til af mig selv. Jeg har magt til at sætte det til, og jeg har magt til at tage

det igen. Dette bud fik jeg af min Fader.“ (Joh. 10:18).

Han er *opstandelsen og livet*. (Se Joh. 11:25).

Denne magt til at tage sit eget liv igen var mulig, fordi Jesus Kristus var Gud — ja, selve Guds Søn. Fordi han havde magt til at overvinde døden, vil hele menneskeheden opstå. „Thi jeg lever, og I skal leve.“ (Joh. 14:19).

Vi ærer hans navn — ja, vi ærer de hellige titler som repræsenterer hans gerninger!

Han er vort *store eksempel*.

Han var fuldkommen lydlig overfor vor himmelske Fader og han viste os hvordan vi skulle forsvare verden og bevare vore prioriteter i det rette perspektiv.

På grund af sin kærlighed til os viste han os hvordan vi kan rejse os over vore små sager og vise omsorg, kærlighed og barmhjertighed i vort forhold til andre.

Han er *livets brød*. (Se Joh. 6:35).

Gennem faste, bøn og tjeneste overfor andre viste han at „Mennesket skal ikke leve af brød alene, men af hvert ord, som udgår af Guds mund“ (Matt. 4:4).

Han blev „fristet i alle ting ligesom vi, dog uden synd“ (Hebr. 4:15), og derfor var han i stand til at hjælpe dem som bliver fristet (se Hebr. 2:18).

Han er *Fredsfyrsten* — den endelige *Fredsfyrste*. (Es. 9:6).

Som sådan har han magt til at trøste et sorgfuldt hjerte som er knust af sorg eller synd. Han tilvejebringer en særlig form for fred som intet menneske kan tilvejebringe:

„Fred efterlader jeg jer, min fred giver jeg jer; jeg giver jer ikke, som verden giver. Jeres hjerte forfærdes ikke og være ikke modløst!“ (Joh. 14:27).

Han er *den gode hyrde*. (Se Joh. 10:11).

Han besidder alle den guddommelige

natur karakteregenskaber. Han er dydig, tålmodig, venlig, sagtmødig, mild, ydmyg og barmhjertig. Hvis vi er svage eller mangler noget i disse livskvaliteter, står han parat til at styrke og kompensere.

Han er *Underfuld-Rådgiver*. (Se Es. 9:6).

Der findes i sandhed ingen menneskelig tilstand — det være sig lidelse, uduelighed, mental mangel eller synd — som han ikke kan forstå eller som han ikke vil omfatte gennem sin kærlighed som han udstrækker til den enkelte.

Han bønfaller i dag:

„Kom hid til mig, alle I, som er trætte og tyngede af byrder, og jeg vil give jer hvile.“ (Matt. 11:28).

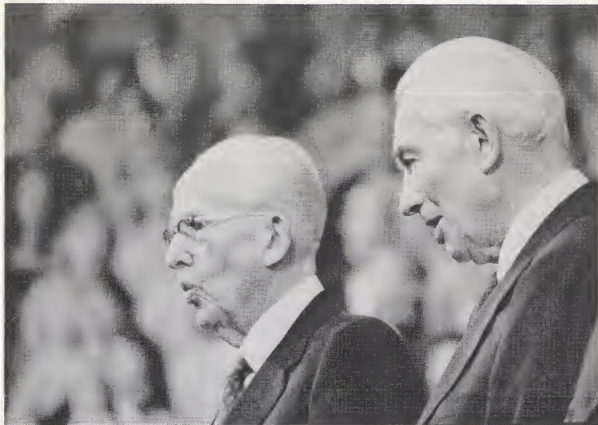
Han er vor *Talsmand, Formidler og Dommer*.

Fordi han er Gud har han en fuldkommen fylde af retfærdighed og barmhjertighed. Han kan samtidig føre vor sag og dømme vor skæbne.

Tro i ham er mere end blot at anerkende at han lever. Det er mere end blot at sige at man tror.

Tro på Jesus Kristus består i at have fuldkommen tillid til ham. Som Gud har han uendelig magt, intelligens og kærlighed. Der findes ikke noget menneskelig problem som han ikke evner at løse. Fordi han er steget ned under alle ting (se L&P 122:8) ved han, hvordan han skal hjælpe os til at overvinde vore daglige vanskeligheder.

Tro på ham betyder at tro, selv om vi ikke forstår alt, så forstår han. Vi må derfor se hen til ham som han selv siger, med

Præsident Ezra Taft Benson, til venstre, præsident for De tolv Kvorum og medlem af kvorummet Mark E. Petersen.

„alle jeres tanker mod mig. Tvivl ikke, frygt ikke.” (L&P 6:36).

Tro på ham betyder at vi har tillid til at han har magt over alle mennesker og alle nationer. Der findes ikke noget onde som han ikke kan standse. Alt er i hans hænder. Han har retsmæssig herredømme over denne jord. Alligevel tillader han onskab, således at vi kan vælge mellem godt og ondt.

Hans evangelium er den fuldkomne løsning på alle menneskelige problemer og sociale onder.

Men hans evangelium har kun virkning når det anvendes i vort liv. Vi må derfor „mætte (os) med Kristi ord, thi se, hans ord vil fortælle (os), hvad (vi) skal gøre.” (2 Ne. 32:3).

Medmindre vi *efterlever* hans lærdomme demonstrerer vi ikke tro på ham.

Tænk hvor verden ville være anderledes hvis hele menneskeheden ville gøre som han sagde: „Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, af hele din sjæl og af hele dit sind . . .

Du skal elske din næste som dig selv.” (Matt. 22:37, 39).

Hvad er så svaret på dette spørgsmål: „Hvad skal der gøres?” vedrørende de problemer og de dilemmaer som mennesker, samfund og nationer i dag står overfor? Her er hans enkle løsning:

„Tro på Gud, tro at han er til, og at han skabte alle ting, både i himlen og på jorden; tro at han har *al* visdom og *al* magt, både i himlen og på jorden; tro at mennesket ikke fatter alle de ting, som Herren kan fatte.

. . . tro at I må angre jeres synder og forsage dem og ydmyge jer for Gud og i hjertets oprigtighed bede om, at han vil tilgive jer; og dersom I nu tror alle disse ting, *se til, at I gør dem.*” (Mosiah 4:9-10, fremhævelse tilføjet).

Som medlemmer af kirken har vi „pligt til at gøre den syndfri Menneskesøn til vort ideal — det eneste perfekte menneske som nogen sinde har gået på jorden.”

„Største eksempel på ædelhed
Gudlignende i natur

Fuldkommen i sin kærlighed

Vor Forløser

Vor Frelser

Vor evige Faders ubesmittede Søn

Lyset, Livet og Vejen.”

(David O. McKay, *Improvement Era*, juni 1951, s. 478).

Jeg elsker ham af hele min sjæl.

Jeg vidner ydmygt om, at han er den samme kærlige og barmhjertige Herre i dag, som da han vandrede på de støvede veje i Palæstina. Han er nær ved sine tjenere på denne jord. Han bekymrer sig for og elsker hver eneste af os i dag. Dette kan I være forsikrede om.

Han lever i dag som vor Herre, vor Mester, vor Frelser, vor Forløser og vor Gud.

Må Gud velsigne os alle til at tro på ham, acceptere ham, tilbede ham og fuldt ud stole på ham samt følge ham. Det beder jeg ydmygt om i Jesu Kristi navn. Amen. □

Vor religions slutsten

*James E. Faust
De tolv apostles Kvorum*

For nogen tid siden holdt jeg min mors favoritbog i mine hænder. Det var en gammel udslidt Mormons Bog. Næsten hver eneste side var understreget selv om den var blevet passet godt, havde nogle af siderne æselører og omslaget var tyndslidt. Der var ingen som behøvede at fortælle hende at hun kunne komme nærmere Gud ved at læse Mormons Bog end gennem nogen anden bog. Det vidste hun allerede. Hun læste den, studerede den, bad angående den og underviste ud fra den. Som ung mand holdt jeg hendes bog i mine hænder og forsøgte at se med hendes øjne, de store sandheder i Mormons Bog som hun så tit vidnede om, og som hun elskede så meget.

Som dreng i Cottonwood Ward var jeg meget imponeret når jeg til nadvermøder hørte James H. Moyle fortælle om, hvad han havde hørt fra Martin Harris og David Whitmer, to af Mormons Bogs vidner, og hørt dem bekræfte deres vidnesbyrd vedrørende denne bog. De havde sammen

med Oliver Cowdery vidnet i forbindelse med den første udgivelse af Mormons Bog „at en Guds engel kom ned fra himlen, bragte pladerne og lagde dem for øjnene af os, så at vi så og betragtede dem og indgraveringerne på dem; og vi . . . bærer vidnesbyrd om, at disse optegnelser er sande." (Tre vidners vidnesbyrd, Mormons Bog).

Da James H. Moyle besøgte David Whitmer var David Whitmer en gammel mand. Han tilhørte ikke kirken og boede i et blokhus i Richmond i Missouri. Om sit besøg hos David Whitmer sagde James H. Moyle følgende i dette tabernakel den 22. marts 1908:

„Jeg besøgte hans ydmyge hjem og jeg fortalte ham at jeg, som en ung mand der lige var ved at begynde mit liv, ønskede at vide fra ham hvad han vidste om Mormons Bog og om det vidnesbyrd som han havde givet til verden om den. Han fortalte mig med hele sin høje alders højtidelighed at det vidnesbyrd som han havde giv-

et til verden og som var blevet udgivet i Mormons Bog var sandt. Ja, hvert eneste ord i det, og at han aldrig havde afvejet på nogen som helst måde fra dette vidnesbyrd og at intet i verden kunne skille ham fra det hellige budskab som var blevet overdraget ham. Jeg spekulerede stadigvæk på om det var muligt at han kunne være blevet bedraget så jeg nødte ham til at fortælle mig, mens jeg stillede så intense spørgsmål som jeg var i stand til, enhver detalje i forbindelse med hvad der skete. Han beskrev nøjagtigt stedet i skoven, den store træstamme som skilte ham fra englen, at han så pladerne hvorfra Mormons Bog var blevet oversat, at han rørte ved dem og at han hørte Guds røst forkynde at pladerne var korrekt oversat. Jeg spurgte ham om der var mulighed for at han var blevet bedraget, at det hele var en fejltagelse, men han sagde: „Nej.” (Citeret i Gordon B. Hinckleys bog, *James Henry Moyle*, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1951, s. 366-67).

Mormons Bog gav imidlertid ikke sit store budskab til mig uden at jeg anstrengte mig. Jeg spørger mig selv hvorvidt man kan opnå en forståelse af denne storslåede bog uden gennem sindets enfold og et stærkt ønske i hjertet. Vi må ikke alene spørge om den er sand, men også gøre det i Jesu Kristi navn. Moroni sagde: „Adspørg Gud, den evige Fader, i Kristi navn, om disse ting ikke er sande; og dersom I beder af oprigtigt hjerte og med fast forsæt, samt med tro på Kristus, da vil han åbenbare sandheden deraf for jer gennem den Helligånds kraft.” (Moroni 10:4).

Joseph Smith som oversatte guldpladerne hvorfra Mormons Bog kom, havde dette at sige: „Jeg fortalte brødrene, at Mormons Bog var den mest korrekte bog på jorden og vor religions slutsten, og at

et menneske ville komme Gud nærmere ved at efterleve dens forskrifter, end ved nogen anden bog.” (*Profeten Joseph Smiths Lærdomme*, s. 232).

Ordbogen fortæller os at en slutsten (eller topsten) er den øverste midt-sten i en muret bue eller hvælving. I billedligt sprog om noget der fuldender, sætter kronen på værket eller noget der når sit højdepunkt. En anden definition er „det fundamentale element på en videnskab og en lærdom.” (*Ordbog over Det danske Sprog*, bind 20, spalte 595).

„Mormons Bog bekræfter Jesu fødsel, liv og korsfæstelse og hans gerning som Messias og Forløser.”

Mormons Bog er en slutsten fordi den fastsætter og binder hellige principper og forskrifter sammen og på denne måde udgør den frelsens grundlæggende lærdomme. Den er det kronende smykke i det diadem som vor hellige skrifter udgør.

Den er også slutstenen af andre årsager. I Moronis løfte som vi før har omtalt — nemlig at Gud vil fortælle sandheden til enhver oprigtigt søgende, der har tro på Kristus og på Mormons Bogs sandhed (se Moroni 10:4) — har vi et meget vigtigt led i en selvlåsende kæde.

Et bekræftende vidnesbyrd om Mormons Bog overbeviser om at „Jesus er Kristus, den evige Gud” (Mormons Bogs titelblad) og bekræfter åndeligt (a) Joseph Smiths guddommelige kaldelse og (b) at han så Faderen og Sønnen. Med dette meget klart fastsat følger her logisk at

man kan modtage en bekræftelse på, at Lære og Pagter og Den kostelige Perle er sande parallelle skrifter til Bibelen og Mormons Bog.

Alt dette bekræfter også genoprettelsen af Jesu Kristi evangelium og den guddommelige mission som Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige har, ledt af en levende profet, som modtager fortsat åbenbaring. Af disse grundlæggende sandheder kommer en forståelse for andre frelsende principper i evangeliets fylde.

Desuden er Mormons Bog en nødvendig slutsten i vor egen tro. Præsident Ezra Taft Benson har bekræftet: „Jeg har i kirken lagt mærke til den forskel der er i dømmekraft, indsigt, overbevisning og ånd mellem dem som kender og elsker Mormons Bog og dem som ikke gør det. Denne bog er en stor sigte.” (*New Era*, maj 1975, s. 19). En forståelse af Mormons Bog kan virkelig hjælpe med at fæstne et menneskes tro på Jesus Kristus.

Det er vigtigt at vide hvad Mormons Bog *ikke* er. Den er i første række ikke en historisk beretning, selv om meget af det den indeholder er historisk. Titelsiden fremhæver at det er en beretning taget fra de folks optegnelser som levede på det amerikanske kontinent efter Kristus. Den blev „skrevet på befaling og ved profetens og åbenbaringens ånd . . . Og ligeledes for at overbevise jøder og ikke-jøder om, at Jesus er Kristus, den evige Gud, som åbenbarer sig for alle folk.”

George Q. Cannon har sagt at „Mormons Bog ikke er en geografisk tekstbog. Den blev ikke skrevet for at undervise i geografiske sandheder. Hvad vi får at vide om situationen i de forskellige lande eller byer . . . er normalt blot en tilfældig bemærkning i forbindelse med de lærdomsmæssige eller historiske dele i dette

værk.” (*Juvenile Instructor*, jan. 1890, s. 18).

Hvad er Mormons Bog da? Den bekræfter Jesu fødsel, liv og korsfæstelse og hans gerning som Messias og Forløser. Nephi skrev om Mormons Bog: „Alle I jordens ender, lyt til disse ord og tro på Kristus; og dersom I ikke tror på disse ord, tro da på Kristus. Og dersom I tror på Kristus, vil I tro på disse ord, thi det er Kristi ord” (2 Nephi 33:10).

Nephi og hans broder Jakob udgør sammen med Esajas tre magtfulde før messianske røster som forkynder Jesu første komme. Esajas bliver omfattende citeret af Nephi fordi han er den profet i Det gamle Testamente som har profeteret mest om Messias' komme.

Mormons Bog fastsætter Bibelens sandhed. (Se 1 Nephi 13:40). Den er et vidnesbyrd om „at den hellige skrift er sand”. (L&P 20:11). Den forudsiger oprettelsen af frelsens og fredens evangelium i dets fylde. Den blev skrevet for at give os principper og retningslinier for vor evige rejse.

Et af de sidste budskaber i Mormons Bog og i Det gamle Testamente og i hele menneskeheden historie er, at menneskeheden ikke kan opnå fuldkommenhed på sine egne præmisser. Der findes et andet budskab som fremstår klart fra dens sider. Det er den ofte upopulære og tilsyneladende hårde advarsel — „omvend jer eller dø”. Når Mormons Bogs folk lyttede til dette profetiske budskab blomstrede det. Når de glemte budskabet omkom de. I Galaterbrevet sagde Paulus: „Loven er blevet os en tugtemester til Kristus.” (Gal. 3:24). De optegnelser som profeterne i Mormons Bog førte — og dele af det, som nu er Bibelen der blev bragt med fra det østlige kontinent — tjente ifølge Abinadi „for at få dem til at ihukom-

me Gud og deres pligt mod ham" (Mosiah 13:30). Således er Mormons Bog en tugtemester som bringer os til Kristus. (Se Mosiah 13:27-32).

Den prøve der skal til for at forstå denne hellige bog er i meget høj grad åndelig. En fiks idé om at opnå verdslig viden snarere end åndelig forståelse, vil gøre at man vil have svært ved at forstå optegnelserne.

For mig er det utænkeligt at Joseph Smith uden guddommelig hjælp kunne have skrevet denne indviklede og dybsindige bog. Der findes ingen måde hvorpå Joseph Smith, en ulærd ung mand fra grænseområderne, kunne sammenbrygge de store sandheder som den indeholder, frembringe den store åndelige kraft, eller forfalske vidnesbyrdet om Jesus Kristus som den indeholder. Bogen selv vidner om at den er Guds hellige ord.

Nyt vidnesbyrd om Mormons Bogs guddommelighed er netop kommet frem. Det nyligt opdagede brev fra Lucy Mack Smith, Josephs mor, dateret den 23. januar 1829 til sin svigerinde, Mary Pierce er en yderligere bekræftelse på Mormons Bog. Dette brev blev skrevet et år før Mormons Bog blev udgivet. Det indeholder en nøjagtig erklæring om nogle af de ting der skete på det tidspunkt og om indholdet af bogen og andre historiske oplysninger.

Ved hjælp af den moderne computerviden er der blevet anbragt en koncordans i Bibelen, indeholdende lærdomsmæssige krydshenvisninger til andre skrifter. Fra disse referencer finder vi utallige bekræftelser og vidnesbyrd på, at Joseph Smith oversatte Mormons Bog med Guds hjælp og kraft. På næsten hver eneste side i den 471 sider store bog, findes der talrige henvisninger som passer lærdomsmæssigt til Bibelen. Til sammenligning er mange udtalelser, som tilsynel-

dende er ufuldkomne i Bibelen mere fuldkomne i Mormons Bog og i Lære og Pagter.

Henvisninger til lærdomme som også blev undervist i Det gamle Testamente og i Det nye Testamente er så talrige og overvældende igennem hele Mormons Bog, at man kan komme til en afgjort erkendelse af, at et menneske rent logisk ikke kunne have tænkt på dem allesammen. Men hvad der er vigtigere end logik, er Helligåndens bekræftelse af, at Mormons Bogs historie er sand.

Alle skrifter er ét i at vidne om Jesus. Jakob, en profet i Mormons Bog, minder os om at „ingen af profeterne har skrevet eller profeteret, uden at de har talt om denne Kristus" (Jakob 7:11). Salmisten sagde i sin omtale af de hellige skrifter: „Dit ord er lygte for min fod, et lys på min sti" (Salme 119:105).

Mormons Bog vil blot tilskynde til retfærdighed. Hvorfor er der så opstået så megen fjendtlighed mod bogen? Det skyldes uden tvivl delvis at Mormons Bogs oprindelse er guldpladerne som blev overleveret til Joseph Smith af en engel. De blev set og berørt af udvalgte vidner, men ikke vist frem til offentligheden. Måske er det også fordi den påstås hovedsagelig at være et værk af fordums profeter her på det amerikanske kontinent.

Mormons Bogs store værdi blev nævnt af Frelseren selv. Han sagde i 3 Nephi: „Dette er min lære, og det er den lære, min Fader har givet mig" (11:32).

Forlæseren erklærede yderligere i Mormons Bog: „Se, jeg har givet jer mit evangelium" (3 Nephi 27:13). Som et særligt vidne vidner jeg om, at Jesus er Kristus og at Nephis og Esajas' profeti om hans komme virkelig er blevet opfyldt. På samme måde som Nephi „Vi taler om Kristus, vi glæder os i Kristus, vi prædiker om Kri-

stus, vi profeterer om Kristus" (2 Nephi 25:26).

Jeg vidner, at Frelseren vil komme igen og at nogle ved hans andet komme vil sige: „Hvad er disse sår i dine hænder og i dine fødder?" Han vil vise dem sårene i sine hænder, i sine håndled og i sine fødder og de vil spørge hvor og hvornår han modtog disse sår. Han vil svare: „Jeg er Jesus, der blev korsfæstet. Jeg er Guds Søn." (L&P 45:51-52).

Jeg vidner gennem den sikre overbevisning som kommer gennem Åndens vidnesbyrd, at det er muligt at kende ting som er blevet åbenbaret med en større sikkerhed end blot ved at se dem. Vi kan have en mere absolut viden end det som

øjne kan se og ører kan høre. Gud selv har sat sin godkendelse på Mormons Bog og sagt: „Og det er sandt, så vist som Herren, jeres Gud, lever" (L&P 17:6).

Jeg kan nu mere klart se gennem mine egne øjnes forståelse, hvad det var min mor kunne se i sin dyrebare slidte Mormons Bog. Jeg beder at vi må leve på en sådan måde at vi kan gøre os fortjent til at opnå et vidnesbyrd om Mormons Bogs store sandhed og efterleve den. Jeg vidner om at vor religions slutsten sidder godt fast, og bærer sandhedens vægt mens denne sandhed bevæger sig hen over hele jorden. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Vor Fader, du som er i Himlen

*Ældste L. Tom Perry
De tolv apostles Kvorum*

En af de særlige muligheder vi har som generalautoriteter er at besøge Zions stave. Tredive til fyrre gange om året overnatter vi hos forskellige stavspræsidenter i deres hjem. Vi har det privilegium at væ-

re gæst i nogle af de bedste hjem i hele verden.

Lad mig fortælle jer om en oplevelse som jeg havde for nylig. Jeg havde fået til opgave at deltage i en stavskonference

„Det er helt klart vor pligt og privilegium som forældre at undervise vore børn i at bede, og regelmæssig familiebøn skaber mønsteret.“

for at afløse stavspræsidenten, som havde tjent i mange år. Det var en vanskelig opgave at administrere. Staven var ved at miste sit befolkningsgrundlag. Den befandt sig i nærheden af ét af vore store bycentre. Industrien var flyttet ind og mens industrien voksede, var mange af medlemmerne flyttet ud til omegnen. På grund af sin opgave var denne stavspræsident blevet i området for at våge over flokken. Han havde ikke ment det var en håbløs situation. Gennem hans energi, anstrengelser og store entusiasme begyndte staven atter at vokse.

Efterhånden som weekenden skred frem kom hans børn hjem i bil eller flyvemaskine, for at hylde deres far for alle hans år i trofast tjeneste. Jeg mærkede en særlig ånd i dette hjem. Det var en familie der var knyttet nær til hinanden. Og hvor de nød at være sammen!

Da jeg stod op for at tale til konferencen ved det sidste møde, sad hele hans familie ved min venstre side med tårerne strømmende ned ad kinderne, idet de ærede deres far ved denne store lejlighed.

Efter konferencemødet blev jeg inviteret til at spise middag sammen med familien inden jeg skulle køre til lufthavnen for at flyve hjem. Da familien samlede sig omkring bordet bad faderen om at vi måtte knæle i familiebøn. Og da vi knælede i

bøn opdagede jeg deres styrke. Denne familie forstod deres forhold til Gud, den evige Fader. De forstod deres forhold til deres jordiske far, mor, brødre og søstre. Det broderskab og søsterskab som eksisterede i denne familieenhed gjorde det let for dem at nå ud til deres venner og naboer.

At være gæst i så mange forskellige hjem i de sidste få år har overbevist mig om at der helt klart er en særlig ånd til stede når familien beder sammen.

Vore profeter har gentagne gange rådet os til at gøre familiebøn til en regelmæssig del af vores daglige tilværelse. Præsident John Taylor spurgte de hellige:

„Beder I i jeres familie? . . .

Og når I beder gør I det så mekanisk uden følelse eller bøjer I hovedet i ydmyghed og med et oprigtigt ønske om at søge Guds velsignelse over jer og jeres hus? Det er den måde vi bør gøre det på. Vi må fremelske en hengivenhedens ånd og have tillid til Gud, idet vi indvier os selv til ham og søger hans velsignelse.” (*Journal of Discourses*, 21:118).

Præsident Heber J. Grant har sagt følgende om dette tema:

„Jeg nærer ringe eller ingen frygt for den dreng eller pige, den unge mand eller unge kvinde, som oprigtigt og omhyggeligt beder til Gud to gange om dagen for at blive vejledt af hans Ånd. Jeg er sikker på at de, når fristelserne kommer, vil have styrke til at overvinde dem, gennem den inspiration som vil blive givet dem.” (*Gospel Standards*, Salt Lake City: *Improvement Era*, 1941, s. 26).

Det er helt klart vor pligt og privilegium som forældre at undervise vore børn i at bede, og regelmæssig familiebøn skaber mønsteret.

Bøn er et guddommeligt fællesskab med Gud. Et sådant åndeligt fællesskab

vil bringe uforlignelige velsignelser. Jeg tror at familier som beder sammen forstår den betydning og trøst som Frelseren prøvede at give til sine disciple, da han bad sin inspirerende bøn dengang hans jordiske tjenestegerning nærmede sig sin slutning.

„Jeg beder ikke om, at du vil tage dem ud af verden, men at du vil bevare dem fra det onde.

De er ikke af verden, ligesom jeg ikke er af verden.

Hellige dem ved sandheden! dit ord er sandhed.

Ligesom du har sendt mig til verden, således har jeg også sendt dem til verden . . .

Ikke alene for disse beder jeg, men også for dem, som ved deres ord kommer til tro på mig,

at de alle må være ét, ligesom du, Fader! i mig, og jeg i dig, at også de må være ét i os, så verden må tro, at du har sendt mig” (Joh. 17:15-18, 20-21).

Præsident Heber J. Grant har engang givet os dette råd:

„Det øjeblik et menneske ophører med at bede Gud om at få del i hans Ånd og vejledning, begynder med det samme at blive en fremmed overfor ham og hans værk. Når mennesker ophører med at bede om Guds Ånd sætter de deres lid til deres egen ubehjælpsomme fornuft, og de mister gradvist Guds Ånd på samme måde som nære og kære venner, ved aldrig at skrive til eller besøge hinanden, bliver fremmede” (*Improvement Era*, aug. 1944, s. 481).

Bøn giver os kraft til at komme nær til vor evige Fader. Hvor vigtig er det da ikke at et af vore grundlæggende lærdomme er at belære vore børn om, hvordan de skal bede.

Tillad mig at opmuntre jer til at over-

veje at tale om bøn i jeres samtale og diskussioner når I holder jeres familiehjemmeaften. Tillad mig at lede belæring om bøn ind på mindst fire hovedområder.

For det første den måde som vi tiltaler vor himmelske Fader på i bøn. Jeg lytter til så mange forskellige mennesker som beder og jeg undrer mig over hvem det er de taler til. Jeg finder ofte at tiltalen er så indviklet at jeg har svært ved at forstå, hvem bønnen er rettet til. Jeg kommer til at tænke på dengang da det første parlament forsøgte at finde ud af, hvordan de skulle tiltale vort lands præsident. Der blev stillet forslag om at han skulle kaldes „Hans højhed, De forenede Staters præsident og beskytter af sammes frihedsrettigheder”. Washingtons ønske var blot at man kaldte ham hr. præsident. (Willis M. og Ruth West, *The American People*, Boston: Allyn and Bacon, 1948).

Da Herren instruerede sine disciple om hvordan de skulle bede sagde han:

„Når I beder, skal I ikke være som hyklerne; thi de holder af at stå og bede i synagogerne og på gadehjørner for at blive set af mennesker; sandelig siger jeg eder! de har allerede fået deres løn udbetalt . . .

Derfor skal I bede således: „Vor Fader, du som er i Himlene! Helliget werde dit navn” (Matt. 6:5, 9).

Frelseren har også benyttet udtrykket *Fader* i andre bønner som er blevet givet til os. „O, Gud, du evige Fader” er den måde hvorpå Herren har instrueret os i at velsigne nadveren. (Se L&P 20:77). Ved at benytte ordet *Fader* forstår vi vort forhold til ham. Han er vor evige Fader og vi er hans børn. Undervis jeres børn i, hvordan I skal tiltale Herren i bøn.

For det andet bør vi altid være ærbødige i vort sprogbrug i vore bønner. Lad os undervise vore børn i at bede ærbødig.

For det tredje lad os bede taknemmelige bønner. For nogle uger siden var jeg blevet anmodet om at velsigne en dreng som havde problemer i sit liv. Efter velsignelsen, da jeg skulle til at gå, sagde hans mor til ham: „Min søn, tak ham for velsignelsen før han går.” I stedet for at vende sig til mig bøjede han hovedet, foldede sine arme og takkede sin Fader i Himme- len. Hvor modtagelig er børn ikke!

Hver morgen og aften når jeg har lejlighed til at knæle sammen med min hustru, er jeg fuld af taknemmelighed for denne velsignelse og det privilegium det er at have hende som min livsledsager. Jeg er fuld af taknemmelighed over de velsignelser som kommer til mig gennem mine børn og deres liv, når jeg er i stand til at være sammen med dem og se deres udvikling og fremgang.

Når man knæler ned i bøn kommer der

en overvældende følelse af taknemmelighed til Herren for de mange velsignelser som han udøser over sine børn.

Hvor velsignet er vi ikke fordi vi forstår hvem han er. Hvor velsignet er vi ikke som et folk, fordi vi har evangeliets gave. Jeg undrer mig over hvad han har skabt for vores skyld og gavn, og det privilegium det er for os at leve her på Jorden. Mit hjerte er i sandhed fyldt med taknemmelighed i denne høstsæson hvor jeg kan gå ud og grave i min kartoffelrække og finde mange fold af den lille kartoffel som jeg lagde nogle få måneder før eller plukke en majskolbe og se hvordan to eller tre kerner placeret i jorden nu har givet hundredfold. Når jeg rejser og ser hans skabelses skønhed — bjergene, de rige marker, de blinkende vandløb og de mægtige oceaner — hvor taknemmelig er jeg da ikke for hans velsignelser til mig. Lad os undervise vore børn i at sige tak til Herren for hans mange velsignelser til os, når vi knæler ned i familiebøn.

For det fjerde vore bønner til Faderen. Profeten Joseph Smith sagde engang:

„Vi vil sige til brødrene: Søg at kende Gud i jeres kammer, påkald ham på marken, følg Mormons Bogs direktiver og bed over og for jeres familie, jeres kvæg, jeres flokke, jeres hjerde, jeres korn, og alt hvad I ejer og har; nedbed Guds velsignelse over alt jeres arbejde, og alt hvad I tager del i.” (*Profeten Joseph Smiths Lærdomme*, s. 296).

Præsident Brigham Young har engang givet os dette råd:

„Lad os antage at en familie ønsker at samles til bøn; hvad vil da være passende at gøre? At overhovedet for familien kalder sin hustru og børn sammen . . . og, når han beder højt, at alle som er til stede og som er gamle nok til at forstå, for sig selv gentager de ord som falder fra hans læ-

ber. Og hvorfor? For at de alle kan være ét.

Hvis medlemmerne vil spørge i tro vil de modtage, og lad alle i deres tanker spørge præcis på den måde som den der er talsmand. Lad alle lægge arbejdes bekymringer bag sig, lad køkkenet passe sig selv og lad staldene, flokkene og horderne passe sig selv og hvis de bliver ødelagt mens du beder, så kan du roligt sige: 'Forlad mig blot, de er Herrens, han gav dem til mig og jeg vil tilbede ham; jeg vil samle min familie og kalde på min Guds navn.'

Ved at efterlade jeres forretningsanliggender og de der opståede bekymringer hvor de hører til og udelukkende koncentrerer jer om tilbedelsen når det er tiden, hvis I gør det først, så vil I snart finde jer forenet, I vil også være i stand til at have hvert ondt princip under jeres kontrol. Hvis alle er knyttet tæt sammen på denne måde, kan I så se at det vil udgøre et stærkt troens reb?" (*Journal of Discourses*, 3:53).

Lad os undervise vore børn i at bede om mod, mulighed, trøst, fred, forståelse og ikke om materielle gaver. Lad os undervise dem i at bede således: „Ske din vilje på jorden, som den sker i Himmelen” (Matt. 6:10).

Præsident Kimball har givet os dette råd: „Der vil *altid* være tid til bøn. Der vil *altid* være øjeblikke, hvor man er sin himmelske Fader nær, frigjort fra jordiske ting og problemer.”

Når vi knæler i familiebøn, med børnene ved siden af os på deres knæ, lærer de en vane som vil blive deres resten af livet. Hvis vi ikke tager tid til bøn siger vi i virkeligheden til vore børn: „Nå ja, det er alligevel ikke så vigtigt. Det skal vi ikke spekulere på. Hvis vi kan gøre det, når det er belejligt, så vil vi holde bøn, men hvis skoleklokken ringer og bussen kommer, og vi

skal på arbejde — nå ja, bøn er ikke så betydningsfuldt, og vi vil gøre det en anden gang når det er belejligt.

Medmindre man planlægger det, synes det aldrig at være belejligt. Men hvor er det på den anden side dejligt at påbegynde sådanne gode vaner i hjemmet, så når forældrene besøger deres børn i disses hjem senere hen, når de er blevet gift, så knæler man ganske naturligt sammen med dem i bøn efter den fastlagte sædvanne!" (*Tilgivelsens Mirakel*, s. 226).

Jeg er taknemmelig for mine børn som underviser mine børnebørn i bønnens velsignelser. Jeg husker at de første ord jeg hørte fra Terrys, Esthers, Audrey's og Thomas' læber var *Amen* ofte gentaget med stor entusiasme og veloplægthed. Det næste ord var *vor himmelske Fader*. Deres jordiske forældres indledende belæringer har været at undervise dem i hvem de er og hvordan de kan samtale med deres evige Fader. Jeg er sikker på at man vil følge samme mønster med Benjamin, Michael og Justin, så snart de er gamle nok til også at lære hvordan man taltaler vor Fader i Himmelen i bøn.

Jeg kan ikke tænke på nogen større belæring til vore børn end at belære dem om bønnens magt. Vi bør gøre det gennem eksempel og knæle dagligt med vore børn for vor Fader og give dem den fred og sikkerhed som kommer gennem at vide at de er et barn af vor Fader i Himmelen.

Må vi denne dag forpligte os selv til at leve således at vi vil knæle ned for Herren med en ren samvittighed og bede om hans guddommelige vejledning og hjælp og give udtryk for vor taknemmelighed til ham, for de velsignelser han giver os.

Må bønnens magt velsigne vore hjem. Det beder jeg om I Jesu Kristi navn. Amen. □

Forældre-barn-interview

*Ældste Carlos E. Asay
De halvfjerds' Præsidium*

For adskillige år siden sagde jeg til en af mine døtre: „Min kære, nu er det tid til et interview.” Hendes svar var alt andet end entusiastisk og jeg besluttede i mit eget sind at jeg måtte kede hende noget så frygteligt. Så i stedet for at underkaste hende en formel samtale, inviterede jeg hende ud på en lille køretur ned til vores isbod hvor vi begge fik en ice-cream-soda. Hele vejen frem og tilbage stillede jeg spørgsmål og hun svarede frit. Det gik slet ikke op for hende at hun blev interviewet — det troede jeg i hvert fald. Nogle få uger senere sagde jeg igen at jeg ønskede at interviewe hende. Denne gang spurgte hun med det samme: „Vådt eller tørt?”

Jeg spekulerede på om vore gode vaner — selv det at gennemføre et interview med vore børn — af og til bliver gjort på en tør og kedelig måde. Er det muligt at vi i vor iver efter at udføre en opgave for kirken kommer på tværs af selve formålet? Er det muligt for os at blive så optaget

af måden at vi glemmer familien? Hvis det er tilfældet så bør vi måske nok spørge os selv om vi „er fulde af dødningeben”. (Matt. 23:27).

Når jeg tænker på at gøre tingene på en tør måde, så mindes jeg de fordums folk som ændrede den mindre lov. De forøgede antallet af ritualer, ceremonier og symboler i et sådant omfang at loven selv blev tilbudt mere end Herren. I virkeligheden blev loven misbrugt så meget at den ledte folk væk fra og ikke hen imod Messias.

Jeg mener at den acceptable måde at gøre tingene på bliver gjort „våd” og fyldt med iver gennem det levende vand som udstrømmer fra Kristus. Det er en måde at gøre tingene på som er grundlagt i inspirerede lærdomme som disse:

„Ikke . . . have andet for øje . . . end at forherlige Gud og ikke tilskyndes af noget andet motiv end det at opbygge Guds rige” (Joseph Smith 2:46).

„Og den, der er størst blandt jer, skal

være jeres tjener" (Matt. 23:11).

"Thi bogstaven slår ihjel, men Ånden gør levende" (2 Kor. 3:6).

"Men når du giver almisse, så lad ikke din venstre hånd vide, hvad din højre gør" (Matt. 6:3).

En levende handlemåde er ikke mekanisk stiv eller selvcentreret. Det er den måde som hellige, der taler og handler i overensstemmelse med deres hjertes følelser og Herrens Ånd som er i dem, handler på. (Se 2 Nephi 4:12).

Almas interview med Helaman er et klassisk „vådt" interview og en forfriskende måde at gøre tingene på. Det er en kort, tre spørgsmål og femogfyrre sekunder lang, udveksling mellem far og søn. I henhold til optegnelsen nærmede Alma sig afslutningen af sin tjenestegering. Han vidste at han måtte udvælge en til at tage sig af det profetiske ansvar for at føre optegnelserne. Helaman var hans valg. Derfor kom Alma til sin søn og spurgte: „Tror du de ord, som jeg talte til dig angående de optegnelser som er blevet opbevaret?"

Helaman svarede uden tøven: „Ja, jeg tror dine ord." Han kunne have sagt: „Ja, jeg tror på skrifterne, ja, jeg tror på alt hvad du har belært mig om."

Almas andet spørgsmål var ganske enkelt: „Tror du på Jesus Kristus, som skal komme?" Atter svarede Helaman uden tøven: „Ja, jeg tror alle de ord, som du har talt."

Hvilken hyldest til denne fader! Han havde talt om Kristus, glædet sig i Kristus, prædiket om Kristus, profeteret om Kristus og undervist sin søn i hvordan han kunne kende kilden hvortil han måtte se hen for at opnå en tilgivelse for sine synder. (Se 2 Nephi 25:26).

Lige frem til dette tidspunkt i interviewet er faderens spørgsmål gået på at

*Vejledning til at forbedre
forældre-barn-interview som en
måde hvorpå vi kan involvere,
belære og velsigne vore børn.*

prøve sønnens grundliggende tro. Nu var det meget væsentligt at denne tro blev prøvet og vejret som mere end blot ord. Almas sidste spørgsmål lød: „Vil du adlyde mine befalinger?"

Jeg ved ikke hvad der gik gennem Helamans hovede da han skulle til at svare for sidste gang. Han kendte nødvendigheden af at ære sine forældre og respektere præstedømmets myndighed. Hans tidligere gerninger havde bekræftet denne kendsgerning. Jeg vil gerne tro at Helamans svar kom som resultat af et oprigtigt ønske om at være lydige snarere end af frygt for faderens myndighed. I hans ord afspejledes en stor kærlighed til Gud og til sin fader: „Ja, jeg vil holde dine befalinger af hele mit hjerte."

Det er meget vidunderligt når en far er i stand til at få sine befalinger til at stemme fuldkommen overens med Guds forventninger. Tilsyneladende lykkedes dette for Alma, for Helaman var rede og villig til at adlyde af hele sit hjerte.

Dette korte, oplysende og inspirerende interview må have behaget Alma meget. Han havde ikke alene talt med sin søn hjerte til hjerte og sjæl til sjæl, men sønnen havde også åbent erklæret sin tro og forpligtet sin troskab. Og som et højdepunkt på denne samtale profeterede Alma under Åndens inspiration og fremkom med denne velsignelse: „Velsignet er du, og Herren vil lade det gå dig vel i dette land" (se Alma 45:2-8).

Jeg spekulerer på om vore interview med vore børn er lige så inspirerende og opbyggende som interviewet mellem Alma og Helaman. Jeg finder det meget betydningsfuldt at faderen kom til sønnen, sønnen blev ikke indkaldt til at stå ret eller aflægge rapport. Jeg finder det meget forfriskende at samtalen var direkte og uden nogen argumenteren. Den var naturlig og uformel. Jeg synes det er et meget stort eksempel at Helaman forpligtede sig uden at blive tvunget eller presset og jeg finder det meget smukt at faderen afsluttede med en kærlig velsignelse.

Er det ikke denne fremgangsmåde eller samtalemønster som vi bør følge? Jeg refererer til de benyttede principper og ikke nødvendigvis til formen.

Da jeg en aften kom sent hjem fra en opgave, udtrykte min hustru bekymring vedrørende en af vore sønner. Hun var bekymret over at han ikke i sit sind var indstillet på at udføre en mission, fortalte hun mig. Hendes bekymringer fangede sandelig min opmærksomhed og jeg spurgte hvor sønnen var. Hun fortalte mig at han var oppe på sit værelse og skulle til at gå i seng. Jeg gik med det samme op til værelset og satte mig på kanten af hans seng. Da jeg spurgte om jeg kunne tale med ham et øjeblik sagde han: „Selvfølgelig.“

Det var sent. Han var træt og det var jeg også. Derfor kunne jeg se, at der ikke ville komme noget ud af en lang samtale. Jeg fulgte den direkte fremgangsmåde som Alma og Helaman havde benyttet sig af og samtalen formede sig nogenlunde sådan:

„Søn, planlægger du stadig at udføre en mission?“

„Ja,“ svarede han. „Jeg har altid haft til hensigt at udføre en mission og det har jeg ikke ændret.“

„Søn, ved du hvad der kvalificerer en ung mand til at udføre en mission? Ved du hvad *værdighed* betyder?“

„Ja, far,“ sagde han. „Jeg forstår kravene og de værdighedskrav som må opfyldes.“

Jeg sagde: „Tak. Jeg har et sidste spørgsmål: Er du ren og værdig til at tjene? Kunne du acceptere en kaldelse hvis du blev kaldet i dag?“

Der var et øjeblik med stille overvejelse, så sagde han: „Det er ikke let. Fristelserne er virkelige og overalt. Men nu da du har spurgt, så er jeg ren og jeg er værdig til at tjene.“

Det var en vidunderlig, smuk, spontan og helliggørende oplevelse.

Jeg takkede min søn, kysede ham, forsikrede ham om min kærlighed og sagde godnat til ham. Jeg vendte tilbage til mit soveværelse og fortalte min hustru at alt var i orden og at hun kunne lægge sig til at sove.

Jeg kan se den store visdom i de vaner og fremgangsmåder som vi opmuntrer forældre til at følge i kirken. Der findes dyd i at fremme familiehjemmeaftener, ved at holde familiebøn som ældste Perry har nævnt, ved at give en faders velsignelse og ved at afholde forældre-barn-interview. De er allesammen vigtige og har hver deres plads. Imidlertid må selve deltagelsen i udførelsen og rapporteringen af sådanne aktiviteter ikke blive målet i sig selv. Det er måder hvorpå vi kan involvere, måder hvorpå vi kan belære, måder hvorpå vi kan velsigne mennesker. Vi bør alle være engagerede i det mål at frelse og ophøje sjæle.

Jeg takker Gud for min hustru og mine børn. De gør livet så meningsfyldt for mig. Jeg takker Gud for den genoprettede kirke og levende profeter som har givet mig inspirerede programmer til at velsigne

mine kære. Jeg er taknemmelig for evangeliet som kommer fra kilden til alt levende vand — ja, Jesus Kristus. Og jeg beder ydmygt om, at jeg vil blive velsignet således at jeg ikke kommer til at bytte om på midlerne og målet eller bliver forvirret i den måde jeg gør tingene på, på bekost-

ning af den ånd som bør ligge til grund for alle befalinger. Må vore interview, vore bønner og vore samtaler med vore børn være helliggørende og fri fra tørhed og „dødningeben“. Det beder jeg om I Jesu Kristi navn. Amen. □

Livets mysterium

*Ældste Boyd K. Packer
De tolv apostles Kvorum*

Jeg vil gerne fortælle jer om en oplevelse som indtraf for mange år siden. To af vore sønner, som på det tidspunkt var små, befandt sig midt i en brydekamp på gulvet og de var kommet til det punkt som danner grænse mellem latter og tårer. Derfor arbejdede jeg omhyggeligt min ene fod ned mellem dem og løftede den ældste af dem tilbage således at han sad på tæppet. Mens jeg gjorde det, sagde jeg: „Hør nu her I små aber. Tag det nu hellere med ro.“

Til min overraskelse krydsede han sine små arme og protesterede med øjne ful-

de af dyb smerte: „Jeg er *ikke* en abe far, jeg er et *menneske!*“ Årene har ikke fjernet den overvældende følelse af kærlighed som jeg nærrede til mine små sønner. Mine små drenge lærte mig en stor lektie. Mange gange i løbet af årene er hans ord kommet til mig: „Jeg er *ikke* en abe far, jeg er et *menneske!*“ Min lille dreng lærte mig en stor lektie.

Nu har livet hurtigt bevæget sig videre og begge disse to sønner har små drenge selv, som underviser deres fædre. De ser nu deres børn vokse op på samme måde som vi så dem vokse op. De er nu ved at

lære noget som fædre, som de ikke kunne læres som sønner. Måske ved de nu hvor meget deres far elsker dem. Og forhåbentlig ved de også hvorfor bønnen begynder med: „Vor *Fader*, du som er i Himlene.”

Alt for hurtigt vil deres børn være voksne og have små børn selv og derved gen tage livets evige kredsløb.

Der findes et sted på vestkysten af USA en marmorstatue udført af Ernesto Gazerri, afspejlende livets kredsløb. Der er spædbørn, børn, teenagere, unge elskende, de modne og de gamle som alle kigger på et nyfødt barn. To figurer i baggrunden vender sig imidlertid bort fra gruppen. Et ældre par, som støtter hinanden bevæger sig haltende væk fra familie-cirklen.

Mennesker bliver en del af livet gennem den jordiske fødsel og når tiden er inde forsvinder de gennem dødens slør. De fleste finder aldrig ud af hvorfor vi er her.

Intet er mere indlysende end hvad denne statue repræsenterer, men billedhuggeren har givet den titlen *Livets Mysterier*.

Af og til standser vi op ved tidspunktet for en fødsel i ærefrygt for hvad naturen har at sige. Vi ser skabelsesmønstre der er så vel tilrettelagt og så smukke, at de fremkalder de dybeste følelser af ærbødighed og ydmyghed. Og så, netop som vi måske er ved at opdage livets betydning, bliver vi kastet tilbage af de vilde og ukontrollerede ting som menneskeheden gør mod sig selv.

Der findes så mange ubesvarede spørgsmål. Hvorfor er der uretfærdighed til i livet?

Nogle er så rige.

Nogle er så uhyre fattige.

Nogle er så smukt skabt og andre har sørgelige handicap.

Nogle er så talentfulde og andre retar- derede.

Hvorfor findes der uretfærdighed og den for tidlig død?

Hvorfor findes der forsømmelse, sorg og smerte?

Hvorfor findes der skilsmisse, blodskam, fordærvelse, misbrug og grusomhed?

Hvis der findes en orden og mening med livet, er de næppe synlige i det som mennesker gør mod sig selv og andre.

Modsat ser vi kærlighed, hengivenhed, offervilje, tro og ydmyghed. Vi ser mange som er modige og heltmodige.

Når livets mysterium til sidst bliver løst, hvad vil det så afsløre?

Jeg kender en mand som studerede til at blive præst. Så holdt han op lige før sin ordination fordi der var så mange ubesvarede spørgsmål. Han betragtede sig selv som en hengiven, dog noget desillusioneret kristen. Han fandt et andet erhverv, giftede sig og var i gang med at opdrage sine børn da vore missionærer fandt ham.

Han studerede kirkens lærdomme meget overfladisk og fandt at de var gode nok. Det grundliggende i kristendommen var synligt. Men han var mest interesseret i de programmer og aktiviteter som ville gavne hans familie.

Det var først *efter* at han blev døbt at han gjorde sit livs opdagelse. Til sin overraskelse fandt han ud af at der under kirkens programmer lå et solidt grundlag af lærdomme. Han havde ingen idé om vor teologis dybde, bredde og storhed. Da han først bevægede sig fra at have interesse i programmerne til at studere Jesu Kristi evangelium, fandt han svar som til fulde forklarede de dybe spørgsmål som havde umuliggjort at han kunne acceptere at blive ordineret til præst.

Der var én lærdom som var fuldkom-

„Livet begyndte ikke ved fødslen. Vi levede i en åndelig tilstand før vi blev født på jorden. Vi er Guds åndelige børn.“

men ny for ham. Selv om han havde studeret Bibelen havde han ikke fundet den der, før han havde læst de øvrige åbenbaringer. Derefter var Bibelen tydelig for ham og han forstod.

Lærdommen er så logisk, så fornuftig og forklarer så mange ting at det er et under at den kristne verden forkaster den. Den er så afgørende en del i det at bringe balance i livet at tingene ganske enkelt ikke passer og livet forbliver et mysterium hvis den udelades.

Denne lærdom er denne enkle: Livet begyndte ikke ved fødslen. Vi levede i en åndelig tilstand før vi blev født på jorden. Vi er Guds åndelige børn.

Denne lærdom om en forudtilværelse var kendt af de fordums kristne. I næsten femhundrede år blev der undervist i denne lærdom, men den blev derpå forkastet som falskneri af et præsteskab som var gledet ind i middelalderens frafald.

Da de nu en gang havde forkastet denne lærdom, nemlig lærdommen om førjordisk tilværelse og lærdommen om de dødes forløsning, kunne de ikke løse livets mysterier. De blev som en mand der prøver at samle en række perler på en snor som er alt for kort. Der er ganske enkelt ingen måde hvorpå de kan sætte dem alle sammen.

Hvorfor er det så mærkelig en tanke at vi levede som ånder før vi blev født? Den kristne lærdom forkynder opstandelsen, hvilket vil sige at vi vil leve efter den jordi-

ske død. Hvis vi lever efter døden, hvorfor skulle det så være mærkeligt at vi har levet før den?

Den kristne verden accepterer i almindelighed ideen om at vores tilstand i opstandelsen vil blive afgjort af hvad vi gør i dette liv. Hvorfor kan de ikke tro at nogle forhold i dette liv er bestemte af vore gerninger før vi blev født?

Skrifterne underviser i denne lærdom, nemlig lærdommen om en førjordisk tilværelse. Ud fra sine egne årsager har Herren givet svar på nogle spørgsmål med dele af svaret placeret her og der, overalt i de hellige skrifter. Vi er her for at finde dem. Vi er her for at *gøre os fortjent* til dem. På denne måde bliver hellige ting skjult for de mennesker som ikke er oprigtige.

Blandt de mange vers som afslører denne lærdom vil jeg blot citere to korte sætninger fra Johannes' vidnesbyrd i afsnit 93 i Lære og Pagter. Det første, der omtaler Kristus siger ganske enkelt: „Han var til i begyndelsen, førend verden blev til“ (L&P 93:7).

Og et andet, som omtaler os siger med lige så stor tydelighed: „I var også i begyndelsen hos Faderen“ (L&P 93:23).

Afgørende kendsgerninger om vor førjordiske tilværelse er blevet åbenbaret. Selv om de er ufuldkomne, løser de livets mysterier.

Når vi forstår denne lærdom, ved vi at vi er børn af Gud og at vi levede hos ham i en åndelig form før vi blev født.

Vi ved at dette liv er en prøve, at livet ikke begynder med fødslen og at det heller ikke vil ophøre med døden.

Så begynder livet at virke fornuftigt med et formål og en mening, selv med alt det kaotiske rod, som menneskeheden skaber for sig selv.

Forestil dig at du overværer en fod-

boldkamp. Holdene ser nogenlunde lige stærke ud. Det ene hold er blevet trænet til at følge reglerne, mens det andet er trænet til at gøre netop det modsatte, og de er indstillet på at snyde og være ulydige overfor enhver regel i god opførsel.

Da kampen ender uafgjort, bliver det besluttet at den må fortsætte indtil den ene side vinder afgørende.

Banen bliver snart meget mudret.

Spillere på begge sider ryger ned i mudderet. Det andet holds snyderi bliver til brutalitet.

Spillere bliver båret ud fra banen. Nogle er blevet skadet alvorligt og andre, hviskes det, dødeligt. Det ophører med at være et spil og bliver en kamp.

Du bliver meget frustreret og oprørt. „Hvorfor lade dette fortsætte? Ingen af holdene kan vinde. Det må høre op.”

Forestil dig at du går op for at tale med den som står for spillet, og kræver at han standser denne nytteløse kamp. Du siger at det er meningsløst og intet formål tjener. Tænker han slet ikke på spillerne?

Han svarer roligt at han ikke vil standse spillet. Det er dig der tager fejl. Det har et stort formål, som du ikke har forstået.

Han fortæller dig at det ikke er en kamp for tilskuere — det er en sport for deltagerne. Det er for deres skyld at han tillader at spillet fortsætter. De kan opnå stor gavn på grund af de udfordringer, de står overfor.

Han peger på spillerne som sidder på bænken i deres sportstøj og som er ivrige efter at tage del i kampen. „Når hver eneste af dem har været inde, når hver eneste af dem har mødt den dag som vi har forberedt os så længe på og trænet så hårdt til, da og kun da, vil jeg standse spillet.”

Indtil da betyder det ikke noget hvilket hold der fører. Den nuværende stilling er

i virkeligheden ikke af afgørende betydning. Der er kampe i selve kampene som vi ved. Ligeegyldigt hvad der sker med holdet, så vil hver spiller få sin tur. Spillerne på det hold som holder reglerne, vil ikke for evigt være handicappede af at det ser ud til at deres hold hele tiden vil tabe.

På skæbnens bane vil intet hold eller nogen spiller for evigt være handicappet fordi de holder reglerne. De bliver måske sat op i en krog, misbrugt eller endog be sejret for en tid. Men hver enkelt spiller på det hold vil, uanset hvad der står på scoringstavlen, måske allerede være sejrrig.

Hver eneste spiller har en prøve som er tilstrækkelig til hans behov. Hvordan han reagerer, det er prøven.

Når spillet til sidst er forbi vil både du og de se formålet med det hele og måske endda udtrykke taknemmelighed for at have været på banen under den sværeste del af kampen.

Jeg tror ikke at Herren står helt så opgivende overfor hvad der sker i verden som vi gør. Han kunne standse den på et hvilket som helst øjeblik. Men det vil han ikke! Ikke før hver eneste spiller har haft en chance for at møde den prøve som vi har forberedt os på før jorden blev skabt, før vi blev født.

Den samme prøve i vanskelige tider kan have forskellige virkninger på de enkelte. Tre vers fra Mormons Bog, som er endnu et vidnesbyrd om Jesus Kristus, belærer os om at „de (havde) haft krige og blodsudgydelse, hungersnød og trængsler i et tidsrum af mange år.

Og der havde været mord og strid og uenighed og al slags ugudelighed blandt Nephis folk; men alligevel blev de sparet for de retfærdiges skyld, ja, på grund af de retfærdiges bønner.

Men se, på grund af den meget lange krig mellem nephiterne og lamaniterne

var mange blevet *forhærdet*; og mange var blevet *blødgjort* gennem deres lidelser, så at de bøjede sig for Gud i dybeste ydmyghed" (Alma 62:39-41; fremhævelse tilføjet).

I kender helt sikker mennesker hvis liv har været fyldt med modstand som er blevet styrket og forfinet gennem denne modstand og andre som gennem den samme prøve er blevet bitre, sårede og ulykkelige.

Det er ikke muligt at se nogen mening i livet uden en viden om lærdommen om den førjordiske tilværelse.

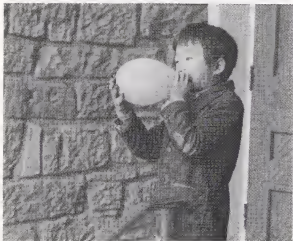
Den idé at den jordiske fødsel er begyndelsen er ulogisk. Der findes ingen måde hvorpå man kan forklare livet hvis man tror på det.

Den tro at livet ophører med døden er latterlig. Der findes ingen måde man kan møde livet på hvis man tror på det.

Når vi forstår lærdommen om forudtilværelsen så passer tingene sammen og virker fornuftige. Når vi ved at små drenge og små piger ikke er aber, at deres forældre heller ikke er det, eller at deres forældre igen heller ikke var det, helt tilbage til den første generation.

Vi er Guds børn skabt i hans billede.

Vort forhold til Gud er helt klart forholdet mellem barn og forældre.

Formålet med denne jords skabelse er klart.

Prøvelserne som kommer i livet er klart.

Behovet for en forløser er klart.

Når vi forstår dette evangeliske princip ser vi en himmelsk Fader og en Søn. Vi ser forsoning og en forløsning.

Vi forstår hvorfor ordianserne og pagterne er nødvendige.

Vi forstår nødvendigheden af dåb ved nedsækning til syndernes forladelse. Vi forstår hvorfor vi fornyer denne pagt ved at nyde nadveren.

Jeg har kun kort berørt lærdommen om den førjordiske tilværelse. Vi kan ikke ved disse korte konferencetaler gøre mere end dette. Oh, havde vi dog blot en dag eller endog en time til at tale om det.

Jeg forsikrer jer at der under denne kirkes programmer og aktiviteter findes en dybde og bredde i lærdommene som besvarer livets spørgsmål.

Når man kender Jesu Kristi evangelium er der grund til at glæde sig. Ordet *glæde* forekommer gentagne gange overalt i de hellige skrifter. De sidste dages hellige er et glad folk. Når man kender til lærdommen, så bliver det at være forældre en hellig pligt og det at sætte børn i verden et helligt privilegium. Abort vil være utænkelig. Ingen vil tænke på at begå selvmord og alle menneskers svagheder og problemer vil svinde hen.

Vi har grund til at glæde os og vi glæder os, ja, vi lovpriser.

„Guds herlighed er intelligens eller med andre ord: Lys og sandhed.” (L&P 93:36).

Må Gud velsigne os således at vi og alle som vil høre hans budskab kan lovprise lyset! Om ham bærer jeg vidnesbyrd. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Etiketter

*Ældste Thomas S. Monson
De tolv apostles Råd*

Nationalgalleriet på Trafalgar Square i London i England er i sandhed et af de største kunstmuseer i hele verden. Galleriet fortæller stolt om sit værelse med billeder af Rembrandt og sit hjørne af museet med billeder af John Constable. Man opmuntrer alle til at se Turners mesterværker. Besøgende kommer fra hele verden. De går bort derfra opløftede og inspirerede.

Under et besøg for nylig i nationalgalleriet blev jeg overrasket over at se storslåede portrætter af landskaber uden angivelse af kunsternes navne på de mest fremstående pladser. Så fik jeg øje på en stor plakat som kom med denne forklaring:

„Denne udstilling er samlet blandt det store antal malerier som hænger i et ikke særligt besøgt område i galleriet nemlig underetagen. Udstillingen har til hensigt at opmuntre de besøgende til at se på ma-

lerier uden at bekymre sig alt for meget om hvem der har malet dem. For øvrigt ved vi ikke dette i adskillige tilfælde.

Oplysningerne på billedteksterne kan ofte halvt ubevidst påvirke vor bedømmelse af dem og man har ved teksten bevidst lagt vægt på at sætte dem i anden række i det håb at de besøgende kun vil læse oplysningerne efter de har set hvert enkelt værk og selv bedømt det.”

På samme måde som teksterne til billeder er nogle menneskers ydre ofte misvisende. Herren sagde til en gruppe: „Ve jer, I skriftkloge og farisæere, I hyklere! Thi I er ligesom kalkede grave, der jo udvendig ser kønne ud, men indvendig er fulde af dødningeben og alskens urenhed. . .

I . . . (ser) udvortes retfærdige ud for mennesker; men indvortes er I fulde af hykleri og lovløshed.” (Matt. 23:27-28).

Der findes mange som måske udadtil

ser fattige ud, ser ud som om de ingen talenter har og som er dømt til middelmådighed. En klassisk tekst stod under et billede af drengen Abraham Lincoln uden for hans ydmyge fødested — en enkel bjælkehytte. Ordene lød: „Dårligt boendet, dårligt klædt og dårligt bespist” Uventet og uudtalt, ikke skrevet var den virkelige etikette på denne dreng: „Bestemt til uddelig ære.”

Som en digter har udtrykt:
*Ingen ved hvad en dreng er værd,
vi kan blot vente og se.
Men hver eneste mand på
et ædelt sted
har været dreng engang.*

På et andet tidspunkt og langt herfra må drengen Samuel have set ud som enhver anden dreng på sin egen alder da han arbejdede for Herren sammen med Eli. Men da Samuel lagde sig ned for at sove og hørte Herrens stemme, der kaldte på ham, troede Samuel fejlagtigt at det var den gamle Eli som kaldte og han svarede: „Her er jeg!” (1 Samuel 3:4). Imidlertid fulgte Samuel, efter at Eli havde lyttet til drengens beretning og fortalt ham at den kom fra Herren, Elis råd og svarede derefter på Herrens kald med dette mindeværdige svar: „Tal, din tjener hører” (1 Samuel 3:10). Bibelen siger derpå at „Samuel voksede nu til, og Herren var med ham . . .

Og hele Israel fra Dan til Be'ersjeba forstod, at Samuel virkelig var kaldet til Herrens profet.” (1 Samuel 3:19-20).

Årene gik som de gør uden ophør og profetien blev opfyldt da en ringe stald kom til at huse en vugge med et nyfødt barn. Ingen etikette kunne beskrive denne begivenhed. Ved fødslen af dette spædbarn i Betlehem opstod der en stor begavelse, en magt der er stærkere end

våben og en rigdom der var mere varig end den romerske kejsers mønter. Dette barn der blev født under så primitive forhold skulle blive „kongernes Konge og herrernes Herre” (1 Tim. 6:15), den lovede Messias — ja Jesus Kristus, Guds Søn.

Som dreng „fandt de (Jesus) i helligdommen, hvor han sad midt iblandt lærerne og lyttede til dem og spurgte dem ud; og alle, som hørte ham, blev ude af sig selv af forbavselse over hans forstand og svar.” Og da Josef og hans moder så ham „blev de slået af forundring” (se Luk. 2:46-48). For de lærde i templet har drengens ydre etikette måske betydet et strålende intellekt, men i hvert fald ikke „Guds Søn og hele menneskeheds fremtidige Forløser”.

Profeten Esajas' ord om Messias indeholder en speciel betydning: „Uden skønhed og pragt til at drage vort blik, uden ydre, så vi syntes om ham.” (Esajas 53:2). Således blev vor Herre beskrevet forud for sit komme.

Mattæus fortæller om den tilsyneladende nødvendighed af, at de ugudelige syndere, som stræbte Herren efter livet, sammensvor sig med forræderen Judas således at han kunne udpege overfor dem, hvem blandt apostlenes gruppe Jesus var, ham som de søgte efter. Disse isende ord fra den hellige skrift plager læseren: „Men han, som forrådt ham, havde aftalt et tegn med dem og sagt: ‚Den, jeg kysser, ham er det; ham skal I gribe.’

Og han trådte straks hen til Jesus og sagde: ‚Vær hilset, Rabbi!’ og kyssede ham.

Jesus sagde til ham: ‚Ven, gør det, du er kommen for!’ Da trådte de til og lagde hånd på Jesus og greb ham. (Matt. 26:48-50).

Forræderens kys var den etikette, som

havde identificeret Mesteren. Judas bar nu sin egen etikette der bestod i en skam og en voldsom reaktion som han ikke kunne slippe bort fra.

Af og til har byer og nationer særlige etiketter. Det havde en kold og meget gammel by i det østlige Canada. Missionærerne kaldte den for 'stenhårde Kingston'. Der havde kun været en omvendt til kirken i seks år, selv om missionærerne havde arbejdet der i hele denne periode. Der var ingen som døbte i Kingston. Bare spørg enhver missionær som har arbejdet der. Tiden i Kingston blev afkrydset på kalenderen som dage i fængsel. Som missionær at blive flyttet til et andet sted — et hvilket som helst sted — var det man tænkte mest på, ja selv i sine drømme.

Mens jeg overvejede og bad omkring dette sørgelige dilemma fordi mit ansvar som missionspræsident på det tidspunkt krævede at jeg bad og overvejede sådanne ting, gjorde min hustru mig opmærksom på et uddrag fra bogen *A Child's Story of The Prophet Brigham Young* af Deta Petersen Neeley. Hun læste højt, at Brigham Young kom til Kingston i Ontario på en kold og snefuld dag. Han arbejdede der i omkring 30 dage og døbte 45 mennesker. (Salt Lake City: *Deseret News Press*, 1959, s. 36). Her var svaret. Hvis missionæren Brigham Young kunne få denne høst så kunne missionærerne også i dag.

Uden at komme med nogen forklaring trak jeg missionærerne tilbage fra King-

Ældste Richard G. Scott, til venstre, nyligt kaldet som medlem af De halvfjerds' Præsidium, sammen med kvorumsmedlem ældste Franklin D. Richards, til højre og ældste James A. Cullimore, i midten, emeritus generalautoritet.

ston således at denne nederlagets onde cirkel kunne blive brudt. Derpå lod jeg omhyggeligt følgende rygte gå ud: „Der vil snart blive åbnet en ny by for missionering, ja, den by hvor Brigham Young missionerede og døbte 45 mennesker på 30 dage.” Missionærerne spekulerede på hvor det kunne være. I deres ugentlige breve bad de indtrængende om at blive flyttet til dette jordiske paradys. Der gik nu noget længere tid. Derpå blev fire missionærer omhyggeligt udvalgt til denne store opgave — to af dem var nye og to af dem var erfarne. Medlemmerne i den lille gren lovede at støtte. Missionærerne lovede at give deres liv for sagen. Herren ærede begge løfter.

I løbet af tre måneder blev Kingston den mest produktive by i den canadiske mission. De grå limstensbygninger var stadigvæk de samme, byen lignede stadigvæk sig selv og befolkningen havde ikke ændret sig. Hvad der havde ændret sig var indstillingen. Tvivlens etikette havde givet efter for troens etikette.

Grenspræsidenten i kirken i Kingston gren havde sin helt eget etikette. Gustav Wacker var en emigrant fra Tyskland. Han talte engelsk med en stærk accent. Han havde aldrig ejet en bil, endsige kørt i en. Han arbejdede som barber. Højdepunktet i hans dag var når han havde det privilegium at klippe en missionærs hår. Han ville aldrig tage mod betaling, men stak snarere hånden i sin lomme og gav missionærerne alle sine drikkepenge for den dag. Hvis det regnede som det så ofte gør i Kingston, så ringede præsident Wacker efter en taxi og sendte missionærerne til deres lejlighed med en taxi mens han selv ved dagens afslutning låste den lille forretning og gik hjem i den silende regn.

Jeg mødte først Gustav Wacker da jeg

lagde mærke til at den tiende som han betalte var langt over det han kunne forvente at tjene. Mine anstrengelser for at forklare, at Herren ikke kræver mere end ti procent som tiende, lyttede han til men han blev ikke overbevist. Han svarede simpelthen at han elskede at betale alt hvad han kunne til Herren. Det nærmede sig halvdelen af hans indkomst. Hans kære hustru havde det på nøjagtig samme måde. Deres enestående måde at betale tiende på, fortsatte lige indtil de blev pensionerede.

Gustav og Margarete Wacker havde skabt et hjem som var en himmel. De blev ikke velsignet med børn men var mor og far for mange besøgende i kirken. En forfinet og lærd leder fra Ottawa sagde til mig: „Jeg kan godt lide at besøge præsident Wacker. Jeg går derfra fornyet i ånden og besluttet på for evigt at leve nær til Herren.”

Ærede vor himmelske Fader en sådan vedvarende tro? Grenen voksede. Medlemstallet oversteg hvad der kunne være i den lejede sal og grenen flyttede ind i en ny og dejlig kirkebygning som var deres egen. Præsident og søster Wacker fik deres bønner besvaret ved at udføre en mission i deres fædreland, Tyskland og senere en tempelmission i det vidunderlige tempel i Washington, D.C. For tre måneder siden sluttede Gustav Wackers jordiske mission da han døde fredeligt i sin evige ledsagers kærlige arme. Der findes kun én etikette som passer sig for en så lydige og trofast tjener: „Dem, som ærer mig, vil jeg ære.” (Se 1 Samuel 2:30).

En anden etikette som ofte ses og som bæres modvilligt lyder: Handicappet.

For nogle år siden fortalte præsident Spencer W. Kimball præsident Gordon B. Hinckley, ældste Bruce R. McConkie og mig om en oplevelse som han havde i for-

*„Mennesket ser på det ydre, men
Herren ser på hjertet.“*

bindelse med kaldelsen af en patriark i Shreveport Louisiana stav. Præsident Kimball beskrev hvordan han interviewede, søgte og bad således, at han kunne lære Herrens vilje at kende vedrørende denne kaldelse. Af én eller anden årsag var ingen af de foreslåede kandidater den rette mand til denne opgave på dette tidspunkt.

Dagen gik og aftenmøderne begyndte. Pludselig vendte præsident Kimball sig mod stavspræsidenten og bad ham om at fortælle hvem en bestemt mand som sad et godt stykke nede i kirkebygningen var. Stavspræsidenten svarede at det var James Womack, hvortil præsident Kimball sagde: „Han er den mand som Herren har udvalgt til at være din stavspatriark. Vil du sørge for at han mødes med mig i høringsværelset umiddelbart efter mødet?“

Stavspræsident Charles Cagle var overrasket, for James Womack bar ikke etiketten som en typisk mand. Han havde fået nogle frygtelige skader under kamp i 2. verdenskrig. Han havde mistet begge sine hænder og en arm, det meste af sit syn og en del af sin hørelse. Ingen ønskede at acceptere ham som student på det juridiske fakultet da han vendte tilbage, og alligevel blev han nr. tre i sin klasse i Louisiana State University. James Womack nægtede ganske enkelt at bære etiketten „handicappet“.

Den aften da præsident Kimball mødtes med broder Womack og fortalte ham at Herren havde udpeget ham til at være patriarken, var der en langvarig stilhed i

værelset. Derpå sagde broder Womack: „Præsident Kimball, så vidt jeg forstår skal en patriark lægge sine hænder på hovedet af den person som han velsigner. Som du kan se så har jeg ingen hænder jeg kan lægge på hovedet af nogen.“

Broder Kimball bad på sin venlige og tålmodige måde broder Womack om at gå om bag ved den stol han sad på. Han sagde derpå: „Broder Womack, læn dig nu frem og se om dine armstumper kan nå mit hoved.“ Til broder Womacks store glæde nåede de broder Kimball og han udbrode: „Jeg kan nå dig!“ Jeg kan nå dig!“

„Selvfølgelig kan du nå mig,“ svarede broder Kimball. „Og hvis du kan nå mig, kan du nå en hvilken som helst du skal velsigne. Jeg vil være det korteste menneske som du nogen sinde vil have siddende foran dig.“

Præsident Kimball fortalte at da James Womacks navn blev fremlagt på stavskonferencen rakte medlemmerne entusiastisk deres hænder op for at støtte forslaget.

Herrens ord til profeten Samuel på det tidspunkt hvor David var blevet udpeget som en fremtidig konge for Israel udgjorde en passende etikette for lejligheden. Det er i sandhed hvad hvert eneste trofaste medlem tænkte: „Mennesket ser på det, som er for øjnene, men Herren ser på hjertet.“ (1 Samuel 16:7).

Som en gylden tråd der er vævet i livets tæppe er budskabet på den etikette som et ydmygt hjerte har. Det var karakteristisk for drengen Samuel, det karakteriserede Jesu oplevelser, det karakteriserede Gustav Wackers vidnesbyrd og markerede James Womacks kaldelse. Må denne etikette for altid være sand for hver eneste af os: „Herre, her er jeg!“

I Jesu Kristi navn. Amen. □

Handlefrihed og kærlighed

*Ældste Marion D. Hanks
De halvferds' første Kvorum*

Jeg vil gerne her til morgen tale om værdien af vor handlefrihed og om den kærlighed som har bevaret handlefriheden for os og som bør motivere og lede os i vores brug af handlefriheden.

For mange år siden blev jeg præsenteret for en idé som i første omgang kun forekom at være en øvelse i fantasien, eller måske et tema som man kunne fortælle en historie over. Men jeg har af og til tænkt på den eftersom jeg har rejst viden om og ofte er blevet adskilt fra min familie og andre kære.

Lad os gå ud fra at alle i verden samtidigt modtog budskab om at det utænkelige var ved at indtræffe: Menneskenes civilisation som vi kender den var ved sit opbør.

Hvad ville der ske?

En ting der ville ske ville være at gaderne ville blive fyldt med mennesker som ude af sig selv forsøgte at få fat i en telefon for at ringe til en eller anden. Alle linjerne ville blive optaget og hver eneste te-

lefonboks ville blive belejret af mennesker som forsøgte at få fat i en eller anden for at sige: „Jeg elsker dig“. Der ville også være budskaber som: „Jeg er så ked af det,“ eller „Hvor dum har jeg ikke været“.

Situationen i verden omkring os forsikrer os om at det utænkelige kan ske, men det er ikke en sådan katastrofe jeg tænker på, men på vor daglige omgang og vore daglige forhold til andre. De som elsker os bør vise deres kærlighed mens der er en chance for at gøre det. Hvis vi venter til et senere tidspunkt, til et tidspunkt hvor alle ufuldkommenheder er rettet og hvor alle frustrationer er borte, så er vi ikke kloge. Vrede, stolthed, selviskhed eller utålmodighed kan få os til at gå glip at det som livet er til for, og som det kan være og som det er for dem, som elsker og tjener. At udskyde det at elske og give til et senere tidspunkt hvor der er fuldkommen frihed for forstyrrelser og ubehag, er en stor fejltagelse. Det vil ikke ske. Det er ikke noget der hører denne verden til.

Vi bør derimod oprigtigt søge og stræbe efter at rette og forbedre vor egen indstilling og vor egen opførelse. Således har Gud ordineret det. Han elsker os og tror på os. Han har gjort og vil gøre alt for at hjælpe os, men han vil ikke trænge sig ind på vores handlefrihed. „Vi elsker, fordi han elskede os først” (1 Joh. 4:19) siger skriften. Han elsker os ikke fordi vi elsker ham. Han elsker os betingelsesløst. Men hans kærlighed nægter os ikke det privilegium der er vores, at vælge eller ødelægge vort ansvar for at stå til regnskab for det som vi vælger samt erfare konsekvenserne. Det er rigtigt at der står skrevet at han græder på grund af den dårlige dømmekraft hos nogle af hans selvrådige og ulydige børn:

„Se disse dine brødre, de er mine egne hænders værk, og jeg gav dem deres kundskab, den dag jeg skabte dem; og i Edens have gav jeg mennesket hans handlefrihed.” (Moses 7:32).

„Og . . . himmelens Gud beskuede resten af folket, og han græd.” (Moses 7:28).

Vi havde denne handlefrihed hos Gud før denne verden blev skabt. I det himmelske råd som de hellige skrifter belærer om, blev der fremlagt en anden plan end Guds: Lucifer fik lov til at tilbyde sin plan. Det er af afgørende betydning for os i vor ledelse og vort forhold til andre, at huske at Gud elskede os så meget at han ikke ville beskytte os mod frihedens farer, eller fra det rette og ansvaret for at vælge. Så dyb er hans kærlighed og så værdifuld er dette princip at han, som var klar over konsekvenserne, krævede at vi traf et valg. Lucifer havde ingen kærlighed i sit hjerte eller nogen virkelig forståelse for frihed eller respekt herfor. Han havde ingen tillid til princippet eller til os. Han argumenterede for en tvungen frelse og for

en påtvingen overlevelse og for en tur her til jorden og tilbage igen uden handlefrihed. Han insisterede på at ingen ville gå tabt. Men han forstod ikke at ingen ville blive klogere eller stærkere eller mere barmhjertig eller ydmyg, taknemmelig eller kreativ under hans plan.

*„Gud elsker os og tror på os.
Han har gjort og vil gøre alt for
at hjælpe os, men han vil ikke
trænge sig ind på vor
handlefrihed.”*

Vi forstod før vi forlod forudtilværelsen, at frihed er farlig og vanskelig. Vi vidste at vi for at elske måtte gøre os sårbare overfor sorg, smerte og skuffelse. Men vi lærte også at alternativet til kærlighed og handlefrihed ikke kan tilvejebringe et klima for vækst og kreativ kapacitet som til sidst vil føre os frem til en forvaltning der ligner vor Faders. Den uselviske kærlighed hos vor Faders førstefødte i ånden hjalp os til at forstå at han frivilligt tilbød sig i sin rolle som forløser, selv om han kendte den personlige pris som han måtte betale, samtidig med at han vidste den evige værdi det ville have for os allesammen.

Vi valgte da og vi vælger som følge heraf stadigvæk på jorden.

For nylig hørte jeg en smuk ung kvinde der lige var vokset ud af sine teenageår tale ved en stavskonference og det var hendes første tale nogen sinde. Hun havde aldrig kendt til en sand familie som var hendes. Hun havde oplevet mange midlertidige hjem, gjort mange fejltagelser

oplevet megen smerte og håbløshed. Så fandt et ældre ægtepar i kirken hende og elskede hende og underviste hende. Den tale som hun havde forberedt var vittig og sand, men da hun lagde papirerne ned og bar sit vidnesbyrd gennem tårerne blev talen magisk:

„Ingen hjalp mig nogen sinde til at forstå at jeg betød noget”, sagde hun, „at jeg var noget specielt på nogen som helst måde. Så underviste missionærerne mig om Jesus Kristus og hans kærlighed og om Gud som sendte ham. De lærte mig at Jesus døde for mig — for *mig*. Jeg har værdi! Jeg har værdi! Han døde for mig.”

Guds store kærlighed og visdom synes at gå forbi mange af dem, som findes her på jorden på grund af deres valg og fordi de ikke forstår. Det er vort ansvar at hjæl-

pe dem. Men vi må selv bede og stræbe oprigtigt således at vi forstår betydningen af denne lektie. Hvis vi ikke virkelig elsker og virkelig tror på handlefriheden, kan vi føle os fristet til at påtvinge andre vores vilje ud fra det vi tror er bedst for dem. Hvis vi har tilstrækkelig kærlighed vil vi ikke gøre det, selv om det betyder at der er en risiko for at det ikke lykkes. Belønning, regler, oplæring og disciplin er selvfølgelig af afgørende betydning. Når vi ser hvor stort Faderens eksempel med guddommelig kærlighed og tålmodighed er, bør vi her igennem motiveres til at gøre alt hvad vi kan for at undervise, overtale, opmuntre og hjælpe.

Men når det drejer sig om samvittighed og tro så vil vi, hvis vi virkelig har kærlighed aldrig prøve at påtvinge nogen vor vil-

Til højre ældste Angel Abrea fra De halvfyerd's første Kvorum sammen med konferencebesøgende.

je eller berøve andre deres handlefrihed. Det er når alt kommer til alt Satans måde. Han har stadigvæk tilladelse til at forfølge sin egen oprørske holdning i denne verden. Siden sit sammenstød med jordens første familie har han uophørligt ført krig mod Guds børn.

En scene som får os til at tænke er skildret i Mosebog i Den kostelige Perle:

„Satan . . . havde en stor lænke i hånden, og den indhyllede hele jordens overflade i mørke. Og Satan så op og lo, og hans engle frydede sig.”

Men der står også skrevet:

„Og . . . engle (steg) ned fra himmelen, og de bar vidnesbyrd om Faderen og Sønnen; og den Helligånd faldt på mange.” (Moses 7:26-27).

Kampen om menneskenes sjæle fortsætter. Vi bliver ved med at vælge.

Vor kærlige Fader som med så store omkostninger har bevaret vor handlefrihed både i og udenfor denne verden, har gjort sig alle mulige anstrengelser for at hjælpe os med at benytte den godt. Men han har gjort det klart hvor ansvaret nu ligger:

„Se, jeg forelægger dig i dag livet og lykken, døden og ulykken!

Hvis du lyder Herren din Guds bud, som jeg i dag pålægger dig, så at du elsker Herren din Guds navn og vandrer på hans veje og holder hans bud, anordninger og lovbud, så skal du leve og blive mangfoldig . . .

Jeg tager i dag himlen og jorden til vidne mod eder på, at jeg har forelagt eder livet og døden, velsignelsen og forbandelsen. Så vælg da livet, for at du og dit afkom må leve.” (5 Mosebog 30:15-16, 19).

Det står skrevet at „thi således elskede Gud verden, at han gav sin Søn den enbårne, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv.”

(Joh. 3:16). Denne hellige Søn døde for os og gav os et vidunderligt eksempel gennem sit liv og intet rører mit hjerte mere end den måde hvorpå han valgte at blive blandt os:

Der står skrevet: „Da nu børnene (det vil sige os) har del i kød og blod, fik også han på lignende måde del deri . . .

Thi det er jo ikke engle, han tager sig af, det er Abrahams slægt, han tager sig af.

Derfor måtte han i et og alt blive sine brødre lig, for at han i sin tjeneste for Gud kunne blive en barmhjertig og trofast ypperstepræst til at sone folkets synder.

Thi som den, der selv er blevet fristet og har lidt, kan han komme dem til hjælp, som fristes.” (Heb. 2:14, 16-18).

Og det er igennem denne kærlighed at „vi . . . har ikke en ypperstepræst, som ikke kan have medlidenhed med vore skrøbeligheder, men en, som har været fristet i alle ting ligesom vi, dog uden synd (Heb. 4:15).

Han fornemmer vore svagheder han forstår vore fristelser. Han kom ikke som en engel men i kød og blod, således at han kan være en nådig og trofast fortaler for os hos Faderen. Ville vi forbedre vor måde at handle med andre på hvis vi virkelig fornemmede deres svagheder og i sandhed søgte at blive en barmhjertig og trofast højpræst, lærerinde i hjælpeforeningen, ven, hustru eller ægteemand?

Styrken og retfærdigheden i Guds kærlighed og Kristi kærlighed overgår vor forstand, men vi er her for at lære, og det må vi prøve på.

Kristus alene har været syndfri i denne verden, det er årsagen til at omvendelse altid må ledsages af tro på Jesus Kristus som de første principper. Guds plan og Kristi hellige gave forberedte vejen for os, således at vi kan forbedre os, vokse, ændre os og lære visdom, nåde og tilgivelse at

kende. Gennem den kloge brug af vor handlefrihed kommer enhver anden form for god livskvalitet og enhver velsignelse.

Det er min dybe overbevisning at enhver gerning, program eller regel planlagt eller udført uden kærlighed og som ikke karakteriseres af kærlighed eller som begrænser vor himmelske Faders børns handlefrihed ikke er Guds rige, hans ledere eller hans folk værdigt.

Han har gentagne gange beskyttet vor evige handlefrihed og derved hjulpet os til at kvalificere os gennem modstand og stående overfor andre alternativer til den vidunderlige velsignelse det er for evigt at kunne tjene på en kreativ måde. Men vi må vælge — og stå til regnskab.

Alt dette gik op for mig i en højere enhed på en meget personlig måde for et års tid siden i Manila på Filippinerne, da jeg blev ringet op af min hustru midt om natten på mit hotelværelse. Hun fortalte mig at vores eneste søn havde været ude for en alvorlig ulykke som truede hans evne til at bevæge sig og måske hans liv. Han var blevet fløjet hjem for at blive opereret.

På det tidspunkt hvor jeg ventede at han skulle komme hjem ringede jeg. Der var en kort forsinkelse så kom min hustrus stemme i telefonen stille og ydmyg: „Dine fire svigersønner står rundt om din søn og salver ham”, sagde hun. „Paul har salvet ham og John skal til at give ham en velsignelse. Han var bekymret fordi du ikke er her. Det vil være den første salvelse som han har fået fra nogen anden end sin far — men han er trøstet nu.” På mine knæ sluttede jeg mig til dem i denne velsignelses bøn på et ensomt hotelværelse halvvejs på den anden side af jordkloden og mit værelse blev pludselig meget varmt og dejlig. Hvorvidt den dag nogen sinde ville indtræffe for vores liv, hvor telefonlinierne er meget optaget eller ej, så bør vi tænke på den kærlighed vi nærer for dem som er os nærmest og som omgiver os, og for alle andre og for vor hellige Frelser og hans Fader — lad os give udtryk for den og manifestere den kærlighed.

Lad os synge „O, se hvilken kærlighed, Jesus har vist til mig.” I Jesu Kristi navn. Amen. □

Ven eller fjende

*Ældste Charles Didier
De halvfjerds' første Kvorum*

Siden menneskehedens begyndelse har mennesket opdelt verden i to lejre: venner og fjender, med det formål at tilfredsstille sin stolthed, og ambition, magtudøvelse eller tvang over den anden lejr.

Militære ledere har adopteret udtrykket „ven eller fjende“ og har fundet frem til forskellige måder hvorpå man hurtigt kan finde frem til, hvem der er hvem. Tidlige historier fra Bibelen fortæller os om denne udvælgelsesproces. Ved afslutningen af et slag forsøgte efraimitterne at undslippe ved at sætte over Jordan. Desværre var deres flugtrute allerede besat af deres fjender gilladitterne, som måtte vide hvem der var ven eller fjende. De spurgte flygtningene: „Er du efraimit?“ og når han svarede: „Nej!“ sagde de til ham: „Sig sibbolet“ og han sagde så sibbolet, fordi han ikke kunne udtale ordet rigtigt. (Dommerbogen 12:5-6).

Denne forkerte udtale betød døden. 42000 døde den dag. Tilsyneladende var

processen meget succesrig og gav ikke anledning til misforståelser.

Der findes ikke mange alternativer i besvarelsen af spørgsmålet „ven eller fjende“? Det er enten det ene eller det andet. Du kan selvfølgelig prøve at give det udseende af at du er ven på grund af din frygt for at miste livet, men slutresultatet er næsten altid det samme. Vi ser at der findes en analog mellem denne udvælgelsesproces der benyttes af det naturlige menneske og den udvælgelsesproces der benyttes til at finde frem til det mulige guddommelige menneske.

Siden menneskehedens begyndelse har historien vist at en af de forkerte aktiviteter som mennesket har udført og stadigvæk udfører, er at skabe kunstige afvigelser og at udkæmpe hellige krige på grund af racemæssige, religiøse, kulturelle eller politiske forskelle eller retfærdiggøre disse forbrydelser mod menneskeheden i Herrens navn.

Det er godt i vor meget komplekse ver-

den i dag at blive mindet om det sande budskab som kommer fra Kristus selv, om at undgå konstante kampe og et endeligt ragnarok da han sagde: „Elsk jeres fjender, velsign dem, som forbander jer, gør dem godt, som hader jer og bed for dem, som krænker jer og forfølger jer.“ (3 Nephi 12:44).

Det afgørende personlige spørgsmål som vi må overveje er imidlertid hvorvidt vort forhold til Guddommen er som ven eller fjende. Hvis vi forstår dette forhold godt på grund af dets evige konsekvenser kan dette forhold bringe os evigt liv. Hvis vi misforstår det, misbruger det, bedømmer det forkert eller forvansker det, kan det bringe os jordisk såvel som åndelig død.

Jakob har givet os en adresse:

„Hvoraf kommer kampe og hvoraf stridigheder iblandt jer? Mon ikke fra de lyster, som kriges i jeres lemmer?

I begærer og får intet; I myrder og misunder og opnår ikke noget; I lever i kamp og strid, og I får intet, fordi I ikke beder;

I beder, og I får ikke, fordi I beder dårligt, kun for at ødsle det bort i jeres lyster.

I utro! ved I ikke, at venskab med verden er fjendskab med Gud?

Den, der gerne vil være verdens ven, gør sig altså til Guds fjende.“ (Jakobs Brev 4:1-4).

Hvad er en fjende af Gud? Et skriftsted definerer det præcist:

„Thi det naturlige menneske er en fjende af Gud og har været det siden Adams fald og vil vedblive at være det i al evighed.“ (Mosiah 3:19).

Man kan efter at have hørt denne meget stærke udtalelse spekulere på om mennesket kan opgive sin kødelige natur og sin tro på at jorden er hans eneste og sidste hjælpekilde som giver mad, husly, trøst, fornøjelse, spil og endog guder. Kan

mennesket gennem tro opdage at det er vor himmelske Fader som udgør den evige hjælpekilde, når mennesket ved hvordan man dyrker dette venskab?

„Thi af nåden er I frelst ved tro; det skyldes ikke jer selv, Guds er gaven.“ (Ef. 2:8).

Hvad er da en sand Guds ven?

Præsident David O. McKay har forklaret processen: „Det menneske som i sandhed er stort, er det menneske som er mest Kristuslignende.

„Det er nødvendigt at vi kvalificerer os til at være Guds venner, at vi har samme formål som han og at vi er stærke fortalere og forkæmpere for hans sag.“

Det du oprigtigt tænker i dit hjerte om Kristus vil afgøre hvad du er og for en stor dels vedkommende afgøre hvad du vil gøre.“ (Conference Report, april 1951, s. 93).

„Ved at vælge (Jesus Kristus) som vores ideal danner vi et ønske i os selv om at være ham lig og om at have fællesskab med ham.“ (Conference Report, april 1951, s. 98).

At blive en Guds ven er muligt på grund af formidleren, Freds fyrsten, Jesus Kristus, Gud Søn. Lad os nu overveje profeten Benjamins yderligere belæring:

„Thi det naturlige menneske er en fjende af Gud og har været det siden Adams fald og vil vedblive at være det i al evighed, med mindre det underkaster sig den

HelliggÅnds ledelse, aflægger det naturlige menneske og bliver en hellig gennem forsoningen ved den Herre Kristus og bliver som et barn, underdanig, sagtmødig, ydmyg, tålmodig, fuld af kærlighed, villig til at underkaste sig alt det, Herren finder tjenligt at pålægge det, ligesom et barn underkaster sig sin fader." (Mosiah 3:19, fremhævelse tilføjet).

Et af livets virkelige formål er at blive ven med formidleren, vor Frelser og Førløser og ikke blot forstå hans mission men også støtte den og derved kvalificere os til at blive kaldet hans ven, hans discipel samt til at indgå i hans Faders nærhed.

„Jeg giver jer disse ord, for at I må vide og forstå, hvorledes I skal tilbede, og hvad I tilbeder, at I kan komme til Faderen i mit navn og i rette tid modtage af hans fylde." (L&P 93:19).

Profeter og apostle vidner om det betydningsfulde i at Kristus er vor ven. Præsident Spencer W. Kimballs vidnesbyrd sidste år ved generalkonferencen rørte mit hjerte da han afsluttede sin tale med at vidne:

„Jeg ved at Jesus Kristus er den levende Guds Søn og at han blev korsfæstet for verdens synder. Han er min ven, min Frelser, min Herre og min Gud. Af hele mit hjerte beder jeg om at de hellige må holde hans befalinger, have hans Ånd hos sig og opnå en evig arv sammen med ham i den celestiale herlighed." (*Den danske Stjerne*, april 1983, s. 8).

At være i stand til at sige: „Han er vores ven" betyder, at det er nødvendigt at vi kvalificerer os til at være Guds venner, at vi har samme formål som han og at vi er stærke fortalere og forkæmpere for hans sag.

Vi kan lære en stor lektie fra Davids og Jonatans venskab, som var baseret på en pagt, om at være trofast overfor Herren.

Lad mig nu fortælle om nogle elementer i det venskab.

„Efter Davids samtale med Saul blev Jonatans sjæl bundet til Davids sjæl, og han elskede ham som sin egen sjæl." (1 Samuel 18:1).

„Så talte Jonatan Davids sag hos sin fader Saul." (1 Samuel 19:4).

„Derpå sagde Jonatan til David: „Far i fred! Om det vi to har tilsvoret hinanden i Herrens navn, gælder, at Herren står mellem mig og dig, mellem mine og dine efterkommere for evigt!" (1 Samuel 20:42).

Hvilken slags venner udvælger vi os, og hvilken slags venner betror vi os til og besøger som enkeltpersoner og især som teenagere? Er vi tilstrækkelig stærke til at afvise at være ven med verden og dens repræsentanter? Er vi stærke nok til at acceptere Kristi venskab? Er det at være en ven at være eftergivende og overgive sig til lavere standarder eller er det at bevare de kristuslignende standarder og forsvare dem? Betragter vi gensidigt venskab som en måde hvorpå vi kan bevare og udvikle grundlaget for vort vidnesbyrd om Jesus? „Mæt jer med Kristi ord, thi se, hans ord vil fortælle jer alt, hvad I skal gøre." (2 Nephi 32:3). Betingelserne er angivet og eksemplet sat. Hvorfor så ikke blive hans disciple ved at være vidne for ham? Hvorfor blive ved med at spekulere på det? Forpligt dig til at være hans ven!

Vi ser samme udfordring når vi skal undervise vore børn i at opbygge et evigt venskabs- og kærlighedsforhold. „Men jeg har befalet jer at opdrage jeres børn i lys og sandhed." (L&P 93:40). Behandler vi vore sønner og døtre som Guds børn? Underviser vi dem gennem eksempel? Beder vi sammen med dem? Går vi i kirke sammen med dem? Afholder vi regelmæssigt familiehjemmeaften? Vor ånde-

lige udvikling og spørgsmålet om hvorvidt vi bliver venner med Kristus og hans Fader afhænger af hvor trofast vi efterlever evangeliet i vore hjem og hvor omhyggeligt vi underviser vore børn i lærdommene.

„Og I vil ikke tilstede, at jeres børn går sultne eller nøgne, ej heller vi I tilstede, at de overtræder Guds love og strides og kives indbyrdes og tjener Djævelen . . . han, som er en fjende af al retfærdighed” (Mosiah 4:14).

Det er vores udfordring at vælge det rigtige, at erklære at vi er vor himmelske Faders venner. Den pagt som vi indgik

gennem dåben er en aftale om at blive ven med Gud.

Abraham „blev kaldt Guds ven”. (Jakobs Brev 2:23). Profeter og apostle har i alle uddelinger været Guds venner. Hvis du ikke har været det førhen så er tiden nu inde til at blive ven med Gud. Vi har den viden som de hellige skrifter indeholder og vi har profeternes vidnesbyrd. Jeg ved at min Forløser lever. Jeg ønsker at kalde ham min ven. Jeg ønsker at blive kaldt hans ven. Må vi alle gøre os værdige til at være hans disciple og hans venner, det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. □

„Ær din fader og din moder”

*Ældste Paul H. Dunn
De halvfjerds' første Kvorum*

Klokken er 3 om eftermiddagen her i Salt Lake City. Kan I forestille jer den kamp som foregår i mange hjem hvor man prøver at beslutte sig til hvilke kanaler eller station man skal slå ind på; skal man se generalkonference eller fodbold?

Da jeg selv er ret interesseret i sport kunne jeg ikke lade være med at sidde her og tænke på et klogt råd som min fader engang gav. Det forekommer mig at være passende her.

Han sagde: „Paul, husk: en dag til kir-

ken, seks dage til sjov. Chancerne for at komme i himlen — er seks mod en."

Han kom også med denne kommentar: „Når som helst jeg går forbi vores lille kirke kan jeg godt lide at kigge indenfor så at Herren ikke vil sige, når jeg engang bliver båret ind: „Hvem er det?'" "

En dag da vi fejrede et af mine børnebørns fødselsdag sad hun på mit skød sådan som det nu passer sig for bedsteforældre og vi talte om alder, visdom og erfaring. Pludselig kiggede hun op på mig og sagde: „Bedstefar, blev du født før de opfandt vandet?" Da fik jeg noget at tænke på.

Et andet menneske har også sagt noget om alder: „Ved du hvornår du kan se om du er blevet lidt ældre?" Jeg svarede nej. Han sagde: „Du ved, at du er ved at blive ældre, når du har fået alle livets brikker til at falde på plads og finder ud af at du må skille det ad igen.

når du taber pusten mens du børster tænder.

når du når den alder at du kender alle svarene, men hvor ingen stiller dig nogen spørgsmål.

når du i stedet for kosmetik ønsker at bruge maling.

når du sidder i en gyngestol og har svært ved at få den igang.

når du er glad for at spejlet er dugget til, når du går ud fra bruseren.

når du om morgenen står med en sko på og en sko af og ikke kan finde ud af om du er ved at stå op eller om du skal i seng."

I har måske hver især nogle andre tegn på at I er ved at blive ældre, men på trods af vores bedste planer og anstrengelser så sker det for de fleste af os at vi bliver ældre. Hvordan vi er brugt disse modne år afhænger af den enkelte.

For dem som befinder sig i deres sidste

og bedste livsår vil jeg sige, afsky kun alderen hvis den betyder at din menneskelige vækst ophører, dine drømme forsvinder og dine følelser går tabt. Og når alt kommer til alt så har disse livskvaliteter intet at gøre med tiden men derimod alt at gøre med hjertet. Den amerikanske general Douglas MacArthur har engang sagt: „Lev entusiastisk! Intet menneske bliver ældre af at opgive sine idealer. Årene rynker huden, men at ophøre med at være entusiastisk rynker sjælen. Du er lige så ung som din tro, lige så gammel som din tvivl, lige så ung som din selvtilid, lige så gammel som du er bange, lige så ung som du håber og lige så gammel som du fortvivler."

Historierne er fyldt med mennesker som blev bedre efterhånden som de blev ældre. Michelangelo udførte ikke sin monumentale fresko på altervæggen i det sikstinske kapel før han var 69 år. Da han døde 90 år gammel var han stadig travlt beskæftiget med sin digtning, sine malerier og sit skulpturarbejde.

Det tyske litteraturgeni Goethe afsluttede ikke klassikeren Faust før han var 81 år gammel. Han havde påbegyndt den 40 år tidligere, men da han vendte tilbage til den, havde han forbedret sin indsigt og sin forestillingsevnes friskhed på grund af, at han havde levet længere.

Den amerikanske præsident Herbert Hoover påtog sig verdens madforsyning til 38 lande da han var 72 år gammel. Han var De forenede Staters repræsentant i Belgien da han var 84.

Den amerikanske opfinder Thomas Edison opfandt stadig da han var over 90. Den amerikanske statsmand Benjamin Franklin var en politisk nøglefigur og en indsigtfuld diplomat for Amerika, da han var på den anden side af 75.

Min egen mor som nu er over 85, maler

„Må vi behandle de ældre på samme måde, som vi selv ønsker at blive behandlet.“

stadig og passer stadig sin have. Hendes malerier er efterspurgt klassikere. Moses var over 80 år gammel da han anførte israelitterne. Tænk på de store åndelige bidrag som tidligere profeter og som præsidient Kimball er kommet med i dag.

Winston Churchill var 65 da han lovede det britiske folk blod, sved og tårer under den anden verdenskrig. Albert Schweitzer var i firserne da han rejste rundt i Afrika omkring ækvator og besøgte de syge, arbejdede på sine værker og spillede Bach på klaveret.

Nu vil I måske sige: „Men disse mennesker var og er ekstraordinære og har talenter på områder som overgår gennemsnittet.“ Men jeg siger jer, det mest ekstraordinære talent som hver enkelt af disse havde, var deres entusiasme. En evne til at begynde hver eneste ny dag med appetit på livet samt det at de nægtede at lade sjælens mørke områder udvikle sig og ødelægge livet. Den amerikanske digter Ralph Emerson forklarer det på denne måde. Han sagde: „Vi begynder ikke at tælle en mands år før han ikke har noget som helst andet man kan tælle.“ (John Barlett, *Familiar Quotations*, 14. udgave, Boston: Little, Brown and Company, 1968, s. 609).

Til dem som har været så privilegerede at opleve at have gamle forældre og bedsteforældre omkring sig, tænk på de tallose måder som de ældre velsigner vort liv på. Husk Herrens formaninger:

Først fra Ordsprogenes Bog:

„Unges stolthed er deres styrke, gamles smykke er grånet hår.“ (Ordsprogenes Bog 20:29).

Den næste fra Job:

„Er alderdom ét med visdom, dages række med indsigt?

Hos ham er der visdom og væld, hos ham er der råd og indsigt.“ (Job 12:12-13).

Herom er der skrevet i Salmerne: „For-kast mig ikke i alderdommens tid og svigt mig ikke, nu kraften svinder.“ (Salme 71:9).

I min nuværende kaldelse er der mange gange sket det at mennesker i deres fremskredne alder har spurgt om råd om, hvordan man får sine børn til at interessere sig for en. Jeg husker jeg læste om en oplevelse, som jeg gerne vil fortælle. Den stod i et gammelt blad. Der var ikke angivet nogen forfatters navn, blot dette fra en bedrøvet iagttagelse. Han sagde:

„Lige ved siden af os bor der en vidunderlig gammel mand. Han er stadig meget vågen og aktiv. Denne særlige morgen vågnede han tidligere end normalt, tog sit bad, barberede sig og trak i sit bedste tøj. Han tænkte, i dag må de da komme.

Han gik ikke sin daglige tur ned til benzintanken for at mødes med de gamle fra omegnen, fordi han ønskede at være der, når de kom.

Han satte sig ud på verandaen så han klart kunne se vejen og se når de kom. I dag måtte de da komme.

Han besluttede sig til at springe sin middagslur over, fordi han ønskede at være vågen når de kom.

Han havde 6 børn. To af hans døtre og deres gifte børn boede indenfor en radius af 6 km. De havde ikke besøgt ham i meget lang tid. Men i dag var det en særlig dag. I dag måtte de da komme.

Ved aftensmåltidet nægtede han at

skære hul i fødselsdagskagen og bad om at isen ikke blev taget ud af fryseren . . . Han ønskede at vente og spise sin dessert sammen med dem når de kom.

Ved nitiden gik han oppå sit værelse og gjorde sig klar til at gå i seng. Hans sidste ord før han slukkede lyset var: 'Lov at vække mig når de kommer.'

Det var nemlig hans fødselsdag og han blev 91 år."

I vor nutidige forfinede og hastigt udviklede tidsalder finder jeg det lidt foruroligende at det gamle udtryk „alderdom før skønheden" synes at være blevet vendt om på. Aldrig før har der været lagt så stor vægt på ungdommen og skønheden. Selv om ungdom og skønhed er attributter som man ønsker sig, så kan alder og erfaring være af enestående værdi.

Og selv om vores nye teknologi har været enestående med at forlænge og berige vore ældre medborgeres liv, så er jeg ikke så sikker på at det har erstattet eller forbedret det personlige engagement. Fra de hellige skrifter som jeg netop har citeret kan vi trække tre vigtige konklusioner:

For det første, der er fordele ved alderdommen.

For det andet, så kan vi lære af den visdom og forståelse som alder og erfaring tilbyder, og for det tredje så er ældre mennesker produktive og nyttige, og bør ikke ignoreres.

Til dem som spekulerer på om vi har en forpligtelse til at virkeliggøre disse konklusioner siger jeg, lyt til Herrens svar på Kains spørgsmål: „Skal jeg vogte min broder?" (Se 1 Mosebog 4:9). Hertil lyder et gennemtrængende ja! Han sagde: „Du skal elske din næste som dig selv." (Matt. 19:19).

Jeg formoder at det sidste spørgsmål vil være: „Hvordan skal vi opnå dette?"

Når det gælder gamle venner og slægtninge, hvorfor gør du og jeg så ikke først følgende?

1. Søger deres råd.
2. Besøger dem regelmæssigt.
3. Inddrager dem i vores aktiviteter.
4. Lader dem fortælle os om deres oplevelser.
5. Sikrer os at de har de grundlæggende ting i livet.
6. Sørger for dem når de er syge.
7. Behandler dem som værdige mennesker og ikke som fattige mennesker der er afhængige af andre for deres støtte.

Lad os drage fordele af at have forældre, bedstefædre, bedstemødre, oldeforældre og venner og naboer omkring os. Må vi på vores egen specielle måde vise vor omsorg for dem — ikke med medynk, men med kærlighed. Overvej igen brødre og søstre dette råd fra Herren: „Ær din fader og din moder således at deres dage — og vores — må blive mange på jorden." (Se 2 Mosebog 20:12).

Lad mig til sidst sige: Derfor lad os behandle de ældre på samme måde som vi ønsker andre de skal behandle os. Husk: Vi bliver også ældre. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Præsident Gordon B. Hinckley, andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab og præsident Ezra Taft Benson, præsident for De tolv Kvorum, hilser kærligt på hinanden mens brødrene samles til et konference-møde.

Herrens hus

*Ældste Adney Y. Komatsu
De halvfjerds' første Kvorum*

Vi har i de seneste måneder oplevet færdiggørelsen og indvielsen af adskillige templer i kirken — et i Atlanta i staten Georgia, et i Apia, Samoa og et i Nuku'alofa på Tonga og endnu et i Santiago i Chile. Andre templer befinder sig nu på planlægnings- og konstruktionsstadiet, og så er der selvfølgelig mange som allerede fungerer forskellige steder i verden.

Jeg er taknemmelig for den særlige kaldelse jeg har nu for at tjene som præsidet i Tokyotemplet. Det er en glæde og et privilegium at mødes med de hellige, som kommer til denne hellige bygning for at nyde af de velsignelser som findes der.

Hvorfor bygger kirken templer og hvorfor gør kirken brug af dem?

Dette spørgsmål blev stillet af den entreprenør som skulle bygge Tokyotemplet, da han for fem år siden blev ansat for at påbegynde dette byggeri. Han bemærkede at buddhismen og shintoreligionen i Japan bygger mange helligdomme og templer, men dette var den første gang

han havde hørt om en kristen kirke som byggede et tempel. Kristne religioner er kendt for at bygge smukke kirker og katedraler, men han havde aldrig før hørt om et kristent tempel. Ud af de mange kirker som påstår at være kristne er Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige den eneste som bygger templer.

Entreprenøren fik at vide at templet skulle være en hellig bygning, et helligt hus, hvor det storslåede arbejde for de levende og de dodes frelse vil blive udført, hvor dåb for de døde og andre ordinanser vil blive udført for at muliggøre at hustruen bliver knyttet til ægtemanden og børnene til forældrene, ja både for de levende og for de døde, og hvor familier vil blive beseglet til hinanden for tid og evighed.

Opgaven var meget klar for profeten Joseph Smith da han modtog denne åbenbaring den 2. august 1833 kun tre år efter at kirken blev organiseret og hvori han blev belært om, at der skulle bygges et tempel:

„Sandelig siger jeg: Det er min vilje, at et hus skal bygges til mig i Zions land efter det mønster, jeg har givet jer.

Ja, lad det snart blive bygget af mit folks tiende.

Se, dette er den tiende og det offer, som jeg, Herren, fordrer af deres hænder, så der kan blive bygget et hus til mig til Zions frelse,

et sted til taksigelse for alle hellige og til undervisning af alle dem, som er kaldet til at tjene i forskellige kald og embeder,

at de må blive gjort fuldkomne i forståelse af deres tjeneste, både hvad teori, princip og lære angår og i alt, hvad der hører til Guds rige på jorden, hvilket riges nøgler I har fået betroet.

Og om mit folk bygger mig et hus i Herrens navn og ikke lader noget urent komme derind, så det ikke bliver besmittet, skal min herlighed hvile over det.

Ja, og jeg vil være nærværende der; thi jeg vil komme ind i det, og alle de rene af hjertet, som kommer derind, skal se Gud.

Men dersom det bliver besmittet, vil jeg ikke komme ind i det, og min herlighed skal ikke være der; thi jeg vil ikke gå ind i vanhellige templer.” (L&P 97:10-17).

Der var kun meget få medlemmer i kirken på den tid, men de bragte alle store ofre og Kirtlandtemplet blev færdigbygget og indviet. Herren viste sig i herlighed og accepterede templet. Moses, Elias og Elisa viste sig også, hver for at overdrage sine nøgler og sin uddeling. (Se L&P 110).

Før at tempelarbejdet virkelig kunne indledes i Kirtlandtemplet, måtte de hellige imidlertid flygte fra pøbelens angreb. Templet faldt i ugudelige mænds hænder og blev, som sagt i åbenbaringen, da det blev besmittet, forkastet af Herren. De hellige anstrengte sig for at bygge et tempel i Missouri, men blev igen tvunget til at flygte for at redde livet.

Atter, efter næsten fem år, modtog profeten Joseph Smith følgende åbenbaring:

„Thi der findes ikke et sted på hele jorden, hvortil han kan komme og genoprette det, der er gået tabt, eller som han har borttaget, nemlig præstedømmets fylde.

For der findes ikke nogen døbefont på jorden, hvori mine hellige kan lade sig døbe for de døde.

Thi denne forordning hører til mit hus og kan kun godkendes i jeres fattigdomsdage, hvor I ikke er i stand til at bygge mig et hus. . .

Og sandelig siger jeg jer: Byg dette hus til mit navn, så jeg deri kan åbenbare mit folk mine forordninger.

Thi jeg vil i nåde åbenbare min kirke ting, der har været skjult fra verdens begyndelse, og som hører ind under tidernes fyldes uddeling.” (L&P 124:28-30, 40-41).

I denne åbenbaring, som er nedskrevet i afsnit 124 i Lære og Pagter, henvises der til „præstedømmets fylde”. Hvad betyder det og hvordan opnår man det? Profeten Joseph Smith lærte: „Hvis en mand får en fylde af Guds præstedømme, må han få det på samme måde, som Jesus Kristus fik det, og det var ved at holde alle budene og adlyde Herrens hus’ forordninger.” (*Profeten Joseph Smiths Lærdomme*, s. 371).

Præsident Joseph Fielding Smith har yderligere belært: „Hvis I ønsker at blive frelst, i fuldt mål, det vil sige ophøjelse i Guds rige, så I kan blive Guds sønner og døtre, må I gå til Herrens tempel og modtage de hellige ordinanser, som hører til det hus, og som I ikke kan få nogen andre steder. *Ingen mand vil modtage fylden af evighed, af ophøjelse alene; ingen kvinde vil modtage den velsignelse alene; men mand og hustru kan, når de modtager besegling i Herrens tempel, og hvis de her-*

efter holder alle budene, gå videre til op-højelse, 'fortsætte livet' og blive Herren lig. Og det er menneskets bestemmelse, det er det, Herren ønsker for sine børn." (Lærdomme om Frelse, bind 2, s. 45).

Det er derfor klart at med mindre vi drager til Herrens tempel og modtager alle templets ordinanser og adlyder befalingerne kan vi ikke modtage fylden af præstedømmets velsignelser eller modtage ophøjelse. Det er vidunderlige velsignelser som vi har fået mulighed for at opnå gennem tempelarbejde.

„Med mindre vi modtager alle templets ordinanser og adlyder befalingerne kan vi ikke modtage fylden af præstedømmets velsignelser eller modtage ophøjelse.“

Jeg har været medlem af kirken det meste af mit liv. Jeg blev døbt da jeg var 17 år og ordineret til det melkisedeske præstedømme da jeg var 21. Mens jeg stadig var en ung mand arbejdede jeg med mange opgaver og fik mange gode erfaringer og oplevelser i kirken, som hjalp mig med at lære mange ideer og tanker som igen hjalp mig med at opbygge min tro og mit vidnesbyrd. Men jeg følte aldrig at jeg havde opnået mit *fulde* medlemskab i kirken førend jeg tog min unge brud med til templet og der modtog den nye og evigtvarende pagt og de velsignelser samt forståelsen for det arbejde som udføres der.

Jeg var den første i min familie som blev døbt i kirken og jeg har derfor ansva-

ret for at udføre det stedfortrædende tempelarbejde for mine forfædre, som ikke havde mulighed for at høre evangeliet mens de var her på jorden. Jeg har også haft ansvaret for at undervise mine børn i evangeliet og for at få dem til at forstå betydningen af tempelarbejdet. Min hustru og jeg har fire børn, hvoraf den ældste er gift og har to børn — vore børnebørn, som er noget særligt for os. Vore børn blev født i pagten og vore børnebørn er også blevet født i pagten. Den største gave som jeg kan give til mine børn eller børnebørn i dette liv, ja den mest værdifulde arv som jeg kan efterlade dem, vil være et vidnesbyrd om sandheden af evangeliet og betydningen af genealogi og tempelarbejde, som binder os allesammen til hinanden ned gennem generationerne i kærlighed og i lykke.

Der er mange mennesker i verden som rejser langt og ofrer meget personligt for at drage til templet. Jeg ved at vor himmelske Fader er opmærksom på deres oprigtige ønsker og velsigner dem i rigt mål for deres anstrengelser. For nylig kom der en gruppe til Tokyotemplet fra Okinawa — ca. 1500 km. med fly — og blandt dem var der et ungt par som var kommet for at blive gift. Det havde været nødvendigt for dem at bruge alle de penge som de overhovedet kunne opspare for at betale deres transport og der var intet tilbage til en bryllupsfest eller bryllupsrejse. Da de mennesker som var sammen med parret blev bekendt med deres uheldige situation stak de hænderne i deres egne lommer og bidrog med de ringe midler som de selv havde, således at parret kunne få en vidunderlig éndags bryllupsrejse i Tokyo. Det unge par oplevede ikke blot templets velsignelser, men de nød og værdsatte også deres brøders og søstres gavmildhed og venlighed. Der er ingen

tvivl om at Paulus' belæring til de hellige i Efesus gælder her, da han sagde: „Så er I da ikke længere fremmede og udlændinge, men I er de helliges medborgere og Guds husfæller.” (Ef. 2:19)

Jeg har et fast og vedvarende vidnesbyrd om betydningen af dette arbejde og de velsignelser som det kan bibringe os.

Jeg udtrykker taknemmelighed for dette vidnesbyrd og for den ringe del som jeg nu nyder ved at kunne undervise i genealogi og tempelarbejde. Må vi alle blive velsignet således at vi kan opnå fylden af velsignelserne i Herrens hus, det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. □

Englen Moroni kom!

*Ældste Mark E. Petersen
De tolv apostles Kvorum*

For ca. 2 uger siden fejrede vi en af de vigtigste mindedage i vor kirkes historie.

Det var den 21. september 1823 hvor englen Moroni for første gang viste sig for den unge profet Joseph Smith i hans hjem på gården nær Palmyra i New York.

Idet vi mindes dette i dag bekendtgør vi vort højtidelige vidnesbyrd til hele menneskeheden at *Moroni virkelig kom!* Dette er en kendsgerning, en fast og urokkelig sandhed. Moroni kom!

Som en Guds engel, en budbringer fra Himmelen, besøgte denne strålende per-

son Joseph Smith i fysisk virkelighed. Det var ingen drøm, ej heller en mystisk hændelse.

Det var et besøg. To fysiske væsener mødtes — Moroni et opstandent menneske med kød og ben, der kom frem fra det evige slør og aflagde gentagne og aldrig glemte besøg hos denne jordiske bondedreng, Joseph Smith. (Se Joseph Smith 2:30-54).

Mange mennesker tror ikke længere på engles tjenestegørelser. Men det gør Gud! Han har benyttet denne måde at

kommunikere på lige siden Adams tid. Er der nogen årsag til hvorfor han skulle op-høre med denne fremgangsmåde i vor tid? Engle betjente mange mennesker både i Det nye og Det gamle Testaments tid og bragte budskaber fra Herren.

Abraham gik og talte med engle. En engel hjalp Israel på tidspunktet for udvandringen fra Ægypten. (Se 2 Mosebog 14:19). En engel bekæmpede en invaderende hær på profeten Esajas tid. (Se Es. 37:36). Da Daniel var i løvekulen lukkede en engel løvernes mund og Daniels liv blev frelst. (Se Daniel 6:22).

Englen Gabriel bekendtgjorde overfor jomfru Maria i Nazaret at hun ville blive moder til Frelseren. (Se Luk. 1:30-33). Den samme engel fortalte Johannes Døbers fader at hans søn, der skulle blive en profet, snart ville blive født. (Se Luk. 1:13).

Da Josef og Maria og det guddommelige spædbarn flygtede til Ægypten var det en engel som viste dem vej og som fortalte dem at de kunne vende hjem, da den onde kong Herodes var død. (Se Matt. 2:13, 19-20).

Da Herren talte om små børns hellig-hed sagde han: „Se til, at I ikke ringeagter disse små; thi jeg siger jer: *deres engle* i Himmelen ser altid min himmelske Faders ansigt.” (Matt. 18:10, fremhævnning tilføjet).

Da Jesus nærmede sig tidspunktet for sin korsfæstelse kunne han have påkaldt hjælp fra tolv legioner engle, hvis han havde ønsket at undgå at drikke den bitre kalk. (Se Matt. 26:53). Eksisterer der således engle? Ville Jesus have talt på denne måde hvis de ikke eksisterede?

På tidspunktet for Frelserens opstandelse rullede en engel stenen væk fra graven. Kvinderne så ham der og hørte ham tale. (Se Matt. 28:2, 5).

Da Stefanus bar sit sidste vidnesbyrd

til sine forfølgere, skinnede hans ansigt som en engels ansigt. (Se Ap. G. 6:15).

En engel slap Peter ud fra fængslet. (Se Ap. G. 5:19). Paulus talte med menneskers og engles tunge. (Se 1 Kor. 13:1).

Den hellige skrift forklarer tydeligt at formålet med englenes tjenestegerning er at „kalde menneskene til omvendelse . . . ved at forkynde Kristi ord for Herrens udvalgte redskaber, så at de kan bære vidnesbyrd om ham.” (Moroni 7:31). Dette gælder i høj grad for Moroni.

Herren har endvidere igennem alle tidsaldré belært om, at hvis engle ophører med at vise sig for menneskene, så er det på grund af utro og frafaldets ånd iblandt dem. Men hvor der er tro, vil englenes betjening vare lige så længe jorden består eller „der findes et menneske på jorden, der kan frelses.” (Moroni 7:36).

Fordi Herren ønsker at frelse mennesket, ja lige frem til enden, åbenbarede han overfor Johannes Åbenbareren at der i de sidste dage atter ville udgå engle fra Himmelen som udsendinge fra den Almægtige. Johannes så at en af disse engle ville flyve fra Himmelen til jorden og bringe det evige evangelium tilbage til jorden efter at det havde været tabt for menneskeheden i meget lang tid. (Se Åbenbaringen 14:6).

Denne engel var Moroni. Han havde levet i Amerika omkring 1500 år før og var en Guds profet på det tidspunkt. Han var sammen med sin fader, Mormon, historieskriver for det folk som tidligere havde beboet det land. De skrev deres nations historie ved at indgrave den på guldplader for at undgå tidens ødelæggende virkning og denne optegnelse skulle få stor betydning i de sidste dage.

For at bevare dem sikkert, lagde han dem i en stenbiste som han begravede i jorden. Nogle kritikere anser det for en

meget usædvanlig ting at gøre, men det ville have været mere usædvanligt ikke at have gjort dette. Hvorfor?

Fordi det han gjorde var i fuld harmoni med en vel etableret skik som adskillige nationer har fulgt i den fordums verden for at bevare og beskytte deres værdifulde dokumenter.

Optegnelser er blevet indgraveret på metal i mange århundreder. En række af dem er nu blevet fundet. Sådanne skatte er fundet lige fra Korea til Sri Lanka, fra det gamle Syrien og Persien til Indien, fra Java til Bangkok, fra Italien, fra Grækenland og fra rullerne ved Qumran ved Palæstina hvor dødehavsrullerne blev fundet.

Ikke alle disse optegnelser var skrevet på guldplader. Fordums folk skrev også på sølvplader, messingplader, kobberplader, blyplader og i nogle tilfælde endog på tin, som viste sig ikke at være fuldt ud permanent, eftersom det anløber lettere end visse andre metaller.

En af de mest kendte af disse opdagede var den kobberrulle som blev fundet sammen med de øvrige dødehavsruller i Palæstina. Den indeholdt også gamle hellige skrifter.

Kong Darius, som fik kastet Daniel i løvekulen (se Dan. 6), skrev sine optegnelser på guld- og sølvplader og placerede dem i stenkister og begravede dem i jorden for at beskytte dem på samme måde som Moroni gjorde. Hans optegnelser er nu blevet oversat og udgivet. For at sikre sig at nogen ville være i stand til at læse dem, skrev Darius dem på tre forskellige sprog.

Det gamle Assyriens kong Sargon II havde den samme idé, men han benyttede forskellige metaller til at lave sine bøger af — guld, sølv, messing, kobber og endog tin. Han graverede også på alabast.

Han ønskede i høj grad at bevare disse optegnelser for sine efterkommere, så hvad gjorde han? På samme måde som Darius og Moroni placerede han dem i vellavede stenkister og begravede dem i jorden under fundamentet i sit palads. Hans optegnelser er også blevet oversat og udgivet.

En bog bestående af 19 tynde guldplader blev fundet i Korea i 1965 og indeholder dele af den hellige buddhistiske skrift indgraveret på kinesisk. Disse tynde sider som denne værdifulde optegnelse udgør, er ca. 35 cm. i kvadrat og hæftet sammen således at de kan åbnes og lukkes som en bog.

De plader som blev fundet i Pyrgi i Italien i 1964 er 19 cm. lange og ca. halvt så brede og er indgraveret med fønikiske bogstaver, de fortæller om indvielsen af en helligdom til gudinden Astarte. De dateres tilbage til omkring år 500 f. Kr., til ca. samme tid som Lehi.

Det er interessant at nogle af disse for tidlige optegnelser blev skjult i særlig konstruerede stenkister som Moronis, nogle blev fuldstændig hugget ud af en enkelt sten, andre blev cementeret i sektioner. Nogle få blev lavet af mineralet obsidian (sort vulkansk glas) og var graveret både udvendig og indvendig på en smuk måde. De blev benyttet til at indeholde forskellige værdifulde ting. Større stenkister som er blevet fundet, ved man er blevet brugt til at opbevare korn i.

I Mexico og Central-Amerika har man opdaget sneisevis af stenkister, store og små, og nogle af dem er smukt graveret med symboler både indvendig og udvendig.

Ingen behøver længere at være skeptisk overfor optegnelser som er blevet ført af fordums folk, som bevarede deres optegnelser ved at indgrave dem på

„Mormons Bog blev gengivet i denne tid igennem engles tjenestegerning og ved hjælp af Guds personlige ledelse.“

metal, ej heller behøver man at stille sig skeptisk overfor de sten- og metalkister som de blev gemt væk i.

Det er helt klart at der førtes optegnelser på metal i fordums tid. Selvfølgelig var de lavet af guld, sølv, kobber og bly! Selvfølgelig daterer mange af dem sig tilbage til den periode hvor Lehi forlod Jerusalem og selvfølgelig blev denne skik ført med af ham til Amerika!

Den sidste mand i den fordums linie af amerikanske profeter var Moroni. Han og hans fader Mormon samlede de hellige skrivelser fra deres eget folk, og de dækkede 1000 år og medtog en beretning om et endnu tidligere folk, Jareditterne, som kom til dette kontinent fra Babelstårnet. De Jareditiske optegnelser blev ingravert på 24 plader af rent guld.

Efter at Moronis nation var blevet ødelagt af krig, og han var den eneste overlevende fra de onde kampe som blev kæmpet, lavede han også en stenkiste og placerede i den, den optegnelse som han og hans far havde lavet og begravede den i jorden for at beskytte den, på samme måde som Darius og Sargon gjorde. Den skulle forblive der indtil det tidspunkt hvor Herren ville diktere at det skulle være anderledes.

Nu om dage bringer den blotte nævnelse af engle hån og latterliggørelse fra kritiske lyttere som siger at englebetjening tilhører fortiden, det vil sige hvis det i det hele taget skete.

De fastholder også at der ikke længere modtages åbenbaring fra Himlen og at der ikke længere findes apostle og profeter på jorden eftersom det var noget der hørte til på Peters og Paulus' tid. De belærer om at Bibelen alligevel indeholder alt hvad der er nødvendigt og at det er en tilstrækkelig vejledning til frelse. De glemmer at den hellige skrift er underkastet lige så mange fortolkninger som der findes forskellige kirker og trosbekendelser i denne verden og at dette tal løber op i flere hundrede.

Vi erklærer at der findes åbenbaring i dag! Der findes apostle og profeter på jorden! De er inspireret og de forkynder Guds ord. Strålende og gentagne besøg af engle til jorden har fundet sted i vor nyere historie, da Gud atter oprettede sin guddommelige kirke på jorden efter en lang periode med mørke.

Moroni opfyldte to bibelske profetier ved at besøge Joseph Smith. Johannes Åbenbarer så en engel flyve midt i himlen, og englen bragte det evige evangelium tilbage til jorden. (Se Åb. 14:6-7).

Johannes sagde endvidere at denne engel ville flyve i „(Guds) doms time“ (Åb. 14:7), hvilken kun kunne betyde de sidste dage. Dette tidspunkt er udelukkende noget der hører til i vor tid.

Moroni kom som det var forudsagt og var netop denne engel. Hans komme indledte en ny uddeling af Kristi evangelium direkte fra Gud. Det havde ikke noget bånd til nogen anden religiøs bevægelse. Det var en ny og guddommelig episode, en nutidig åbenbaring fra Himlene, en fornyet anstrengelse fra den Almægtige for at introducere sin elskede Søns evangelium til nutidens nationer.

Der findes kun ét Kristi evangelium. Den engel som fløj midt oppe under Himlen besad dette evangelium og bragte

det tilbage til jorden i form af en guddommelig gengivelse af guddommelige sandheder. Vi gentager — denne engel var Moroni.

Hvordan og hvorledes gengav Moroni det evige evangelium? Skete det gennem nogle fysiske hjælpemidler?

Profeten Amos, Herrens inspirerede seer, belærte at Gud arbejder gennem profeter. I virkeligheden sagde han at Gud ikke vil gøre noget uden at åbenbare sine planer for sine tjenere, profeterne. (Se Amos 3:7).

Hvad ville Gud så gøre med hensyn til den engel som skulle bringe evangeliet tilbage til jorden i nyere tid? Der fandtes ingen profeter på jorden som han kunne besøge. Verden troede ikke længere på dem. Hvis Herren ikke gjorde noget — end ikke udsendte sin engel for at gengive evangeliet til jorden — uden hjælp fra en levende profet, hvordan ville han så opnå sine guddommelige formål? Hvordan kunne dette englebesøg, som var forud-

sagt skulle finde sted i de sidste dage, ske hvis der ikke var nogle profeter til at modtage det?

Gud kunne kun gøre et og det var at oprejse en ny profet til dette særlige formål og det gjorde han i form af profeten Joseph Smith som levede i nærheden af Palmyra i staten New York i 1823. Det var denne unge mand som englen Moroni besøgte.

På hvilken måde overdrog englen evangeliet til Joseph Smith og derved gjorde det alment bekendt?

Profeten Esajas forklarede det. I det 29. kapitel i hans bog fortæller han om en fordums optegnelse, som vil komme frem af jorden i de sidste dage før Palæstina atter bliver en frugtbar have. (Se vers 17). Denne optegnelse vil have form af en bog sagde han, og skulle omhandle et folk som pludselig var blevet udslettet. (Se vers 4-5).

Esajas forudsagde at nogle ord fra denne optegnelse ville blive bragt til en lærd

mand som ville forkaste dem. Derpå sagde han at bogen ville blive givet til en ulærd mand, som vi nu ved er Joseph Smith, der passer på Esajas' beskrivelse, eftersom Joseph kun havde en meget ringe uddannelse. Esajas sagde at denne bog ville i hans hænder blive udgivet til verden gennem Guds mirakuløse magt og blive et stort og forunderligt værk. (Se Esajas 29:11-12, 14; Joseph Smith 2:63-65).

Denne bog var det selvsamme bind som Mormon og Moroni havde udarbejdet i fordums tid, og som indeholdt evangeliets enkle og vidunderlige sandheder i deres fylde, således som de amerikanske profeter havde belært om. Den blev kaldt for Mormons Bog. Det var denne bog som Moroni gjorde det muligt for hele verden at få fat i, gennem hjælp fra profeten Joseph Smith. På denne måde gengav denne optegnelse som indeholdt det evige evangelium, de frelsende sandheder tilbage til mennesket, de sandheder som er nødvendige, og som alene kommer gennem Kristus.

Moroni havde skjult denne optegnelse i jorden omkring 400 år efter Kristus, og senere vidste han nøjagtigt hvor han skulle gå hen for at få fat i den. Han havde lukket den ned i en stenkiste og begravet den på samme måde som kong Darius og kejser Sargon havde gjort på deres tid.

Efter på denne måde at have skjult optegnelsen blev Moroni nu udvalgt til at fremskaffe den igen og aflevere den til den nye profet i vor tid, således at den kunne blive udgivet. På denne måde bragte han evangeliet tilbage til jorden eftersom denne optegnelse indeholdt evangeliet i dets enkeltheder og i dets fylde. Optegnelsen fandtes, det var Guds ord og den fremkom ved Guds hjælp. Det var et af Guds store mirakler.

Således opfyldte Moroni de to bibelske profetier ved at besøge Joseph Smith, profetier som findes i det 14. kapitel i Åbenbaringen og i det 29. kapitel hos Esajas. Han kom til jorden som en engel. Han afleverede den gyldne optegnelse til Joseph Smith, som var blevet forberedt under den Almægtige Guds ledelse. Den er et nyt vidnesbyrd om Herren Jesus Kristus; den forkynder på samme måde som Bibelen at Jesus af Nazaret i sandhed er Guds Søn, vor Frelser og Forløser. Denne bog er til rådighed for hele menneskeheden. Der udgives hvert år en million eksemplarer på mere end 20 forskellige sprog.

Vi vidner derfor atter at Mormons Bog er sand. Den er den Almægtige Guds ord, gengivet i vor tid gennem englebetjening og under Guds egen ledelse. Vi vidner at Moroni kom som en engel den 21. sep. 1823 og åbenbarede sin gamle optegnelse og det gjorde han som en Jesu Kristi tjener. Før den blev udgivet tillod han 12 amerikanske borgere fra disse sidste dage, mænd med et godt ry, til at undersøge den gyldne optegnelse således at de kunne bære vidnesbyrd om, at de havde set den eller rørt ved den.

Vi bærer vidnesbyrd om at Joseph Smith i sandhed var en nutidig Guds profet, der var blevet oprejst med særlig henblik på det formål som vi har beskrevet.

Vi vidner endvidere meget højtideligt at Jesus Kristus fra Nazaret er Guds Søn, vor Frelser og Forløser, vor Skaber. Vi vidner også at vi er hans ordinerede tjenere og at vi taler gennem den myndighed som han har gengivet til os i vor tid. Og vi vidner i al højtidelighed at dette værk som vi er beskæftiget med i sandhed er sandt, i Herren Jesu Kristi navn. Amen. □

Vort ansvar for at bringe evangeliet ud til hele verden

*Ældste Jack H. Goasland Jr.
De halvfjerds' første Kvorum*

For nogle få år siden blev der afholdt en række firesides der blev kaldt for „Sidste forelæsning“. Velkendte SDH-videnskabsmænd blev bedt om at vælge et emne som for dem syntes at være så vigtigt at det kunne være emnet for deres sidste tale som de nogen sinde fik lov til at holde. Vi modtog nogle meget interessante indblik gennem valget af emner. Det er gået op for mig at vor Herre, efter at han var opstået men før han steg op til Himmelen, gav en sådan „sidste forelæsning“ til sine disciple. Hans sidste tale giver os en uhyre vigtig indsigt. Ved alle de emner som han kunne have valgt blandt de rige, evige visdomskilder sagde han ganske enkelt: „Gå ud i alverden og forkynd evangeliet for al skabningen.“ (Mark. 16:15). Og disciplene „gik ud og prædikede alle vegne. Og Herren virkede

med og stadfæstede ordene ved de tegn, som fulgte med“ (Mark. 16:20).

Det er min bøn denne aften at jeg må være i stand til at kommentere Herrens sidste tale og belære jer præstedømmebærere, i henhold til pagterne og motive-re jer til at opføre jer som Herrens disciple med tro og ubøjelig forpligtelse. Jeg håber især at de unge mænd i det aronske præstedømme vil forstå vigtigheden af det som jeg vil sige, fordi hovedansvaret for at bringe evangeliet ud til jordens ender hviler på jer.

Guds liv — det evige ophøjede liv som vi alle søger — er i sagens natur koncentreret om at frelse sjæle. Det er Guds „gerning og herlighed — at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket“ (Moses 1:39). Det er ved at tilvejebringe de nødvendige forhold og frelse for sine børn

at Gud herliggør sig selv og udvider sit herredømme (se L&P 132:31).

Paulus sagde at Gud „vil, at alle mennesker skal frelses” (1 Tim. 2:4). „Sjæle er af stor værdi i Guds øjne” (L&P 18:10). Derfor sendte Gud sin Søn, Frelseren og Forløseren, for at løse dødens bånd og forsone de kødelige og faldne menneskers synder. Herren led alle menneskers smerte således at alle mennesker kan komme til ham på betingelse af omvendelse. (Se L&P 18:11-12).

Vores kald om at råbe omvendelse til alle er en direkte følge af den uendelige og evige forsoning. (Se L&P 18:10-14). Det er gennem undervisning i evangeliet og gennem udførelse af ordinanserne at forsoningen får virkning i et menneskes liv. Som Paulus sagde: „Hvorledes skulle de kunne tro på ham, som de ikke har hørt om? og hvorledes skulle de kunne høre, uden der er nogen, som prædiker?” (Rom. 10:14).

Jesus Kristus var selv et eksempel på den måde hvorpå vi opfylder denne kaldelse. Han bekendtgjorde formålet med sin tjenestegerning ved at citere Esajas i sin første offentlige tale som blev givet i synagogen i Nazaret.

„Herrens Ånd er over mig, fordi han salvede mig, at jeg skal gå med glædesbud til fattige. Han sendte mig for at udråbe for fanger, at de skal få frihed, og for blinde, at de skal få deres syn, for at sætte undertrykte i frihed, og udråbe et nådeår fra Herren.” (Luk. 4:18-19).

De betingelser som stilles til os som disciple, pålægger os den samme mission, for han sagde: „Thi de gerninger, I har set mig gøre, skal I også gøre.” (3 Nephi 27:21). Vi har i det omfang det er nødvendigt fået magt og myndighed til at gøre alt hvad Frelseren gjorde — med untagelse af selve forsoningen — i forbindelse med

vort arbejde med at frelse vor næste. Vi får i virkeligheden at vide at vi må være „menneskers frelsere” ellers vil vi blive „som saltet, der har mistet sin kraft” (L&P 103:10).

Herren har ikke overladt udførelsen af dette hellige arbejde til nogen tilfældighed. Gennem hellige pagter pålægger han alle medlemmer af sit rige dette ansvar, og samtidig giver han os magt og myndighed til at opfylde disse pagter. Selv børn og unge mennesker pålægges denne hellige pligt og de har også magten til at udføre det.

Ældste John A. Widtsoe har sagt at vi i vores forudtilværelse: „ikke blot sagde ja til at være frelsere for os selv men også til en vis grad frelsere for hele den menneskelige familie . . . Virkeliggørelsen af planen blev således ikke blot Faderens arbejde og Frelserens arbejde men også vort arbejde.” (*Utah Genealogical and Historical Magazine*, okt. 1934, s. 189). Vi forstår således som præsident George Albert Smith har sagt, at „vi kan ikke modtage vor himmelske Faders gunst som gives os, kundskaben om evigt liv og selvisk bevare dette for os selv, idet vi tror at vi bliver velsignet herved. Det er ikke det som vi modtager der beriger vort liv, det er det som vi giver.” (*Conference Report*, april 1935, s. 46). Derfor sagde ældste Widtsoe: „De som har modtaget budskabet er forpligtet . . . gennem den tidløse aftale som blev truffet før denne jord blev organiseret . . . (til) at gøre alt hvad der står i deres magt for at gøre andre bekendt med budskabet.” (*Priesthood and Church Government*, revideret udgave, samlet af John A. Widtsoe, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1954, s. 318-19).

Disse højtidelige løfter i forudtilværelsen fornys og bekræftes på vort hoved i frelsens ordinanser. Ved dåben indgår vi

f. eks. pagt om at „stå som Guds vidner til alle tider, i alle ting og på alle steder, hvor (vi) skulle befinde (os), ja til døden” (Mosiah 18:9). Herren lover at han vil „udgyde sin Ånd over jer” (Mosiah 18:10). Når vi nyder nadveren fornyer vi denne pagt idet vi mindes at Kristus i forbindelse med introduktionen af denne hellige ordinanse sagde, at vi skulle bære vidnesbyrd om ham til hele verden. Og atter bliver vi gennem vor trofasthed lovet at „hans Ånd altid må være hos os.” (L&P 20:77).

Og atter, vi bliver „udrustet med kraft fra det høje” på hellige steder for at sætte os i stand til at „gå ud til alle folk” (L&P 38:32-33). Ved indvielsen af Kirtland-templet bad Joseph Smith om at Guds tjenerne „må gå ud af dette iklædt din kraft, og at dit navn må findes på dem og din

herlighed omgive dem og dine engle have befaling til at våge over dem;

og at de fra dette sted må bringe overmåde store og herlige budskaber om sandheden til jordens yderste ender” (L&P 109:22-23).

Ved at adlyde befalingerne og leve op til disse pagter bliver vi helliggjorte og rensede og født af Ånden. Vi bliver redskaber som er værdige til at modtage Helligånden og hans ledsagende gaver som må findes i forbindelse med dette værk hvis vi skal have succes. Efterlevelsen af befalingerne som Moroni forklarer, „bringer syndsforladelse”.

Og syndernes forladelse bringer sagtmodighed og ydmyghed i hjertet; og som følge af ydmyghed og sagtmodighed kommer Helligåndens besøg, og denne

Ældste Franklin D. Richards, som ved konferencen blev afløst fra De halvfyrders' Præsidium for at påtage sig sin nye kaldelse som præsident for Washington D. C. templet.

Trøster fylder dem med håb og fuldkommen kærlighed (Moroni 8:25-26).

Kærlighed er derfor et vidnesbyrd om vor egen omvendelse og manifesterer sig i forbindelse med frelse af andre. Jakob sagde til nephiterne: „Jeg ønsker meget jeres sjæls frelse. Ja, min bekymring for jer er stor” (2 Nephi 6:3). Mosiahs sønner „ønskede nu, at frelse skulle forkyndes for hver skabning, thi de kunne ikke tænke sig at nogen sjæl skulle omkomme” (Mosiah 28:3).

Denne kærlighed eller barmhjertighed er vores største karaktertræk. Johannes erkendte at „den fuldkomne kærlighed driver frygten ud” (1 Joh. 4:18). Denne frygt og modvillighed er den største hindring for at vi kan opleve den glæde som missioneringen giver. Det er også gennem udøvelsen af den tro som virker ved kærlighed at vi er i stand til at trække på åndelig kraft fordi Gud „virker med kraft i overensstemmelse med menneskenes børns tro” (Moroni 10:7).

Som Moroni bemærkede så kommer denne fuldkomne kærlighed som et direkte resultat af at vore synder er blevet tilgivet. Det er derfor bydende nødvendigt, „at I kan blive ved med at have forladelse for jeres synder fra dag til dag” (Mosiah 4:26) og at vi sørger for vore brødres og søstres behov og ønsker, både timeligt og åndeligt. Vi må forstå at vi har modtaget en guddommelig befaling fra Gud og at hvis vi tilsidesætter den, risikerer vi at miste vor egen frelse. Præsident Spencer W. Kimball har sagt: „Hvis vi ikke gør vores pligt i forbindelse med missionering, så er jeg overbevist om at Gud vil holde os ansvarlig for de mennesker som vi kunne have frelst, hvis vi havde gjort vores pligt.” (Ensign, okt. 1977, s. 5). Dette er et ekko af Jakobs nøgterne lærdomme: „Og vi ærede vort embede for Herren og på

tog os ansvaret at lade folkets synder komme over vort eget hoved, hvis vi ikke lærte dem Guds ord med al flid; når vi derfor arbejdede med al magt, ville deres blod ikke komme over vore klæder, og vi ville findes uplettede på den yderste dag.” (Jakob 1:19).

Herren instruktion gælder stadig: „Gå ud i alverden og forkynd evangeliet for al skabningen.” (Mark. 16:15)

Sådan lyder advarslen. Vort evige velfærd såvel som det evige velfærd for vore brødre og søstre som ikke er medlemmer, står på spil. Og alligevel lyder løfterne for vor trofasthed strålende. Vi ved at -

- det at føre sjæle til Herren er „det, der vil være til størst gavn for dig” (L&P 16:6).
- ved at forkynde evangeliet „vil du gøre dine medmennesker det allerbedste og fremme hans ære, som er din Herre” (L&P 81:4).
- de som søger at fremme Zions sag „skal have Helligåndens gave og kraft” (1 Nephi 13:37).
- trofaste tjenere vil blive „kronet med ære, herlighed, udødelighed og evigt liv” (L&P 75:5).
- „der siges hvor meget større glæde ville I da ikke have, om I kan føre mange sjæle til mig” (L&P 18:16).

Brødre lad mig sige helt klart. Det at arbejde for andres frelse er af afgørende betydning for vor egen frelse. I kan ikke fuldtud gøre noget ved jeres kaldelse i henhold til præstedømmets ed og pagt med mindre I aktivt er engageret i dette frelsesarbejde, for præstedømmet er

overdraget som et instrument til at tjene.

Ældste Bruce R. McConkie har engang sagt: „Dette kald til at missionere efterlader os ikke noget valg eller nogen valgmulighed i forbindelse med hvilken kurs vi skal følge. Det er ikke blot en tilfældig invitation som tillader os at sprede evangeliets budskab på frivillighedens basis eller når vi finder det passende at gøre det. Det er et ufravigeligt krav. Vi kan ikke vælge hvis vi skal bevare Guds yndest.” (*Conference Report*, okt. 1960, s. 54).

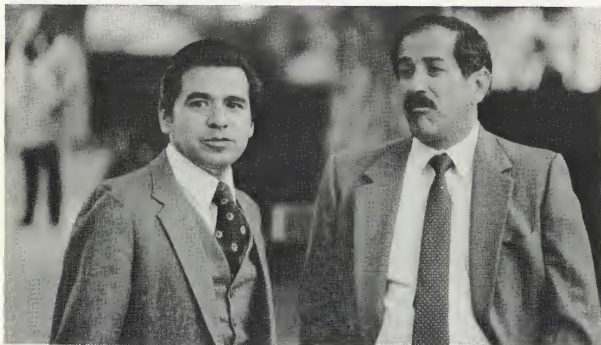
Unge mænd, forstår I hvorfor præsident Spencer W. Kimball har sagt at enhver ung mand bør udføre en mission? Det er ikke en valgmulighed det er jeres pligt at tjene. Og forstår I ældre gifte par at præsident Kimball har gjort det klart at I også har dette ansvar? (Se *The Teachings of Spencer W. Kimball*, udgivet af Edward L. Kimball, Salt Lake City: Bookcraft, 1982, s. 551). Han sagde også „Tiden er kommet”. Denne tjeneste er af lige så stor gavn for dig som den er for kirken og for de ikke-medlemmer som modtager dit budskab. Vi er meget taknemmelige for

det stigende antal unge mænd og ægtepar som udfører en mission. Vi forsikrer jer at der ikke findes noget vigtigere I kan gøre end at forberede jer til en mission ved bønssomt at studere skrifterne, holde jer selv moralsk rene og leve både time ligt og åndeligt med et mål om at gå på mission fast forankret i sindet.

Jeg har prøvet at belære jer i henhold til jeres pagter som medlemmer af kirken og som bærere af præstedømmet. Jeg anmoder jer om indtrængende og bønssomt at bede Herren om et vidnesbyrd om den pagt som I har påtaget jer til at forkynde evangeliet. Når I så holder alle „pagter, hvorved I er bundet” så vil Herren „lade himlene skælve for jeres skyld” (L&P 35:24).

Jeg ved at ansvaret for og muligheden for at missionere er det mest værdifulde vi kan gøre. Velsignelserne må opleves før vi kan værdsætte dem.

Lad mig afslutte med profeten Joseph Smiths spørgsmål: „Brødre, skal vi ikke gå fremad for denne store sag” (L&P 128:22)? I Jesu Kristi navn. Amen. □

Velsignelserne ved at missionere

James M. Dunn
Valley View ellefte ward i Holiday stav nord

Mine kære brødre, for at gentage et udtryk som er populært blandt missionærer i disse dage så er dette en „frygtindgydende“ oplevelse. Jeg beder om at Åndens beroligende indflydelse vil være hos mig således at jeg kan give udtryk for mine tanker til jer.

Da jeg tog afsted på min første mission som ung mand havde jeg rent faktisk ingen forståelse af det at missionere. Jeg havde et svagt vidnesbyrd om evangeliet men jeg havde trods alt den tro at det jeg gjorde var rigtigt.

Da jeg kom til Montevideo i Uruguay blev jeg sat sammen med ældste Wayne G. Scheiss, der var min første seniorkammerat. Jeg fandt med det samme ud af at han havde omsorg for mig. I løbet af de tre korte måneder vi tilbragte sammen lærte han mig alt hvad jeg var klog nok til at lære om missionærlektierne. Han underviste mig i det spanske sprogs grundtræk. Han underviste mig i hvordan jeg kunne begynde at gå på den rigtige sti som en tje-

nende missionær og vende mit hjerte mod de guddommelige ting.

Ældste Scheiss lod mig døbe vores første nyomvendte. Mario var allerede blevet undervist i de fleste af missionærlektierne da jeg kom, men min kammerat mente at det var bedst at jeg udførte ordnansen. Jeg studerede hårdt for at lære dåbsbønnen udenad på spansk. Jeg arbejdede med min accent for at kunne blive forstået ved denne hellige lejlighed.

Jeg skal aldrig glemme da jeg til sidst stod i dåbsbassinet i Deseret gren med Mario og jeg løftede min hånd og jeg sagde: „Habiendo sido comisionado por Jesucristo . . .“ „Med fuldmagt fra Jesus Kristus døber jeg dig . . .“ (L&P 20:73).

Jeg havde hørt om mennesker som fik lov til at male billeder. Jeg havde hørt om mennesker der har fået fuldmagt til at tjene som officerer i militæret. Men da det gik op for mig at jeg af Frelseren havde fået fuldmagt til at døbe i hans hellige navn til syndernes forladelse følte jeg en strøm

af vidnesbyrd, stolthed og taknemmelighed gå gennem hele min sjæl. Jeg vidste at jeg tjente den mest betydningsfulde Herre af alle. Jeg vidste at jeg var bemyndiget til at udføre denne ordinanse og jeg vidste at Mario forlod dette dåbsbassin ren og acceptabel for vor himmelske Fader. Jeg er taknemmelig for min kammerat fordi jeg fik lov til at få denne dåbsoplevelse. Jeg er også taknemmelig for den fuldmagt som jeg har fået fra Herren.

I august i år fik de unge aronske præstedømmebærere i vort ward til opgave at administrere nadveren for beboerne på et lokalt alderdomshjem. Jeg tog med dem hvis de skulle få brug for hjælp. Det fik de selvfølgelig ikke. Alt var under kontrol. Men som resultat af min tilstedeværelse der, fik jeg en stor oplevelse. Efter mødet kom grenspræsidenten hen til mig og spurgte: „Er du i familie med Billy E. Dunn?“

Jeg svarede: „Ja, han er min far.“

Så sagde han: „Din far var en af mine bedste missionærkammerater. Vi tjente sammen i missionsledelsen. Jeg skal aldrig glemme da præsident Murphy sendte os ud i missionens gamle Ford A model for at køre øen igennem . . .” Han fortsatte med at fortælle minder og han fortalte mig om sine missionæroplevelser sammen med min far på Hawaii for 50 år siden. På den måde han talte, på lyset i hans øjne og smilet på hans ansigt, var det som om han blot havde oplevet disse dejlige ting i går.

De menneskelige forhold mellem missionærerne er nogle af de rigeste velsignelser vi modtager som resultat af missioneringen. Venskabet og den positive indflydelse som missionærer kan have på hinanden, kan være af evig værdi.

En af de største glæder en missionær har, er at tage del i den evangeliske for-

„Som missionær har jeg følt mig mere energisk, mere entusiastisk, mere optimistisk og mere tillidsfuld end gennem noget som helst andet jeg har gjort i mit liv.“

andring der sker hos et menneske eller en hel familie — at se en uheldig mor, en forvirret far, en fortabt ung pige eller ung mand finde vej til den sti som fører til virkelig lykke og som til sidst fører til evigt liv.

Ingen missionær har nogen sinde undgået at påvirke mange til det bedre, uanset det antal omvendte som han eller hun har døbt.

Hvad angår enhver missionærs personlige udfordringer så vil jeg nu sige til jer at den mest bemærkelsesværdige åndelige følelse kommer når han arbejder ivrigt og udøver sin tro: en tilfyldning af tillid, mod og magt til at overvinde, en viden om at Gud er med ham og at han ikke kan mislykkes med Gud på sin side — uanset hvilke problemer der er eller uanset resultatet.

Jeg har oplevet at jeg som fuldtidsmissionær har følt mig mere energisk, mere entusiastisk, mere optimistisk og mere tillidsfuld end gennem noget som helst andet jeg har gjort i mit liv. Dette gælder især i forbindelse med min seneste opgave som missionspræsident. Jeg ved at Gud har sendt mig for at udføre hans gerning, og jeg ved at hans værk vil blive udført. Jeg ved også at jeg har haft den bedste generation af unge mænd og piger i verden til at hjælpe mig og til at hjælpe hinanden med at opnå en bemærkelses-

værdig ting i løbet af vor mission sammen. Jeg elsker at se hver eneste ny dag gry og jeg er taknemmelig for hver eneste dags oplevelser.

Missionærer underviser ikke blot, men de lærer også meget fra hinanden. En ting jeg lærte som ung missionær var at åndelig i form såvel som fysisk og mental form, kommer gennem at betale en pris hvor selvfornægtelse indgår.

Efter at jeg var blevet seniorkammerat mødte jeg Carlos Garcia i Montevideo. Carlos var omkring 14 år gammel. Vi lærte hinanden at kende da han kom til præsentationen af missionærlektierne i sine naboers hjem hos familien Carabajals. Carlos ønskede at vi skulle undervise hans familie og hjalp os med at arrangere et møde med hans forældre og hans yngre brødre og søstre. Vi underviste familien Garcia og så dem blive medlemmer af kirken. En dag da vi besøgte familien Garcias hjem lagde vi mærke til at man havde udklippet ca. 15 cm store røde bogstaver der var blevet limet på væggen i dagligstuen. Der stod „Y Yo Tercero“, hvilket betyder „Jeg er tredje“.

Vi spurgte Carlos hvad dette udtryk betød. Han sagde: „Jeg ser på det på denne måde. Først er der Gud, så er der min familie og andre og jeg er nummer tre.“ Jeg har aldrig glemt denne lektie.

På min sidste mission som jeg udførte sammen med min hustru Penny og vores 6 døtre kom vi især til at elske og værdsætte vore missionærer og vi havde en særlig taknemmelighed for vore colombianske missionærer.

Jeg ved at det samme kan siges om missionærer som tjener overalt i verden i deres eget land. De er enestående. Vore colombianske missionærer var ikke blot smukke, charmerende og intelligente, men de var også hengivne, dygtige og ef-

fektive. En usædvanlig colombiansk missionær døbte sammen med sin nordamerikanske juniorkammerat, på grund af deres særlige gaver og talenter, 52 mennesker på én måned. En colombiansk søster var ansvarlig for 14 menneskers omvendelse før hun havde været medlem af kirken i et år og modtog en formel kaldelse om at være missionær. Disse unge mennesker vendte tilbage fra deres missioner uden stor ståhej. Mange af dem vidste ikke hvor de skulle bo. Mange havde forældre som havde gjort det klart at der ikke var plads til dem når de vendte tilbage. Men de tjente først Gud med tro på at han ville sørge for dem og for deres fremtid. Det er umuligt fuldt ud at prise disse unge mennesker. Den eneste beklagelse jeg har i forbindelse med vore colombianske missionærer var, at vi ikke havde tre gange så mange.

Når vi taler om at missionere og være missionær så er der af og til unge mennesker som går skamfulde væk fordi de ikke føler at de er værdige. Husk unge mænd, at ingen skal kunne pege fingre ad jer. Jeres præstedømmeledere — jeres vejledere — jeres biskop — sætter ikke sig selv op som dommere for at kritisere. De ønsker at hjælpe.

Hvis du føler at værdighed er et problem og at det generer dig, så tal med din kvorumsleder eller hvis det er nødvendigt, med din biskop og læg sammen med ham en kurs så du kan komme på god fod med Herren. Hvilken stor velsignelse vil det ikke være for jer, for os og for mange hundrede andre.

En ung missionær som for nylig kom til Bogota for at tjene i vores mission sagde til mig i det første interview: „Nå præsident, jeg går ud fra at du har hørt alt om mig og alt det besvære jeg var til, før jeg modtog mit missionskald og om alle de

problemer jeg havde på missionærtræningscentret.”

Jeg svarede ham: „Nej, ældste, jeg har ikke hørt noget og ærlig talt, med mindre det drejer sig om en alvorlig overtrædelse, så ønsker jeg heller ikke at vide noget. Det eneste der betyder noget for mig og det eneste som jeg tror betyder noget for Herren er hvad du gør fra nu af. Jeg ved at du er blevet kaldet af Gud til at tjene i denne mission og at du kan blive en magtfuld og effektiv forkæmper for Frelseren. Du får en vigtig mulighed lige her og lige nu til at gå ud og vise Herren og andre hvem du i virkeligheden er og hvad du kan gøre.” Jeg tror at missionæren var lidt overrasket over mit svar og det afsluttede effektivt vort interview.

Den unge mand arbejdede med entusiasme og energi i nogle af de områder i vores mission som blev anset for at være vanskelige. Han underviste, han omvendte og han døbte. Han blev distriktsleder

og zoneleder. Han forlod vores mission med min største respekt for det arbejde som han havde udført og for den mand som han var blevet til.

Over alle de fordele og velsignelser som kommer gennem missionering til en missionær — og som bringer en helt enestående fred og trøst til sjælen — er det vidnesbyrd som missionæren får, og som måske ikke kommer på én gang men måske linie på linie. (Se Esajas 28:13). Det er det vidnesbyrd som jeg nu ønsker at bære overfor jer som en hjemvendt missionær. Jeg ved at Gud lever. Jeg ved at Jesus er Kristus, Guds Søn, hele menneskehedsens leder og hele menneskehedsens eksempel. Han er kongen, vor rådgiver, og vor ven. Han er værdig til vor reneste og dybeste tilbedelse og han fortjener vor bedste anstrengelse. Som missionærer længes vi efter at tjene ham af hele vort hjerte, sjæl, sind og styrke. (Se L&P 4:2). I Jesu Kristi navn. Amen. □

Kaldet som med en stemme fra Himmelen

*Ældste Vaughn J. Featherstone
De halvfjerds' første Kvorum*

Benjamin Franklin har sagt: „Jeg tror at talenter til at uddanne unge er en gave fra Gud og at den som har fået disse gaver, når som helst der er åbnet en mulighed for at benytte dem, er kaldet lige så klart som hvis han hørte en røst fra Himmelen.”

Præsident Harold B. Lee har fortalt: „En stor operasangerinde som havde mange børn, blev engang spurgt hvilke af sine børn hun syntes bedst om. Hendes svar afslørede hendes moderskabs sande storhed: „Mit yndlingsbarn er den som er syg indtil han bliver rask eller den som er væk indtil han vender tilbage.” (Church News, 13. juni 1964, s. 14).

Denne samme form for omsorg bør være den motiverende kraft hos enhver biskop og enhver vejleder.

John Sonnenberg som er en dygtig regionalrepræsentant fortalte denne oplevelse han havde som ung tandlæge. De havde syv små børn og kun én bil. Når hu-

struen skulle i byen måtte hun tage bussen. En dag ventede hun og de syv børn på bussen. Da den standsede steg børnene og søster Sonnenberg på og hun betalte for sig selv og derefter for hver af de syv børn. Buschaufføren var forbløffet og sagde: „Frue, er det Deres børn allesammen eller er det en udflugt?”

Hun svarede: „Det er allesammen mine børn og det er ikke nogen udflugt!”

Det er ingen udflugt at vokse op som en ung mand i denne generation. Det kræver stabilitet og høje standarder, bøn og forældre samt vejledere i det aronske præstedømme som nærer omsorg.

Henry Eyring en førende videnskabsmand og en stor lærer som for nylig er død konkurrerede med sine studenter. Selv da han var midt i tresserne kunne han springe op på sit skrivebord. Han udfordrede universitetsstuderende til tredive eller fyrre meter løb.

Nogle få år før sin død var han en dag i

*„Kære brødre, som præsiderer
over det aronske præstedømme —
I er mere betydningsfulde for
kirken end I nogen sinde vil
drømme om.“*

kirkens administrationsbygning. Hans svoger præsident Spencer W. Kimball kom ud fra sit kontor og så Henry Eyring stå der med sin stok. Han sagde: „Henry, hvad skal du bruge den stok til?“

Og Henry Eyring svarede: „Stil, præsident, stil!“

Det er ikke mærkeligt at han havde en sådan indflydelse på unge mænds sind overalt i kirken. Han havde „stil“.

Ved Nauvoolejren for det aronske præstedømme sidste sommer blev der afholdt særlige missionærforberedelsesworkshops. Biskopperne ledede disse møder med deres aronske præstedømme. Hver eneste ung mand fik sin egen missionærforberedelsesbog. 2000 unge mænd deltog i denne aktivitet.

En biskop fortalte at en af de unge mænd ikke ville deltage. Han lå og dovned sig på græsset nogle få meter fra gruppen. Af og til lo han eller lavede sjov. Han ville ikke deltage, eftersom han intet ønske havde om at udføre en mission. Denne unge mand rejste sig om aftenen op og begyndte at tale ved vidnesbyrdsrådet som blev afholdt omkring et bål. Han sagde: „Her til morgen deltog jeg ikke i missionærforberedelsesworkshoppen, men jeg lyttede. Ja, jeg lyttede. Jeg har tænkt meget, rigtig meget.“ Så sagde han meget bevæget: „Jeg har besluttet mig til at udføre en mission.“

For et år siden blev der afholdt en banket for de spejdere som havde nået den højeste grad. Det var i Flagstaff i Arizona. Der var 1150 spejdere. John Warnick der var leder af Mormon Relationships, bad alle som ville forpligte sig til at udføre en mission om at rejse sig. Alle 1150 rejste sig.

Senere gik en af disse unge, en katolsk dreng, hen til biskoppen og sagde: „Jeg er ikke mormon og jeg har forpligtet mig til at udføre en mission. Hvad skal jeg gøre?“

Biskoppen sagde: „Lad os tale med dine forældre.“ Under besøget hos familien blev det besluttet at familien skulle have missionærlektierne. Familien og spejderdrengen er nu alle medlemmer af kirken.

Unge mænd og unge piger holdt et svømmestævne i et ward. Biskoprådet var til stede, klædt i jakkesæt. Mange af de unge var allerede hoppet i swimmingpoolen og havde været ude at svømme. Altting standsede mens en venlig ældre højpræst indledte med bøn. Under bønnen lød der et plask i swimmingpoolen. Rådgiveren i biskoprådet sagde: „Jeg tror jeg altid har været praktisk anlagt, så jeg åbnede det ene øje for at se hvem der var så uærbødig at ville svømme under bønnen. En 12-årig dreng som ikke kunne svømme var på én eller anden måde faldet ned i den dybe ende af bassinet og var nu ved at drukne. Hans øjne afspejlede frygt. Med to skridt var jeg nede i swimmingpoolen med jakkesæt, sko og det hele, hev drengen op og hjalp ham op. Han sad på kanten af bassinet mens jeg ventede nede i vandet. Den gode højpræst fortsatte og fortsatte.“

Rådgiveren sagde videre: „Jeg tror at den unge mand ville være druknet hvis jeg havde ventet til bønnen var slut før vi forsøgte at redde ham.“ Derpå afsluttede

han med at sige: „Jeg tror at vi må holde et øje åbent og være rede til at gøre lige-gyldigt hvad der er nødvendigt for at redde vore unge. For øvrigt så åbnede bis-koppen slet ikke sine øjne, heller ikke da jeg sprang på hovedet i vandet.”

Biskopper, hold jeres øjne åbne med en konstant bøn i hjertet om at Herren vil lade jer vide når jeres unge er i vanskelig-heder.

En sælger nærmede sig en dør. Inde i huset øvede en ung mand sig på klaveret af pligt og uden begejstring. Repræsen-tanten sagde: „Unge mand, er din mor hjemme?”

Drengen svarede: „Hvad tror du?”

På samme måde som denne mor førte tilsyn med sin søns øvelse takker vi de storslåede mænd som pligtoptydende fører tilsyn med, nærer omsorg for og elsker de unge.

For nogle år siden var Terry, som var diakon, med på en spejderlejr hvor de overnattede. Der var fuldmåne den nat og vejlederen tog Terry i armen og sagde: „Lad os gå en tur.” De gik adskillige hundrede meter væk fra hytterne. Så sagde vejlede-ren: „Terry, lad os knæle ned her og bede.” De knælede ned sammen og bad. Efter bønnen sagde Terrys vejleder til ham: „Terry, beder du?” Terry svarede at det gjorde han ikke. „Vil du forpligte dig til at bede hver eneste dag i resten af dit liv?”

Terry sagde: „Jeg har aldrig forpligtet mig med mindre jeg har haft til hensigt at holde ord.” Han tænkte på det med at bede og blev enig med sig selv om, at det var rigtigt. Det var en god ting. Han sagde til sin vejleder: „Ja, jeg vil bede hele resten af mit liv.”

Terry, som gik på gymnasiet blev derefter quarterback på University of Utahs fodboldhold og han blev anerkendt som en enestående spiller, hvorefter han fort-

satte med at spille professionel fodbold, for Pittsburgh Steelers. Han sagde: „Jeg har holdt den forpligtelse og jeg har bedt hver morgen og aften siden den dag.” Terry er her i aften.

En af de mest kristuslignende gerninger en vejleder kan udføre er at gå ud for at hente fåret. Ældste Harold B. Lee sagde: „Menneskenes kærlighed måles efter hvor meget de giver, ikke efter hvor meget de får.” (Uddrag af en tale af ældste Harold B. Lee, *Venturer-Explorer Department*, 1968).

En fransk videnskabsmand René de Chardan har sagt: „Engang når vi har besejret vinden, bølgerne, tidevandet og tyngdekraften vil vi lægge seletøj på kærlighedens energi for Gud, og for anden gang i verdens historie vil menneskene have opdaget ilden.” En sådan kærlighed har Bruford Reynolds udvist for mig i mit liv.

Da jeg var 11 år plejede jeg at komme i det gamle Richards ward hver tirsdag aften. Så afholdt spejderne deres tropsmøde og jeg lå på jorden og kiggede gennem vinduet i kælderen. Spejderne afholdt patruljekonkurrencer, lavede et bål ved hjælp af flint og stål og øvede sig i førstehjælp, eksercits og legede. Jeg kunne dårligt nok vente på at blive diakon og spejder.

Da jeg blev ordineret til diakon blev jeg også spejder. Bruford Reynolds var vejleder for diakonernes kворum på det tidspunkt og han var også tropsfører.

To måneder efter jeg havde tilsluttet mig troppen gik jeg hjem til bror Reynolds for at gennemgå prøven til andet år. Da jeg havde klarat det sagde Bruford Reynolds til mig: „Vaughn, du har store lederevner, men vi kan ikke bruge dig fordi du er så urolig ved tropsmødet. Når du forbedrer din opførsel så får vi brug for dig.”

Eftersom jeg kom fra en stor inaktiv familie som var meget fattig, var der ikke rigtig nogen til at tage sig af mig. Min far havde aldrig fortalt mig at jeg kunne blive til noget. Jeg tænkte meget på min opførelse og besluttede at ændre mig. Den følgende tirsdag blinkede jeg end ikke med øjnene. Jeg var næsten så fuldkommen som jeg kunne blive.

Bruford Reynolds holdt sit ord. Jeg blev assisterende patruljeleder, patruljeleder, assisterende seniorpatruljeleder og derpå seniorpatruljeleder. Han troede på mig og havde en stor indvirkning på mit liv.

For ca. fem år siden ringede jeg til Bruford Reynolds. Han var biskop på det tidspunkt. Jeg sagde: „Vil du invitere mig til at tale ved jeres nadvermøde engang i nær fremtid?“ Han sagde: „Det er ikke meningen at vi skal bede generalautoriteter om at tale.“

Jeg sagde: „Det gør du ikke, jeg beder dig.“

Så sagde han: „Jeg vil blive meget glad hvis du kunne komme til påske.“ Jeg forberedte derfor en tale om Frelserens liv.

Da jeg begyndte at tale fortalte jeg først medlemmerne af hans ward hvilken vidunderlig mand deres biskop havde været for mig i mit liv. Jeg fortalte dem hvordan jeg plejede at komme og lægge mig på jorden og kigge igennem vinduet. Jeg fortalte dem eksempler på de store lektier som han havde lært mig. Jeg fortalte dem om den indflydelse han havde haft på mit liv og hvordan han havde fortalt mig at jeg havde lederevner. Derpå sagde jeg til dem hvor meget jeg holdt af ham. Efter disse korte kommentarer om biskoppen, talte jeg så om Frelseren.

Da jeg var færdig med min tale rejste biskop Reynolds sig op: „Det er ikke meningen at vi skal tale efter at generalauto-

riteterne har talt,“ sagde han, „men jeg ønsker at fortælle jer om en side af historien som ældste Featherstone ikke kender til.“

„Mens jeg var diakonernes vejleder og tropsfører arbejdede jeg også med en anden ungdomsgruppe. Begge grupper mødtes tirsdag, spejderne kl. 19.30 og den anden gruppe kl. 20.00. Jeg indledte spejdermødet og tog derefter over til Lincoln ward hvor den anden gruppe mødtes. Kl. 20.30 vendte jeg tilbage for at være med den sidste halve time og afslutte spejdermødet. Ældste Featherstone var min senior patruljefører og jeg efterlod ham med ansvaret for troppen. Han er ikke den eneste som har ligget på jorden og kigget ind gennem vinduet! Det plejede jeg også at gøre når jeg kom tilbage fra Lincoln ward. Jeg ønskede at se hvad der foregik.

En aften opstod der et problem og jeg kunne ikke komme tilbage til spejdetroppen lige før kl. 21, så jeg standsede ikke for at se ind gennem vinduet men skyndte mig ned gennem gangen til spejdernes værelse. Man kan lære meget om hvad der foregår ved et ungdomsmøde ved at lytte ved døren. Jeg lyttede ved døren. Ældste Featherstone havde kaldt troppen sammen til tropsførersens præsentation og jeg kunne høre hvad der blev sagt.

Pludselig hørte jeg skridt bag ved mig. Jeg så mig tilbage og der kom fire af vore distriktsledere fra drengespejderne, de var kommet for at besøge vores trop. Jeg spekulerede på hvad de mon troede da de så tropsføreren stå udenfor spejdeværelset og lytte ved døren. Jeg vidste ikke hvad jeg skulle sige, så jeg satte fingeren for munden og gav dem derved tegn til at de skulle være stille og at de skulle lytte ved døren. De lænede sig alle frem og lyt-

tede. Så sagde én af mændene et øjeblik efter: „Den dreng vil blive en stor leder en dag i fremtiden ude i verden.”

Bruford Reynolds sagde: „Nej, en dag vil han få en stor lederstilling i denne kirke.”

For to år siden besluttede vi os til at afholde en sammenkomst og ære Bruford Reynolds og de andre ungdomsledere som havde været ledere for os i Richards ward mellem 1940 og 1950. Kirken var fyldt til sidste plads med mænd, som havde været drenge i dette ward. Vi havde samlet penge sammen til at købe nogle pæne gaver som vi overrakte dem og vi brugte en overheadprojektor og viste billeder af drengene og nogle af aktiviteterne fra de år. Vi ærede virkelig Bruford Reynolds og de andre storslåede mænd.

Så overgav vi tiden til dem og Bruford Reynolds rejste sig og med tårer i øjnene sagde han: „Jeg synes det er den bedste dag i mit liv.” Mens jeg tænkte over denne udtalelse kiggede jeg på gruppen af diakoner/spejdere som nu var voksne. I

gruppen var der tre mænd som havde været stavspræsidenter, to som havde været missionspræsidenter, adskillige mænd som sad i stavspræsidentskaber, 33 mænd som havde været biskopper og rådgivere og én som er generalautoritet. Derpå tænkte jeg at måske det er det livet drejer sig om: at være i stand til at se tilbage og se unge mænd som man har påvirket, vokse op og blive ledere i riget.

Kort tid efter denne sammenkomst ringede den unge Bruford Reynolds, en søn, som også var biskop og sagde: „Ved du at min far er på hospitalet? Han har fået et alvorligt hjertetilfælde. Han ligger på SDH-hospitalet og vi tænkte om du vidste det.” Det havde jeg ikke hørt og jeg fortalte ham at jeg ville besøge ham, men at jeg skulle nå en flyvemaskine i løbet af godt en time. Jeg kunne ikke se hvordan jeg kunne nå på hospitalet før jeg skulle afsted. Så sagde han: „Det gør ikke noget. Far bliver udskrevet i morgen og kommer hjem.”

Jeg sagde: „Sig til ham at jeg elsker

ham og at jeg vil besøge ham så snart jeg kommer tilbage.”

Jeg lagde røret på og tænkte et øjeblik, derpå besluttede jeg at alt andet kunne vente. Jeg tog min dokumentmappe, mine billetter til flyvemaskinen og kørte hen til SDH-hospitalet for at besøge Bruford Reynolds. Da jeg gik gennem døren mødtes vore øjne. Kærligheden mellem en stor mand og dreng slog bro over årene. Jeg gik hen til ham, satte mig ned og vi talte sammen. Så sagde jeg: „Jeg ved at du er salvet, men vil det være i orden hvis jeg knæler ned ved din seng og beder en bøn?” Jeg knælede ned og vi bad sammen. Da jeg var færdig var både mine og hans øjne fyldt med tårer. Derpå bøjede jeg mig ned over ham, kyssede ham på panden og gik.

Bruford Reynolds døde en time senere. Jeg var en af hans drenge, der sagde „farvel” til en stor vejleder for sidste gang.

Mit vidnesbyrd til alle I storslåede mænd som præsiderer over det aronske præstedømme er, at I er mere betydningsfulde for kirken end I nogen sinde vil drømme om.

Profeten Esajas spørger: „Vægter, hvordan skrider natten?” (Esajas 21:11). Denne generation af unge vil bære faklen

for fremtiden. Den fremtid som muligvis bliver den mørkeste periode i verdens historie. Derfor husk:

Den Gud som stræber efter at gøre det bedste, gav mig en fakkelt at bære.

Jeg løftede den højt blandt mennesker i den mørke og tunge luft.

Straks lød høje hosianna-råb fra mængden som priste dens lys, og fulgte mig mens jeg bar min fakkelt i den mørke og stjerneklare nat.

Helt ør af menneskers pris og fuld af forfængelighed,

jeg glemte at faklen var den som drev dem mens jeg troede det var mig de fulgte.

Min arm smertede og blev trætt af at bære den strålende byrde,

og mine trætte fødder snublede på den bakkede vej.

Jeg faldt med faklen under mig og på et øjeblik var flammen gået ud.

Men se, ud fra mængden sprang en ung

mand med et stort skrig,

greb den smuldrende fakkelt

g løftede den højt påny

til den flammede op af himlens vinde og satte ild til menneskets sjæl.

Men jeg lå alene i mørket,

mens trampende menneskefødder

gik hen over og langt forbi mig,

mens deres fryderåb lød højt,

lærte jeg i den tiltagende skygge denne strålende sandhed:

„Det er faklen mennesker følger uanset hvem der bærer den.”

(„The Torchbearer,” anonym).

Det er en stor sandhed. De vil være fakkelbærerne. Må vi være vægterne. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Bliv mænd som kaster søstjerner

*Ældste David B. Haight
De tolv apostles Kvorum*

Jeg glæder mig sammen med hver eneste af jer præstedømmebærere som er forsamlet i hundredvis af kirkebygninger overalt i verden. Jeg glæder mig over at vide, at det der bliver sagt her i aften er i harmoni og vil fremme den hurtige opfyldelse af både fortidige og nutidige profetier om vor Herre og Frelsers plan „at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket“ (Moses 1:39).

Vi har fået overdraget en stor gerning. Mine bemærkninger i aften er centreret om vore anstrengelser på at finde og bringe mennesker og familier tilbage som er drevet væk fra aktiv deltagelse i kirken. Det kræves at hver eneste mand og dreng der lytter i aften har et hengivent hjerte og sind, for at hver enkelt af jer med stor kraft kan involvere sig i sit præstedømmeansvar, som jo er at bringe de mænd og drenge tilbage til aktivitet og fuldt fællesskab i kirken, alle dem som vi nu klassificerer som inaktive, på den måde kan vi nærmere menneskeheden til den endelige fred og det evige livs glæde.

I løbet af sidste måned modtog jeg to meget forskellige budskaber. Det ene var en formel invitation til at overvære indsættelsesceremonien i Washington D. C., for det nyeste og yngste medlem af De forenede Staters skatteret — en meget ærefuld udpegelse som er foretaget af præsidenten for De forenede Stater.

Nogle timer efter at jeg havde modtaget denne invitation blev jeg besøgt af en politibetjent der spurgte om jeg kendte en bestemt ung mand. Jeg svarede: „Selvfølgelig kender jeg ham. Hvorfor spørger du?“ Den unge mand havde fortalt politiet at han kendte mig. Derpå fortalte han en beskidt historie om narkotika, umoral og tyveri for at financiere narkotika, om køb af ulovlige seksuelle begunstigelser og om hvordan den unge mand havde boet meget billigt til leje på et værelse . . . Da jeg sagde at jeg gerne ville besøge denne unge mand og hjælpe ham, antydede politibetjenten at det var bedst at jeg ikke besøgte ham på dette tidspunkt på grund af hans følelsesmæssige tilstand.

Jeg kender begge disse to unge mænds familier. Som drenge var de medlemmer af det samme ward. Begge modtog de det aronske præstedømme og begge havde de haft de samme søndagsskolelærere. I hjemmet havde de begge kunnet læse i skrifterne, kirkens blade og lektiehæfter.

Den ene modtog det melkisedekske præstedømme, udførte en mission, giftede sig i templet og tjente i et biskopråd mens han studerede jura. Og nu var dommer Stephen Jensen Swift blevet æret af sin regering ved at blive udnævnt som føderal dommer.

Den anden unge mand gjorde sig aldrig fortjent eller modtog de lovede velsignelser i forbindelse med det melkisedekske præstedømme. Det at gå på de bedste private skoler overskyggede hans interesse for en mission. Han giftede sig aldrig og knyttede sig til de forkerte mennesker og var nu begyndt at latterliggøre evangeliets principper fordi de adskilte sig fra hans egen livsstil, og han var nu praktisk taget en udstødt fra familien, fra samfundet og fra Guds ord. Hans families livsstil havde ikke opmuntret ham åndeligt, på grund af deres egen mangel på interesse i skrifterne og manglende familiehemmeaftener, familiebøn og personlig bøn, også fordi de i deres hjem aldrig havde hørt et vidnesbyrd om deres egen religiøse tro.

Den ærværdige dommer Stephen Swift slår sig nu ned i Washington, D. C., og lærer at føle sig veltilpas i en føderal dommers rolle. Vi elsker ham, beundrer ham og har den højeste respekt for ham.

Den anden unge mand har endnu mere behov for vor kærlighed — en særlig kærlighed. Jeg har tro på at vi kan bringe ham tilbage. Det var om mennesker som ham at Frelseren talte: „Hvis en af jer har

hundrede får og mister ét af dem, forlader han så ikke de nioghalvfems i ørkenen og går ud efter det, han har mistet, indtil han finder det?” (Luk. 15:4).

Paulus havde selv oplevet det personligt og han lærte at „Gud lader sig ikke spotte! thi hvad et menneske sår, det skal han også høste” (Gal. 6:7).

Unge mænd sår, unge piger sår. Hvem oplærer og vejleder disse sædemænd og sædekvinder? Hvem viser dem hvad der er det rigtige korn som skal være i sædemandens eller sædekvindens taske? Hvem underviser dem i hvordan de skal anbringe den på deres skuldre? Hvem underviser dem i hvornår de skal gå ud på marken den første gang, hvorvidt tiden er rigtig eller hvor langt de skal kaste sæden. Forhåbentlig vil en omsorgsfuld fader, en kærlig moder, en lærer og kvorummer eller andre kære, lede deres skridt.

Præsident Kimball har sagt: „Når vi ikke forsøger at undgå problemerne i de tidlige år må vi senere prøve at redde situationen, men med færre og mere arbejdskrævende resultat.” (*MIA Conference*, 23. juni 1974, s. 7). Ved at frelse vore unge, frelser vi generationer.

Det øverste Præsidentskab og De tolv apostles Kvorum har givet udtryk for en stor bekymring over det stigende antal mænd og drenge, som har en så stor indflydelse på deres familie og hustruer — og som nu bliver angivet som værende inaktive på kvorummets og wardets rapporter.

Vi minder jer alle om at —
enhver inaktiv mand har en biskop, kvorumspræsident og hjemmelærere,
enhver inaktiv kvinde har en biskop, hjælpeforeningspræsidentinde og besøgslærerinder,

enhver inaktiv ung pige har en biskop og et Unge Pigers præsidentskab,

„Der findes titusindvis af gode mennesker, som stille er drevet væk og som nu venter på at nogen banker på deres dør.“

enhver inaktiv ung mand har en biskop og en kvorumspræsident, ethvert medlem af kirken har en stavspræsident eller missionspræsident.

Præsident Harold B. Lee har belært:

„Det er ikke nødvendigt at benytte en ny organisation for at sørge for dette folks behov. Alt hvad der er nødvendigt er at sætte Guds præstedømme i arbejde.“ (*Conference Report*, okt. 1972, s. 124).

Jeres opmærksomhed på denne alarmerende tendens til inaktivitet må blive prioriteret meget højt. Sjælenes værdi er meget stor i Guds øjne, uanset om de er ikke-medlemmer, inaktive eller aktive medlemmer.

Evangeliet belærer os om at hvert eneste medlem af kirken har en forpligtelse til at styrke medlemmerne omkring sig. Frelseren instruerede apostlen Peter: „Men jeg bad for dig, at din tro ikke må glippe. Og når du engang omvender dig, da styrk dine brødre“ (Luk. 22:32).

Der er allerede blevet givet retningslinier til stavspræsidenterne med de nødvendige instruktioner fra regionalrepræsentanterne vedrørende det melkisedekske præstedømmes kvorummers ansvar for at genaktivisere.

For at klargøre, samt atter lægge vægt på de grundlæggende tanker bag det melkisedekske præstedømmes kvorummers deltagelse og for at hjælpe kvorummer med at benytte deres kvorumsmedlemmer med at genaktivisere vil jeg gerne

læse følgende udtalelse fra Det øverste Præsidentskab og De tolv Kvorum. Det er en retningslinie for stavspræsidenter, biskopper og melkisedekske præstedømme kvorumsledere til, hvordan man lokalt organiserer arbejdet mere effektivt for at nå ud til deres medlemmer:

„Herren har i åbenbaringerne givet instruktion om at bærerne af præstedømmet skulle organiseres i kvorummer. Kvorumspræsidentskabet er ansvarlig for hver enkelt kvorumsmedlems aktivitet. Hjemmelærerarbejdet, hvorved kvorumsmedlemmerne „besøger hvert enkelt medlems hjem“ (L&P 20:51), er en af de mest effektive måder hvorved der drages omsorg for medlemmerne i kvorummet og de bliver styrket.

Biskoppen bør, som den præsiderende højpræst og formand for wardets præstedømmes udøvende komité, som også er hjemmelærerarbejdets komité, i samråd med det melkisedekske præstedømmes kvorumspræsident og gruppeleder, tildele familierne hjemmelærere ud fra kvorummerne og grupperne. Almindeligvis vil medlemmerne modtage hjemmelærere fra deres egne kvorummer. Imidlertid, hvor der er et specielt behov, kan inaktive melkisedekske præstedømmebære og vordende ældste samt deres familier blive tildelt en gruppe eller kvorum, som kan tilvejebringe den bedste form for indførelse i fællesskabet og undervisning. Hjemmelærerne vil rapportere til deres egne kvorumspræsidenter eller gruppeledere.

Brødre som har særlige talenter i undervisning af inaktive, bør udpeges af biskoppen som hjemmelærere til udvalgte inaktive familier. Når disse familier er bragt tilbage til aktivitet kan hjemmelærerne derpå tildeles til at arbejde med andre inaktive familier.

Hvor en inaktiv ældste eller en vordende ældste, som er blevet tildelt højpræsterne, tages med til præstedømmemøde af sin hjemmelærer, kan han deltage i højpræsternes gruppe eller ældsternes kvorum afhængig af hans behov. Biskoppen træffer afgørelsen i samråd med det melkisedeske præstedømmes kvorum og gruppeledere.

Når det er passende at en vordende ældste modtager det melkisedeske præstedømme, bør han ordineres som ældste og derpå blive medlem af ældsternes kvorum. Alder er ikke en afgørende faktor i ordinationer i det melkisedeske præstedømme for disse brødre. Mænd ordineres til præstedømmeembeder når deres kaldelse kræver det og gennem inspiration og i henhold til deres værdighed.

Denne omhyggeligt forberedte udtalelse om det melkisedeske præstedømmes kvorum og kvorumsmedlemmers deltagelse har ét formål: At hjælpe stavspræsidenter, biskopper og kvorumsledere i det melkisedeske præstedømme med at organisere deres præstedømmebærere således, at de mest effektivt vil bringe de mennesker tilbage som er farede vild.

Mange stave har allerede entusiastisk iværksat aktiviseringsarbejde med dejlige resultater. De fleste ward og stave i kirken kan fortælle om deres egen succes — der findes mange. Stavs- og wardsledere ved hvad de skal gøre: inspireret hjemmelærerearbejde, tempelforberedelse, seminar, indførelse i fællesskabet med ægte kærlighed, og med passende opgaver i kirken — dette udgør hovedingredienserne. Det er nødvendigt at vi organiserer os selv og „gør det“.

Der findes tusindvis af gode mennesker som stille er drevet væk og som venter på at nogen banker på deres dør. De

mennesker som er drevet væk må opleve en lærdomsmæssig omvendelse og en social accept og involvering sammen med et menneske som bekymrer sig for vedkommende.

Loren Eiseley gik langs den stormfulde strand en sen eftermiddag „med vinden brølende bag sig og havmågerne skrigende over sig“. Turister som var kommet ned til stranden indsamlede skaldyr og lign. som var blevet kastet op af bølgerne på stranden hver eneste nat, og kogte dem i store kedler for derefter at tage skallerne med hjem som souvenir. Eiseley gik ned langs stranden rundt om et hjørne og væk fra indsamlerne og så der „en gigantisk regnbue der var utrolig perfekt“. Henne ved foden af den „så han en menneskelig skikkelse . . . der stirrede på noget i sandet,“

„I en sanddyne lå en søstjerne med sine arme strittende og som forsøgte at holde sig væk fra det kvælende mudder . . . „Er den stadig i live?“ spurgte Eiseley.

„Ja,“ sagde manden der stod i regnbuen og med en hurtigt blid bevægelse samlede han søstjernen op og kastede den langt ud i havet.

„Den kan leve hvis tidevandet trækker sig tilbage stærkt nok . . .“ sagde han.

I første omgang følte Eiseley kun at det var nytteløst hvad denne mand gjorde „at kaste en søstjerne tilbage, når havet kastede hundreder op på stranden hver nat.“ Han gik bort og så meget bedrøvet „skallesamlerne . . . (og) de rygende kedler hvor . . . stemmeløse skaldyr blev kogt levende.“

Næste morgen gik Eiseley igen ned til stranden og atter var søstjerneresteren der . . . Stille samlede Eiseley en stadig levende søstjerne op og smed den langt ud i bølgerne . . . Jeg forstår,“ sagde han „kald også mig en kaster af søstjerner“

Han skrev senere om det at kaste søstjernerne tilbage: „Det var som at så — at så liv i et gigantisk og endeløst omfang . . .” Han så den mand som kastede søstjernerne ud bøjede sig ned og kastede endnu en. Eiseley sluttede sig til ham. De „kastede igen og igen mens det umættelige vand brølede omkring dem.”

Ganske alene og meget små „smed de levende søstjerner tilbage i denne storhed” de gjorde sig klar og „kastede . . . meget langsomt, meget velovervejede og meget godt. De tog ikke let på denne opgave.” (Loren Eiseley, *The Star Thrower*, New York: Harcourt, Brace, Jovanovich 1978, s. 171-73, 184). Hvert eneste minut var af betydning hvis de skulle bjerge de søstjerner som de søgte at redde.

Vi har behov for mennesker som kaster

søstjerner — mennesker med visioner og som føler at de er Frelserens disciple, som føler behovet for at redde der hvor der stadig er liv, håb og værdi, og ikke lade dette liv dø på en uvenlig strand, men at kaste dette liv tilbage hvor det hører til.

I en verden hvor materialisme, kynisme og håbløsheden eksisterer må vi sprede budskabet om det højeste håb — Jesu Kristi evangelium.

Vær et menneske som kaster søstjerner! Så vil vi måske bedre forstå vor Herres befaling: „Du skal elske din næste som dig selv” (Matt. 19:19).

Må Gud velsigne os i hans guddommelige arbejde med at redde sjæle, således at vor beslutning må være fast, at vi vil begynde nu og at vor fremgang vil være sød, i vor Frelser Jesu Kristi navn. Amen. □

Ældste Vaughn H. Featherstone, til venstre, fra De halvfyrdes' første Kvorum, hilser på konferencebesøgende.

Hvad slags mænd burde I da ikke være?

*Præsident Ezra Taft Benson
De tolv apostles Kvorum*

Mine elskede brødre, jeg har givet min tale denne titel: „Hvad slags mænd burde I da ikke være?” Det er det spørgsmål som Jesus stillede til nephiterne. (Se 3 Nephi 27:27). Det er et meget passende spørgsmål at overveje for hvert eneste medlem af Guds præstedømme.

Denne titel skyldes også de rapporter som jeg for nylig er blevet opmærksom på angående chokerende handlinger som nogle fædre og ægtemænd har begået og hvordan disse uretfærdige gerninger af-føder mishandling af både hustru og børn.

Når jeg har lyttet til disse rapporter har jeg spurgt mig selv: „Hvordan kan noget medlem af kirken — hvordan kan en mand som bærer Guds præstedømme — gøre sig skyldig i grusomhed overfor sin egen hustru og sine egne børn?”

Sådanne gerninger er hvis de bliver udført af en præstedømmebærer, næsten utænkelige. De er helt uden sammen-

hæng med kirkens lærdomme og Jesu Kristi evangelium.

Som præstedømmebærere bør vi afspejle Frelserens karakter.

Og hvad er så hans karakter?

Han har omtalt de vigtigste dyder i sin guddommelige karakter i en åbenbaring til alle præstedømmebærere som tjener i hans tjenestegerning. Vi kender alle dette vers i Lære og Pagter, afsnit 4 som blev givet et år før kirken blev organiseret:

„Kom tro, dyd, kundskab, mådehold, tålmodighed, broderlig kærlighed, gudsfrygt, gavmildhed, ydmyghed og flid i hu” (L&P 4:6).

Det er disse dyder som vi skal følge. Det er det som udgør en kristuslignende karakter.

Lad os drøfte nogle få af disse karaktertræk. En præstedømmebærer er dydig. En dydig opførsel betyder at han har rene tanker og er ren i sine gerninger.

Han vil ikke begære i sit hjerte, for det er at „fornægte troen” og miste Ånden at gøre det. (Se L&P 42:23).

Han vil ikke begå hor „eller gøre noget sådant” (L&P 59:6).

Det betyder utugt, hor, homoseksualitet, selvtilfredsstillelse, seksuel misbrug af børn eller enhver anden form for seksuelle perversiteter.

Dyd er som hellighed — en guddommelig karakteregenskab. En præstedømmebærer bør aktivt søge efter ting som er dydige og skønne og ikke det som er fornedrende og beskidt. Dyd vil „altid pryde hans tanker” (se L&P 121:45).

Når som helst en præstedømmebærer afviger fra dydens sti på nogen som helst måde, mister han Ånden og kommer under Satans magt. Han modtager så løn af ham, som han vælger at adlyde. Som resultat heraf må kirken af og til disciplinere nogen, for vi kan ikke anerkende eller tilgive gerninger, som man ikke har omvendt sig fra og som er udydige.

Alle præstedømmebærere må være moralsk rene for at være værdige til at bære Jesu Kristi myndighed.

En præstedømmebærer må være behersket. Det betyder at han behersker sig i sine følelser og sine udtryk. Han handler behersket og ved hvornår han skal holde op. Han har med andre ord selvkontrol. Han er herre over sine følelser og ikke omvendt.

En præstedømmebærer som forbander sin hustru, forulemper hende med ord eller ved det han gør, eller gør det samme mod ét af sine børn, er skyldig i alvorlig synd.

Apostlen Paulus spurgte: „Kan I være vrede og ikke synde?”

Hvis en mand ikke kontrollerer sit temperament er det en sørgelig erkendelse af, at han ikke kontrollerer sine tanker.

Han bliver derefter offer for sine egne lyster og følelser, hvad der fører ham til at gøre ting som er fuldkommen upassende for en civiliseret opførsel, for slet ikke at tale om opførsel hos en bærer af præstedømmet.

Præsident David O. McKay har engang sagt: „En mand som ikke kan kontrollere sit temperament kan sandsynligvis heller ikke kontrollere sin lyst og uanset hvad han foregiver at være religiøst set, så vælger han sig i sit daglige liv meget tæt på at være kommet ned på dyrenes plan.” (*Improvement Era*, juni 1958, s. 407).

En præstedømmebærer skal være *tålmodig*. Tålmodighed er en form for selvkontrol. Det er evnen til at udskyde tilfredsstillelse og tøjle sine lidenskaber. (Se Alma 38:12). En tålmodig mand opfører sig ikke ubetænksomt overfor sine kære, noget som han senere vil beklage. Tålmodighed er selvkontrol under stress. En tålmodig forstår andres fejl.

En præstedømmebærer som er tålmodig vil være tolerant overfor sine kares fejltagelser og mangler. Fordi han elsker dem vil han ikke finde nogen årsag til at kritisere eller bebrejde dem.

En præstedømmebærer er *kærlig*. En mand som er kærlig har sympati med andre og er venlig overfor dem. Han tænker på andre menneskers følelser og er venlig og høflig overfor dem. Han er hjælpsom af natur. Et kærligt menneske tilgiver andre deres svagheder og fejl.

Kan I se hvordan vi kan blive mere kristuslignende når vi bliver dydigere, kærligere, tålmodigere og opnår større kontrol med vore følelser?

Apostlen Paulus brugte nogle rammen- de udtryk til at illustrere at et medlem af kirken må være anderledes end verden. Han befalede os at „iføre os Kristus”, at „aflægge det gamle menneske” og „iføre

os det nye menneske". (Se Gal. 3:27), Ef. 4:22, 24).

Hvad betyder det for os som brødre i præstedømmet?

Det betyder at vi må komme til at ligne Jesus Kristus. Vi må følge hans liv i vort eget liv. Det er nødvendigt at vi bliver „født påny" (Joh. 3:3) og at vi lægger vore verdslige lyster og vor tidligere opførsel der ikke passer sig for en kristuslignende karakter, væk. Vi må søge Helligånden for at beherske vore gerninger.

Hvordan gør man det?

Når jeg har tænkt på de alvorlige synder som nogle af vore brødre har begået så har jeg tænkt: „Søgte de Herrens hjælp for at overvinde deres følelsesmæssige udbrud? Benyttede de sig af faste og bøn? Søgte de at få en præstedømmevelsignelse? Bad de vor himmelske Fader om at lægge bånd på deres følelser gennem Helligåndens indflydelse?"

Jesus sagde at vi skal „hungre . . . og tørste . . . efter retfærdighed" (3 Nephi 12:6). For at gøre dette må vi oprigtigt ønske et retfærdigt og dydigt liv.

Jeg vil gerne citere et eksempel om en mand hvis liv blev ændret til at være mere kristuslignende efter at han oprigtigt havde ønsket en sådan forandring og havde søgt Herrens hjælp.

Lamonis fader var en konge som havde et meget bittert had til nephiterne. En stor missionær ved navn Aron — en af Mosi-ahs sønner — var kommet til den lamantiske nation for at bringe dem evangeliet. Han gik til kongens bolig og indledte derefter en evangelisk diskussion med ham om formålet med livet. Da først kongen var modtagelig overfor budskabet, underviste Aron ham om Kristus, frelsesplanen og muligheden for evigt liv.

Dette budskab påvirkede kongen så meget at han spurgte Aron: „Hvad skal

jeg gøre for at få det evige liv, som du har talt om? Ja, hvad skal jeg gøre for at blive født af Gud, få denne syndige ånd udryddet af mit bryst og modtage han Ånd, så jeg må blive fuld af glæde" (Alma 22:15).

„Der må ske en ændring i indstillingen og opførselen hvis nogle af dem, som hævder at være medlemmer af Herrens kirke, men som ikke opfører sig som kristne."

Herren belærte ham om at påkalde Gud i tro for at hjælpe sig med at vende sig fra alle sine synder. Kongen der var ivrig for sin egen sjæls frelse gjorde som Aron belærte ham om:

„O, Gud, Aron har sagt, at der er en Gud; og dersom han er en gud, og du er denne Gud, vil du da give dig til kende for mig og jeg vil aflægge alle mine synder for at kende dig" (Alma 22:18, fremhævelse tilføjet).

Mine brødre, jeg ønsker at I skal høre denne ydmyge mands ord igen: „Jeg vil aflægge alle mine synder for at kende dig."

Brødre, vi må hver især aflægge vore synder hvis vi virkelig skal komme til at kende Kristus. For vi vil ikke kende ham før vi bliver som ham. Der findes dem der ligesom denne konge må bede, indtil de også får „denne syndige ånd udryddet" således at de kan opnå den samme glæde.

Det at opnå et retfærdigt og dydigt liv er noget som vi alle er i stand til, hvis vi op-

rigtigt søger det. Hvis vi ikke er i besiddelse af disse karaktertræk så har Herren fortalt os at: „Bed, så skal I få, bank på, så skal der lukkes op for jer” (L&P 4:7).

Apostlen Peter fortæller os at når vi besidder disse karaktertræk så er vi ikke „ufrugtbare i erkendelsen af vor Herre Jesus Kristus” (2 Peter 1:8, fremhævelse tilføjet).

At *kende* Frelseren vil derfor sige at være ham *lig*.

Gud vil velsigne os så vi kan blive hans Søn lig når vi virkelig anstrænger os.

At være som Kristus bør være et retfærdigt ønske hos enhver præstedømmebærer. Vi bør optræde overfor andre på samme måde som han ville gøre.

Herren sagde:

„Hvis nogen vil gå i mit spor, skal han fornægte sig selv . . . *al ugudelighed og ethvert verdsligt begær* og holde mine befalinger.” (Se Matt. 16:24 i Joseph Smiths oversættelse).

Han forventer af sine disciple at de følger i hans spor gennem deres gerninger.

Lad mig nu sige noget om vort forhold til vore hustruer og vore børn.

Jeres hustru er jeres mest værdifulde og evige hjælp — jeres evige ægtefælle. Hun bør være elsket og skattet.

Der findes kun to befalinger hvor Herren siger at vi skal elske nogen af hele vort hjerte. Den første som vi kender er den store befaling: „Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, af hele din sjæl, og af hele dit sind” (Matt. 22:37).

Den anden befaling om at elske nogen af hele vort hjerte er denne: „Du skal elske din hustru af hele dit hjerte og *holde dig til hende* og ingen anden” (L&P 42:22).

Der findes kun to som vi får befaling om at elske af hele vort hjerte — det er Herren vor Gud og det er vores hustru!

Hvad vil det sige at elske nogen af hele

sit hjerte? Det vil sige med alle vore følelser og med al vor hengivenhed. Når du elsker din hustru af hele dit hjerte så kan du da ikke nedværdige hende, kritisere hende, finde fejl hos hende eller opføre dig vranten og indesluttet overfor hende.

Hvad vil det sige at *holde sig til hende*?

Det vil sige at holde sig nær til hende, være loyal overfor hende, styrke hende, tale sammen med hende og udtrykke din kærlighed til hende.

Det samme gælder for vore børn. Vore hjem bør være et himmerige af fred og glæde for vore børn. Intet barn bør frygte sin far — især ikke en fader som bærer præstedømmet. Faderens pligt er at gøre sit hjem til et lykkeligt sted. Han gør ikke dette når der skændes og strides eller begås uretfærdigheder i hjemmet. Som patriark i hjemmet har du et alvorligt ansvar for at påtage dig ledelsen af hjemmet. Du må skabe et hjem hvor Herrens Ånd kan være.

Du bør altid huske Frelserens udtalelse at „en trættekær ånd, er ikke af mig, men af djævelen” (3 Nephi 11:29). Tillad aldrig at djævelen har indflydelse i dit hjem.

Mine brødre jeg har talt lige ud. Jeg ønsker ikke at fornærme nogen, men der må ske en ændring i indstillingen og opførselen hos nogle af dem, som hævder at være medlemmer af Herrens kirke, men som ikke opfører sig som kristne.

Som bærere af Guds præstedømme må vi være mere kristuslignende i vores indstilling og opførsel end det vi ser i verden. Vi bør være kærlige og omsorgsfulde overfor vore kære, på samme måde som Kristus behandler os. Han er venlig, kærlig og tålmodig mod hver eneste én af os. Bør vi ikke give denne samme kærlighed til vore hustruer og vore børn?

Jeg indledte med spørgsmålet „hvad

slags mænd burde vi da ikke være?" Jeg husker at Herrens svar er dette: „Sandelig siger jeg jer: *Som jeg er.*” (3 Nephi 27:27, fremhævelse tilføjet).

Han forventer at vi er ham lig. Han forventer at vi demonstrerer Åndens frugter i vort liv nemlig „kærlighed, glæde, fred, langmodighed, mildhed, godhed, trofasthed, sagtomdighed og afholdenhed” (Gal. 5:22-23).

Disse kristuslignende karaktertræk bør findes hos enhver præstedømmebærer og bør udstråle fra ethvert sidste dages helligt hjem. Det kan gøres og må gøres hvis vi skal bære hans navn med ære.

Der har aldrig i menneskehedens historie været et større behov for at mennesker er forenet i deres beslutning og deres gerninger om at være kristuslignende i deres karakter.

At følge ham er at afspejle hans karakter i vort eget liv.

Lad os ikke forlade dette præstedømme i aften uden at vi bestemt har besluttet os til at frigøre os selv fra enhver handling som er fremmed overfor Kristi natur.

Lad os beslutte os til at anvende vor Herre og Frelzers karaktertræk i vort eget liv.

Lad os som brødre i præstedømmet have hans billede prentet i bevidstheden. (Se Alma 5:14, 19).

Lad os iføre os Kristus! (Se Gal. 3:27).

Han er vor Frelser, vor Forløser og vort store eksempel.

Dette er mit brændende vidnesbyrd idet jeg nedkalder Guds velsignelse over hver eneste af jer, i Jesu Kristi navn. Amen. □

Lad jer derfor ikke forføre

Præsident Gordon B. Hinckley
Andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab

Mine brødre, jeg beder om Helligåndens vejledning.

Jeg vil først sige noget til de drenge som er her. Jeg tror at hver eneste af jer unge mænd, ønsker at opnå succes i livet. Den kendsgerning at I har gjort en anstrengelse for at overvære dette møde tyder på at I er interesserede i værdifulde ting. Jeg læste for nylig resultaterne af en undersøgelse blandt gymnasieelever i De forenede Stater: „Religion spiller en fremherskende rolle i de gymnasieelevers liv, som opnår de højeste karakterer og som deltager i aktiviteter ud over selve undervisningen, fortæller en undersøgelse. Undersøgelsen omfattede 55000 elever fra 22000 offentlige, private skoler og kirkeskoler overalt i nationen . . . Undersøgelsen viser at 85 % af dem som opnår de højeste udmærkelser, vokser op i hjem hvor begge forældrene er til stede og hvor man lever efter sin religion. Næsten 45 % bor i landområder. 84 % af disse mennesker som er nået højt foretrækker traditio-

nelle ægteskaber og forkaster brugen af cigaretter og narkotika. Kun 4 % havde røget narkotika og 89 % havde aldrig røget cigaretter.” (*Christianity Today*, Den 18. feb. 1983, s. 35).

Som I kan se så er I som medlemmer af kirken ikke alene. De som benytter cigaretter, alkohol og narkotika ønsker at få jer til at tro at I er anderledes fordi I ikke gør det. Men kendsgerningen er at der er tusindvis af andre ligesom jer. De fleste af kirkens unge afholder sig fra disse ting. Udover vore unge er der tusindvis af elever som når topkarakterer og deltager i andre aktiviteter uden for undervisningen på deres gymnasier, og 85 % af dem kommer fra gode hjem hvor man lever efter sin religion, og 89 % af dem har aldrig røget cigaretter. Det er en kendsgerning at du tilhører flertallet af dem som opnår noget, når du holder dig væk fra disse ting.

Til jer unge mænd som er her i så stort et antal I aften — ja, diakoner, lærere og

præster, vil jeg sige hjertelig tillykke med godheden i jeres liv. Jeg ønsker jer tillykke med jeres styrke, jeres mod til at forsvare det som I tror på. Jeg ønsker jer tillykke med jeres ambitioner om at uddanne jer både med åndens og håndens arbejde for at tjene Herren som missionærer, for at leve således at I vil være et aktiv for jer selv, jeres familie og til den kirke som I er medlemmer af.

Og mens jeg lykønsker jer med jeres styrke til at afholde jer fra at benytte alkohol, cigaretter og narkotika, som ikke vil gøre jer noget som helst godt, som alt sammen vil skade jer, så vil jeg også advare jer mod et andet skjult og voksende onde. Det er umoralitetens forførende fristelse. Jeg vil tale lige ud. Vi hører meget i disse tider om hvordan teenagere opfører sig forkert seksuelt. Der findes alt for meget af dette blandt vore egne unge.

Enhver dreng som deltager i ulovlig seksuel aktivitet, således som vi definerer det i denne kirkes lærdomme og standarder — og jeg tror ikke der er nogen der misforstår hvad jeg mener når jeg siger det — skader sig selv på en måde som ikke kan gøres god igen og berøver den pige som han involverer i dette, noget som aldrig kan gives igen. Der findes ikke noget klogt eller dygtigt i forbindelse med denne såkaldte erobring. Det medfører ingen ære, ingen sejre, ingen varig tilfredsstillelse. Den bringer kun skam, sorg og beklagelse. Den som svælger i dette, snyder sig selv og berøver pigen hendes dyd. Ved at berøve hende hendes dyd, fornærmer han denne unge piges himmelske Fader, for hun er en Guds datter.

Jeg ved at dette er meget ligefremt sagt. Men jeg føler at vor tids tendenser kalder på ligefremt sprog og ligefremme ord. Jehova talte ikke tvetydigt da han sagde: „Du må ikke bedrive hor!“ (2 Mo-

sebog 20:14). Det gjorde Herren heller ikke da han i mere nutidig åbenbaring sagde: „Du skal ikke stjæle, ej heller bedrive hor, ej heller slå ihjel eller gøre noget sådant.“ (L&P 59:6).

Før jeg forlader dette emne vil jeg gerne tilføje at hvis der er nogen her som har syndet på denne måde, så er der mulighed for omvendelse og tilgivelse forudsat at der findes „bedrøvelse efter Guds sind“ (se 2 Kor. 7:10). Alt er ikke tabt. Hver eneste af jer har en biskop som er blevet ordineret og indsat med det hellige præstedømmes autoritet og som biskop er han berettiget til at modtage Herrens inspiration. Han er en erfaren mand, han er en forstående mand, han er en mand som i sit hjerte altid har en kærlighed til de unge i sit ward. Han er en Guds tjener som forstår sin pligt med at bevare tilliden omkring det som han bliver fortalt, og som vil hjælpe dig med dit problem. Vær ikke bange for at tale med ham.

Nu mens jeg taler til jer unge, ønsker jeg at sige nogle få ord om uddannelse. Jeg har en stor respekt og taknemmelighed for lærere. Det glæder mig at bemærke at offentligheden er ved at blive klar over at vi skal afgøre hvilke af vore uddannelsesmæssige ressourcer og programmer som er de vigtigste. Vi lever i en konkurrerende verden og de som nu bliver oplært, har brug for den bedste skoling hvis de skal være kvalificerede til det samfund, som de skal være en del af i løbet af meget kort tid.

Vi har i kirken en meget stærk tradition vedrørende kvalitetsundervisning. I løbet af årene har vi afsat en væsentlig del af kirkens budget til uddannelse både verdsligt og religiøst. Vi har som et folk støttet offentlig uddannelse. Hvor der er et afgjort behov bør vi støtte det. Det kan være en investering i vore børns liv, vort sam-

fund og vor nation. Lad os imidlertid ikke gå ud fra at alle løsninger kan findes blot ved at betale mere. Der er behov for at vi grundigt analyserer vores prioritering og omhyggeligt overvejer omkostningerne. Lad os være en støtte, lad os også være fornuftige vedrørende folkets resourcer.

*Herren har erklæret: „Gå ud fra de ugudelige. Red jer. Vær rene, I som bærer Herrens kar”
(L&P 38:42).*

Og nu til jer ældre brødre, lad mig tale om et emne som vedrører nogle af jer, og som præsident Benson har talt så godt om. Det er ansvaret for at bevare os selv fri fra det som en skribent har kaldt for „verdens langsomme pletter”. Jeg taler om de påvirkninger som jeg omtalte for drengene, de forførende og vildledende fristelser som trækker os ned i umoralitet og som ødelægger vores effektivitet som præstedømmeledere.

Herren erklærede i 1831: „Gå ud fra de ugudelige. Red jer. Vær rene, I som bærer Herrens kar.” (L&P 38:42).

Der findes en evigt voksende plage af pornografi omkring os. De mennesker som producerer og sælger pornografi arbejder uophørligt med en guldmine som giver dem mange millioner i profit. Nogle af deres produkter er meget elegant misledende. De er parate til at ophidse og stimulere de lavere instinkter. Mange mænd, som har nydt af den forbudne frugt har derefter opdaget, at han har ødelagt sit ægteskab, mistet selvrespekten og knust sin ægtefælles hjerte, har så-

ledes måttet erkende at denne junglesti, fuld af fælder som han har fulgt, begyndte med at han læste eller så på pornografisk litteratur. Mennesker som ikke vil drømme om at tage sig et enkelt glas eller ryge en enkelt cigaret, mener dog at det ikke gør noget med pornografi. De har forkvælede værdier som fuldt ud er upassende for én som er blevet ordineret til Guds præstedømme.

Skildringer af seksuel perversion, vold og dyriskhed er i voksende grad blevet lettere tilgængeligt for dem som giver efter for disse fristelser. Når dette sker bliver de religiøse aktiviteter normalt mindre attraktive, da disse to ting ikke går bedre sammen end olie og vand.

En tankevækkende undersøgelse blev for nylig offentliggjort i bladet *Public Opinion*. Den er blevet kommenteret af mange skribenter. John Dart, en redaktør for religion for *Los Angeles Times* skrev i februar i avisen:

„En undersøgelse af indflydelsesrige TV-skribenter og ledere i Hollywood har vist at de er langt mindre religiøse end folk i almindelighed og „afviger fra traditionelle værdier” i forbindelse med sådanne emner som abort, rettigheder for homoseksuelle og sex udenfor ægteskabet . . . Mens næsten alle ud af de 104 mennesker der blev forespurgt i Hollywood havde en religiøs baggrund, sagde 45 % af dem at de nu ingen religion havde, og af de resterende 55 % var det kun 7 % der sagde at de deltog i en gudstjeneste så meget som én gang om måneden.

„Denne gruppe har spillet en stor rolle m.h.t. at skabe de temaer og ’stjerner som er blevet så almindelige i vores populære kultur’ . . .

80 % af de forespurgte sagde at de ikke anså homoseksuelle forhold som forkerte og 51 % anså ikke utroskab for at

være forkert. Ud af de 49 % som kaldte sex udenfor ægteskab forkert, sagde undersøgelsen at det kun var 17 % som gik stærkt ind for dette synspunkt. Næsten alle — 97 % — så positivt på en kvindes ret til at vælge abort. Og ud af dem fastholdt 91 % dette synspunkt meget stærkt.

Som kontrast hertil så har andre undersøgelser vist, at 85 % af alle amerikanere anser utroskab for forkert. 71 % anser homoseksuel aktivitet for forkert og næsten tre fjerdele af alle mennesker ønsker abort begrænset til meget få vanskelige tilfælde, eller forbudt i det hele taget." (*Los Angeles Times*, 9. feb. 1983, 2. del, s. 5).

Der findes mennesker, som gennem underholdningsbranchen uddanner sig i retning af deres egne standarder, som i mange tilfælde er diametralt modsatte af evangeliets standarder. Og ud over disse, som producerer til offentlige TV og kabel TV, er der den hårde kerne af mennesker som producerer pornografi og som forførende søger at lokke dem som er lette at overtale, og dem som er så svage i deres selvdisciplin, at de bruger penge på at købe disse obskønne produkter.

Vi er ikke immune overfor disse indflydelser. Nephi forudså vor tid for flere århundreder siden og sagde vedrørende den:

„Thi djævelens rige skal ryste, og de, der tilhører det, må afgjort vækkes til omvendelse, ellers vil djævelen fange dem i sine evige lænker, og de opirres til vrede og omkommer.

Thi se, på den dag skal han rase i menneskehjerterne og opirre dem til vrede mod det, der er godt.

Og andre vil han berolige og neddysse i vellystig sikkerhed, så at de vil sige: Alt er vel i Zion, ja, Zion trives, alt er vel; og således bedrager djævelen deres sjæle

og leder dem omhyggeligt ned til helvede.

Og se, andre drager han bort ved smiger og fortæller dem, at der ikke findes noget helvede, og han siger til dem: Jeg er ingen djævel, thi der findes ingen — og således hvisker han dem i øret, indtil han har fanget dem i sine grufulde lænker, hvorfra man ikke kan undslippe." (2 Nephi 28:19-229).

Det er meget interessante og beskrivende ord: „leder dem omhyggeligt ned til helvede" og „hvisker (han) dem i øret". Hvor beskrivende er ikke disse ord på de forførende og forledende metoder som benyttes af producenter og sælgere af snavs, vold og ondskab.

Brødre, jeg foreslår ikke en offentlig boykot, men jeg foreslår at I personligt undgår disse ting. Der findes så meget godt og smukt og opløftende i litteratur og kunst og livet selv, at der ikke bør være tid for nogen mand som bærer Guds præstedømme til at støtte, se på, eller købe det som blot „leder dem omhyggeligt derned til helvede".

Der er et andet emne som jeg gerne vil nævne. Og måske vil jeg gentage nogle få linier af det som jeg har sagt ved en anden lejlighed:

Vi oplever nu mange kritikere. Der er nogen som synes at have til hensigt at forsøge at ødelægge os. De latterliggør det som vi kalder guddommeligt.

I deres kultiverede kritik ser de ikke det majestætiske i dette værks store fremgang. De har mistet synet af den gnist som blev antændt i Palmyra og som nu antænder trosbål overalt på jorden i mange lande og hos mange sproggrupper. Set med humanismens øjne går det ikke op for dem, at åndelige tilskyndelser med anerkendelse af Helligåndens indflydelse, har ligeså meget at gøre med vore forfædres gerninger som sindenes proces-

ser. Det er ikke lykkedes dem at forstå at religion har lige så meget at gøre med hjertet som med sindet.

Der findes kritikere som synes at ønske at vælge emner ud fra den meget store mængde informationer, emner som forklejner og latterliggør nogle af de mænd og kvinder fra fortiden, som arbejdede så hårdt for at lægge grundlaget til dette store værk. Disse kritikere finder læsere som synes at glæde sig over at opsamle denne misinformation, og som overvejer dem igen og som nyder dem. Ved at gøre dette smager de kun på et lille syltet løg snarere end at spise en vidunderlig og mættende middag bestående af adskillige retter mad.

Vi anerkender at vore forfædre var mennesker. De begik uden tvivl fejl . . . Men fejlene var mindre, sammenlignet med det vidunderlige arbejde som de udførte.

At fremhæve disse fejl og ignorere det større og gode, er at tegne en karikatur. Karikaturer er underholdende men de er ofte grimme og uærlige. En mand har måske en plet på kinden men har stadigvæk et smukt og stært ansigt, men hvis pletten fremhæves uforholdsmæssig meget, i forhold til hans andre ansigtstræk, mister portrættet sin ærlighed.

Der har kun været ét fuldkomment menneske som nogen sinde har gået på jorden. Herren har benyttet ufuldkomne mennesker til at opbygge sit fuldkomne samfund. Hvis nogen af dem af og til faldt, eller hvis deres karakter måske viste en fejl på en eller anden måde, så er det et endnu større under at de opnåede så meget . . .

Jeg frygter ikke sandheden. Jeg byder den velkommen. Men jeg ønsker at alle mine kendsgerninger findes i deres rette sammenhæng med vægt på de elemen-

ter som fremhæver denne organisations store vækst og magt.

Der er givet et løfte under inspiration fra den Almægtige som er fremsat i disse vidunderlige ord:

„Gud vil give jer (de hellige) kundskab gennem sin Helligånd, ja, gennem den Helligånds uudsigelige gave” (L&P 121:26).

De humanister som kritiserer os og de såkaldte intellektuelle som forklejner os, taler kun ud fra uvidenhed om denne manifestation . . . De har ikke hørt den, fordi de ikke har søgt den og forberedt sig selv til at være værdige til den . . .

Bliv ikke fanget i de fælder som verdens sofisteri er opstillet efter og som for den største dels vedkommende er negativ og som meget sjældent, hvis nogen sinde, bærer god frugt . . . „Se (snarere) frem til Gud og lev” (Alma 37:47).

Brødre kirken er sand. De som leder den har kun et ønske og det er at gøre Herrens vilje. De søger hans vejledning i alle ting. Der træffes ikke en betydningsfuld afgørelse der påvirker kirken og dens medlemmer, uden at der først er blevet foretaget en bønssom overvejelse, hvor man har søgt til kilden til al visdom for at få vejledning. Følg kirkens ledelse. Gud vil ikke lade sit værk blive ført vild.

Brødre, hvis vi lever værdigt til at få hans inspiration, så vil der ikke være nogen tvivl i vort sind vedrørende sandheden af dette værk og dette riges store mission. Må Gud velsigne jer som mænd og drenge der bærer præstedømmet. Må jeres eksempel fremkalde respekt og beundring hos alle som I omgås, beder jeg ydmygt om, idet jeg efterlader jer mit vidne om guddommeligheden af dette værk I Jesu Kristi navn. Amen. □

Gud giver os troen

Præsident Gordon B. Hinckley
Andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab

Tabernakelkoret har sunget salmen „Nu dagen gryer”. Jeg vil gerne benytte disse vidunderlige ord skrevet af Parley P. Pratt som tema:

*Nu dagen gryer og mørkets magt
må vige fra den ganske jord.
Nu stråler lyset i sin pragt
og herlighed fra Herren stor.*

*De mørke skyer forsvinde vil
og sandheds lys vil skinne ud,
mens vantro ej er mere til,
skal hele jorden prise Gud.*

Jeg er taknemmelig for jeres kærlighed til Herren og jeres loyalitet overfor denne store sag.

Jeg ser frugterne af jeres tro og jeg er taknemmelig. Jeg takker jer for den energi som I lægger i dette værk. Jeg ved at det til tider føles som en byrde. Noget af

det forekommer måske unødvendigt. Men gennem anstrengelse og arbejde kommer styrke og gennem tjeneste kommer glæde.

Jeg takker jer for den tro I viser ved at betale tiende og offerydelser. I muliggør dette værks vækst og styrkelse over hele verden. Men I behøver ikke tak. Enhver mand og kvinde som betaler sin ærlige tiende har et vidnesbyrd om de velsignelser som det giver. Han eller hun kan bære vidnesbyrd om at Herren åbner Himmels sluser og udøser de velsignelser han har lovet. (Se Mal. 3:10).

Mine brødre og søstre, jeg forsikrer jer om at arbejdet går fremad. Overalt hvor det er etableret i mere end 80 nationer vokser det i styrke. Medlemmernes tro øges således som det afspejles i deres øgede aktivitet. Missioneringen fortsætter med at vokse. Vore unge mænd og kvinder fortsætter med at forlade hjem-

met for at drage ud i verden for at bære vidnesbyrd om Frelseren og genoprettelsen af hans evige evangelium i denne tidernes fyldes uddeling. (Se L&P 124:41). Arbejdet for at frelse de døde, det som udføres gennem kirkens store genealogiske program og det uselviske kærlighedsarbejde som foregår i templerne, går fremad i et tempo som man aldrig tidligere har kendt.

Vore medlemmer er mere trofaste til at deltage i deres møder, og siden sidste konference har en stor del af dem haft mulighed for at vise deres kærlighed til næsten såvel som til Gud. I de oversvømmelser som vi har oplevet i dette område, har der været vist et hidtil ukendt udtryk for det at være gode naboer og for at yde en kristen tjenestegerning. En kvinde som ikke var medlem af kirken blev interviewet i TV og sagde: „Jeg er ikke mormon, men jeg har fundet ud af hvem der er min biskop.“ Derpå fortalte hun, uden at lægge bånd på sin taknemmelighed, om sine naboer, som næsten alle var sidste dages hellige og som havde været meget gavmilde med at hjælpe hende såvel som hinanden. Der findes en stav ikke langt herfra, hvor medlemmerne i hvert ward påtog sig at reparere eller erstatte hjem som var beskadiget eller gået tabt i oversvømmelsen. Hundre tusindvis af sandsække blev fyldt og anbragt. Der var selvfølgelig også mennesker som ikke tilhørte kirken der gjorde det, men alle der har været involveret har priset kirkens organisation meget; den organisation som var i stand til at samle sine styrker så hurtigt og effektivt.

Efter at en kraftig tyfon ødelagde hjem og landbrug i Tonga er der blevet sendt en meget stor hjælp til Tongas folk. Medlemmer og ikke-medlemmer blev velsignet gennem denne hjælp.

Sidste dages hellige i Brasilien kom deres landsmænd til hjælp, både mormoner og ikke-mormoner, som havde mistet deres hjem og deres høst, da frygtelige oversvømmelser ødelagde store dele af det sydlige af landet.

Vi var, igen gennem velfærdsprogrammet og et samarbejde fra Kaiser Aluminum Company, som sørgede for transporten, i stand til at sende store mængder af fødevarer og medicin for at redde de sultne mennesker i Ghana i Afrika. Mange menneskers liv blev bogstavelig talt reddet ved denne hjælp. Jeg nævner ikke disse ting for at prale, men kun for at give udtryk for taknemmelighed til Herren for de midler og ressourcer og for den villighed som vore medlemmer var i besiddelse af til at hjælpe i krisituationer.

Penge til disse barmhjertighedsgerninger er for en stor dels vedkommende kommet gennem fasteofre. På trods af det voksende behov for at imødekomme sådanne katastrofer, såvel som øgede problemer i forbindelse med den nuværende økonomiske situation, så er ydelse til fasteofrene vokset tilsvarende. Vi takker jer for denne vidunderlige måde som I har udtrykt jeres tro på, når I har gået uden mad for at hjælpe dem som lider nød.

Jeg rapporterer også om indvielsen af fire nye templer siden juni sidste år. Til gavn for enhver som lytter og som måske ikke er medlem af kirken vil jeg gerne forklare at et tempel indtager en særlig plads i vores teologi. Det er ikke en bygning til offentlig tilbedelse, hvoraf vi har mange tusinder over hele verden. Templer er derimod indviede som særlige Guds huse, hvor nogle af de mest hellige og opløftende ordianser i forbindelse med Jesu Kristi evangelium udføres.

I juni indviede vi et nyt tempel i Atlanta

i Georgia. Det var højdepunktet af en drøm som begyndte for mere end hundrede år siden da missionærer for første gang blev sendt til sydstatene dengang vore medlemmer var fattige. Nogle få accepterede deres vidnesbyrd, men mange rejste sig i bitterhed imod dem. Disse tidligere missionærer gennemgik megen forfølgelse. Nogle blev klædt af og slået, nogle blev myrdet af hadefulde fjender. Men de fortsatte med at tro. Til sidst sluttede tusindvis sig til kirken, og i dag er værket stærkt og vokser i den smukke del af nationen, hvor vi nu har hundredvis af trofaste menigheder bestående af sidste dages hellige.

Ved indvielsen af Atlanta templet bar folket vidnesbyrd — både de som talte og de som gav udtryk for taknemmelighed gennem deres tårer — sammen med alle deres takkesange, deres tros styrke og deres kærlighed til Gud.

I august var vi på Samoa og Tonga for at indvie templer der. Atter blev vi opløftet i hjertet ved den kristuslignende kærlighed som vi oplevede og var vidne til, blandt de vidunderlige hellige i Polynesi-en. Gennem fordums profeter har Herren lovet at han i de sidste dage vil huske sit folk på øerne i havet. Vi har været vidne til en vidunderlig opfyldelse af disse løfter, hvor vi blandt disse kærlige og yndefulde mennesker har sneesevis af forsamlinger, der er stærke, samt voksende skoler som velsigner dem med uddannelsens fordele, og nu har de fået Herrens vidunderlige templer hvor de kan modtage velsignelser som ikke kan opnås noget andet sted.

Vi var for kun to uger siden i Santiago i Chile til indvielsen af endnu et smukt tempel. For mig var det et mirakel af være sammen med mere end 15.000 sidste dages hellige, som var samlet til disse indvielsesmøder som strakte sig over tre da-

ge. Chile er som nation 4.300 km lang og vore trofaste medlemmer var samlet fra sådanne fjerne byer som Arica langt mod nord og Punta Arenas langt mod syd for at glæde sig over den vidunderlige velsignelse som var kommet til dem ved opførelsen og indvielsen af dette hellige Guds hus.

Blandt dem var bror og søster Ricardo Garcia, der var de to første som blev døbt af missionærer der blev sendt til Chile i 1956. Der er 27 år senere mere end 140.000 medlemmer af kirken i denne nation.

For de af os som blev begunstiget ved at overvære disse indvielseshøjtideligheder kom der en stor fornyelse af vor tro og en øget taknemmelighed for vore brødre og søstre som elsker Herren og som vandrer i loyalitet overfor ham og hans befalinger.

Jeg havde for nylig mulighed for at mødes med 14.000 seminar- og institutledere der var forsamlet i Long Beach Convention Center. De var kommet fra adskillige områder i det sydlige Californien og det var smukke unge mænd og kvinder. De fleste af dem er skoleelever som mødes fem dage om ugen til seminarklassen kvart over seks om morgenen. Dette seminar bliver afholdt i en kirkebygning nær ved skolen under ledelse af en hengiven og dygtig lærer. På min vej tilbage fra Chile mødtes jeg i Detroit med en gruppe af disse studerende et kvarter over seks om morgenen.

Det er strålende, intelligente og tiltrækkende unge mennesker. Man kan ikke se ind i deres ansigter og så tvivle på dette værks fremtid. De er en del af en vidunderlig generation hvis antal stadig vokser og hvis tro er smittende.

De findes ikke blot i de områder som jeg har nævnt, men overalt hvor vor sag

er oprettet. De er et sikkert løfte om kir-
kens fremtid og dens voksende styrke og
opfyldelsen af dens mission. De vil endvi-
dere velsigne de nationer og lande som
de er en del af, for de er unge mænd og
unge kvinder som har ambitioner om at
opnå en uddannelse. De tror på det at ud-
danne sig, at udvikle deres færdigheder
og på behovet for at mestre den nye tek-
nologi, for at kunne tjene i den arbejds-
verden som de vil blive en del af.

Det er unge mænd og kvinder med dyd
og selvkontrol, som er blevet opdraget til
at tro at vore legemer er templer for Guds
Ånd, og at vi ikke kan tilsmudse disse leg-
emer uden at vanære den som har skabt
os.

Det er unge mænd og kvinder med tro
som er blevet undervist i de hellige skrif-
ter. De kender Det gamle Testamente og
de store mennesker som er omtalt her.
De er bekendt med Det nye Testamente
og har udviklet en kærlighed til Guds Søn,
Herren Jesus Kristus. Deres tro på ham
er blevet bekræftet og styrket når de har
studeret det vidunderlige vidnesbyrd fra
den nye verden; Mormons Bog. De er be-
kendt med Guds ord som er kommet til os
gennem nutidig åbenbaring. De er elever
som har opnået både verdslig og religiøs
viden ved at studere og ved at tro. De er
eksempler på kraften i det første store
princip, nemlig tro på Herren Jesus Kris-
tus.

Denne kirkes historie er et udtryk for
denne tro. Den begyndte med en bonde-
dreng i året 1820, da han læste det store
løfte som fremsættes i Jakobs Brev:

„Men hvis nogen af jer står tilbage i vis-
dom, så skal han bede om at få den fra
Gud, der giver alle gavmildt og uden be-
brejdelser, og så vi den blive ham givet.

Men han skal bede i tro, uden at tvivle;
den, der tvivler, ligner nemlig en havets

bølge, som jages og kastes hid og did af
vinden.” (Jakobs Brev 1:5-6).

Det var tro, den enkle tro hos en 14-årig
dreng, som fik ham til at gå ud i lunden
denne forårmorgen. Det var tro som fik
ham til at bøje sine knæ for at bønfalde om
forståelse. Den dejligste frugt af denne
tro var en strålende og vidunderlig åben-
baring, som dette store værk blot er et til-
læg til.

*„Der er ingen forhindring der er
for stor eller udfordring der er for
vanskelig hvis vi blot møder den
med tro.”*

Det var gennem tro at han bevarede
sig selv værdig til at modtage de bemær-
kelsesværdige manifestationer som fulg-
te efter og som bragte nøglerne, myndig-
heden og magten til at genoprette og brin-
ge Jesu Kristi kirke i disse sidste dage til-
bage til jorden. Det var gennem tro at den-
ne vidunderlige optegnelse om fordums
folk, dette vidnesbyrd som vi kalder Mor-
mons Bog blev bragt frem gennem Guds
gave og kraft for at „overbevise jøder og
ikke-jøder om, at Jesus er Kristus”. Det
var gennem tro at den lille gruppe af før-
ste omvendte, uanset at selve helvedes
kræfter rejste sig imod dem, styrkede og
opretholdt hinanden, forlod hjemmet og
familien for at forkynde ordet, flyttede fra
New York til Ohio, fra Ohio til Missouri og
fra Missouri til Illinois i deres søgen efter
fred og frihed til at tilbede Gud i henhold til
deres egen samvittighed.

Det var gennen deres tros øjne at de så
en vidunderlig by da de først gik over sum-

pene ved Commerce i Illinois. Med den overbevisning at tro uden gerninger er død, drænede de sumplandet, plantagde en by, byggede solide hjem og huse til at tilbede og uddanne sig i, og som kronen på det hele et strålende tempel som på den tid var den fineste bygning i hele Illinois.

Igen kom forfølgelsen med hedenske og mordlystne pøbelhobe. Deres profet blev slået ihjel, deres drømme var blevet ødelagt. Igen var det gennem tro at de rejste sig ifølge det mønster som profeten tidligere havde vist dem, og de organiserede sig selv til endnu en udvandring.

Men tårer og smertende hjerter forlod de deres komfortable hjem og deres værksteder. De så tilbage på deres hellige tempel og vendte derpå med tro deres øjne mod vest, mod det ukendte og ukortlagte og mens vintersneen faldt på dem, krydsede de Mississippifloden i februar måned 1846 og banede deres mudrede vej fremover Iowas prærie.

Med tro oprettede de Winter Quarter langs med Missourifloden. Hundrevis døde af pest, dysenteri og den sorte død. Troen holdt de overlevende oppe. De begravede deres kære på en skrænt ved floden og i foråret 1847 begyndte de med tro at bevæge sig mod vest op langs Elkhorn og langs Plattefloden mod bjergene i vest.

Det var gennem tro at Brigham Young så ud over denne dal som dengang var hed og gold og erklærede: „Dette er stedet.” Det var igen ved tro at han fire dage senere stødte sin stok i jorden nogle få hundrede meter øst fra det sted hvor jeg står og sagde: „Her vil vor Guds tempel ligge.” Det strålende og hellige Herrens hus der ligger øst for dette tabernakel er et vidnesbyrd om tro, ikke blot troen hos dem som byggede templet, men også tro-

en hos dem som benytter det i et stort og uselvsk kærlighedsarbejde.

Paulus skrev til hebræerne: „Tro er fast tillid til det, man håber, overbevisning om ting, man ikke ser.” (Heb. 11:1). Alle de store ting som jeg har talt om var engang blot „fast tillid til det, man håber, overbevisning om ting, man ikke ser”. Men med visioner, arbejde og tillid til Guds kraft arbejdende i sig, gjorde de deres tro til virkelighed.

Bag os ligger en strålende historie. Den er fuld af heltegerninger, fastholder principper og en trofasthed som ikke vaker. Den er produktet af troen. Foran os ligger en stor fremtid. Den begynder i dag. I kan ikke standse op for at holde pause. Vi kan ikke slække på tempoet. Vi kan ikke sænke vores hastighed eller afkorte vore skridt.

I en mørk periode i vores historie hvor fjender anklagede kirken, udsendte Det øverste Præsidentskab en bekendtgørelse til verden hvori de fremsatte dette værks dimensioner. De sagde: „Vore motiver er ikke selviske, vore mål er ikke små eller jordiske; vi ser hele den menneskelige race — både før, nu og den fremtidige — som udødelige skabninger, hvis frelse er vor mission at udføre, og at udføre dette arbejde er så stort som evigheden og så dyb som Guds kærlighed og vi indvier os selv fra nu og for evigt.” (*Det øverste Præsidentskab*, den 26. marts 1907).

Med tro må vi gå fremad for at opfylde denne forpligtelse. Vi må altid holde det store billede op foran os samtidig med at vi ikke tilsidesætter detaljerne. Dette store billede er en afspejling af kirkens store mission men den males med et penselstrøg ad gangen gennem medlemmernes liv, hvis samlede aktiviteter bliver til kirken i arbejde.

Derfor er hver eneste en af os af betyd-

ning. Vi udgør hver især et penselstrøg i det maleri som afspejler Guds riges storhed. Hvis der er tomme pletter og afvigelser eller upassende farver, så vil alle se på et dårligt billede.

Er der nogen af os der vil sige at med tro kan vi ikke gøre tingene bedre end vi nu gør dem?

Der findes ingen forhindring som er for stor, ingen udfordring som er for vanskelig, hvis vi møder den med tro. Vi lever i en verden hvor evangeliets standarder bliver udfordret og hvor de bliver latterliggjort og hvor hellige ting bliver spottet. Skal vi indgå et kompromis? Skal vi angribe dem som taler dårligt om os?

På et tidspunkt hvor der var større problemer sagde Herren til Thomas B. Marsh:

„Vær tålmodig i trængsler og gengæld ikke skældsord med skældsord. Styr dit hus i sagtomdighed og vær standhaftig . . .

Gå derhen, hvor jeg ønsker dig, og det skal gives dig af Talsmanden, hvad du skal gøre, og hvorhen du skal gå . . .

Vær tro indtil enden, og se, jeg er med dig. Disse ord er ikke et menneskes eller af mennesker, men det er mine, Jesu Kristi, din Forløser, givet gennem Faderens vilje.” (L&P 31:9, 11, 13).

Frelseren sagde til sine disciple: „Så vær da I fuldkomne, som jeres himmelske Fader er fuldkommen” (Matt. 5:48).

Det er denne befaling som ligger foran os. Desværre har vi ikke opnået fuldkommenhed. Vi har endnu en lang vej at gå. Vi må fremme den tro som skal reformere vort liv og begynde hvor vi er svage og gå videre derfra i vort arbejde med at forbedre os selv, og således langsomt og vedholdende vokse i styrke til at leve nærmere det, vi bør gøre.

Med tro kan vi rejse os over de nega-

tive elementer som findes i vort liv og som hele tiden trækker os ned. Vi kan med anstrengelser udvikle evnen til at undervin-ge disse impulser som fører til beskæmmende og onde gerninger.

Vi kan med tro træne vor appetit på al-ting.

Vi kan nå ud til dem hvis tro er blevet kold og varme dem med vores egen tro.

Mine brødre og søstre, lad os aldrig glemme at hver eneste en af os udgør en del af helheden og at det som vi gør enten skæmmer eller forskønner det smukke billede af Guds rige.

Som vore fædre arbejdede i tro med et bevægende syn om dette værks skæbne, sådan kan vi også arbejde. Der er meget som skal gøres, meget som skal forbedres, men vi kan gøre det hvis vi vandrer i tro.

„Hvis I har tro som et sennepsfrø, kan I sige til dette bjerg: ‚Flyt dig herfra og derhen,‘ så skal det flytte sig; og *intet vil være umuligt for jer*.”, (Matt. 17:20, fremhævelse tilføjet).

Således erklærede Herren.

Gud give os tro, det beder jeg ydmygt om i Jesu Kristi navn. Amen. □

Seeren Joseph

*Ældste Neal A. Maxwell
De tolv apostles Kvorum*

I hele den menneskelige historie er ingen profet blevet så nøje undersøgt i så lang tid og i så stort omfang som Joseph Smith jun. Det har denne tidsalders kommunikations kapacitet og hans verdensomspændende indvirkning været med til at sikre.

Unge Joseph fik at vide at hans navn „skulle nævnes for ondt og godt” overalt på jorden (Joseph Smith 1:33). Hvis denne udtalelse ikke var kommet fra en guddommelig kilde så havde den været meget dristig! Alligevel så er hans samtidige religiøse ledere, som dengang var langt bedre kendt end Joseph, svundet hen i historiens fodnoter, mens Joseph Smiths værk hele tiden vokser og omspænder hele verden.

Vi tøver imidlertid ikke med at sige at Joseph ifølge verdens standarder ikke var lærd. Esajas forudså det. (Se Esajas 29:11-12). Joseph havde ikke fået den dygtige og formelle belæring som den unge Saulus havde fået ved Gamaliels føder. (Ap. G. 22:3).

Emma Smith sagde om Joseph på tidspunktet for oversættelsen af Mormons Bog, at han ikke kunne sammensætte et „velskrevet brev og slet ikke diktere en bog som Mormons Bog . . . (hvad der var) vidunderligt for mig og enestående og et under, lige så meget som det var for enhver anden.” (Preston Nibley, *The Witnesses of the Book of Mormon*, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1968, s. 28).

Denne ukendte unge mand stoppede tilsyneladende op under oversættelsen og dikteringen til Emma — muligvis i 4. kapitel i 1 Nephi — vedrørende „Jerusalems mur” — og sagde: „Emma jeg vidste ikke at der var en mur omkring Jerusalem.”

Men Josephs ivrige sind var blevet vækket og udvidet, mens Herrens og de fordums profeters belærende ord flød gennem hans skærpede opmærksomhed. Han var i virkeligheden selve den seer som Josef i Ægypten havde forudset i fordums tid! (Se 2 Nephi 3:6-7, 16-18).

Fader Smith gav i december 1834 en

profetisk faders velsignelse til Joseph Smith jun. hvori de løfter som var blevet givet den fordums Josef blev bekræftet og han udtalte yderligere velsignelser over den unge Joseph: „Din Gud har kaldet dig ud fra Himmelen ved dit navn . . . for at udføre et arbejde i denne generation som ingen anden mand kunne gøre undtagen dig.”

Den Josef fra fortiden. „Sørgede for sine efterkommere i de sidste dage . . . Og søgte i øvrigt at vide . . . hvem som ville bringe Herrens ord (til dem) og hans øjne så dig, min søn: (Joseph Smith jun.). Hans hjerte glædede sig og hans Ånd var tilfreds.”

Unge Joseph hørte også sin faders ord: „Du skal gøre det arbejde som Herren befaler dig at gøre” (se 2 Nephi 3:8).

Under oversættelsen som varede ca. 90 dage og som skete tidligere fremkom Joseph — med en bemærkelsesværdig hastighed — med sandheder og tanker af uvurderlig betydning — over hvad der på det tidspunkt var muligt for ham, ud fra hans evner. Lyt blot til nogle få eksempler blandt alle disse værdifulde sandheder.

Kan man vente af Joseph at han fuldt ud forstod, at der gennem ham ville blive givet den eneste betydningsfulde forklaring ud fra skriften, på én af de mest fundamentale og krævende erklæringer fra Jesus:

„Sandelig siger jeg eder: Hvis I ikke vender om, og bliver som børn, kommer I slet ikke ind i Himmeriget” (Matt. 18:3).

Gennem Joseph Smiths oversættelse kom disse forbløffende definerende og nøgterne ord om, hvad en barnlig og hellig underkastelse virkelig betyder:

„En hellig (er en som bliver hellig) gennem forsoningen ved den Herre Kristus og bliver som et barn, underdanig, sagtmodig, ydmyg, tålmodig, fuld af kærlig-

hed, villig til at underkaste sig alt det, Herren finde tjenligt at pålægge det, ligesom et barn underkaster sig sin fader” (Mosi-ah 3:19).

Paulus skrev på samme måde, at eftersom Jesus var blevet fristet, forstod han hvordan han skulle hjælpe os når vi bliver fristet. (Se Heb. 2:18, 4:15). Og alligevel var det gennem Joseph Smith disse bekræftende og tydeliggørende ord fra Alma blev givet:

„Og (Jesus) skal gå frem og lide sorg og smerte og alle slags fristelser . . . Han vil påtage sig sit folks sorger og smerter . . . så hans hjerte kan fyldes med barmhertighed efter kødet, så han ifølge kødet kan vide, hvorledes han kan hjælpe sit folk i forhold til deres skrøbeligheder.” (Alma 7:11-12).

Denne bøn: „Alt, hvad I beder om i jeres bøn, det skal I få, hvis I tror” (Matt. 21:22) blev også tydeliggjort. „Tydeligere og ypperligere” og nødvendigt lys blev tilføjet til disse ord gennem Joseph:

„Og hvad I beder Faderen om i mit navn, som *er ret*, og tror, I skal få det, se, det skal gives jer” (3 Nephi 18:20, fremhævelse tilføjet).

„Den, som beder i Ånden, beder efter Guds vilje; derfor sker det, som han beder.” (L&P 46:30).

Gennem Joseph lød der ikke blot bekræftende og tydeliggørende sandheder, men også rigt sprogbrug og store tanker.

Fra Ammon:

„Hvor blind og uigennemtrængelig er ikke menneskenes forstand; thi de vil ikke søge visdom, og de ønsker heller ikke, at den skal lede dem.

Ja, de er som en vild flok, der flyr fra hjorden og spredes” (Mosi-ah 8:20-21).

Fra Jakob:

„I har sønderknust jeres kære hustruers hjertes og mistet jeres børns tillid ved

det dårlige eksempel som I har vist . . . og . . . mange hjerter (dør), gennemboret af dybe sår" (Jakob 2:35).

Fra Amulek, som til sidst overvandt sin vaklen lyder det:

„Men alligevel forhædede jeg mit hjerte, thi der blev kaldt på mig mange gange, men jeg ville ikke høre; derfor havde jeg kendskab til disse ting, og alligevel ville jeg ikke anerkende dem" (Alma 10:6).

Teologi og skønhed forener sig igen og igen i de sider som er blevet tilvejebragt gennem Joseph, som f. eks. da den opstandne Kristus viste sig på den vestlige halvkugle:

„Og da (Jesus) havde sagt disse ord, knælede han også ned på jorden; og se, han bad til Faderen, men det, som han bad om, kan ikke skrives . . .

Og ingen tunge kan udtale og intet menneske beskrive, og menneskehjertet heller ikke fatte så store og vidunderlige ting, som vi både så og hørte Jesus tale; og ingen kan fatte den glæde, som fyldte vor sjæl, da vi hørte ham bede til Faderen for os" (3 Nephi 17:15-16).

Et alvorligt studium af den velsignede Mormons Bog fører én ind i en vidunderlig verden af forviklinger og skønhed ja til Herren i bogens enkle, men magtfulde åndelige tema. Vi har fået det som vi har mest behov for — alligevel tørster vi efter mere!

Det er rigtigt at når som helst Himlens ord filteres gennem menneskers sind og tunger, så der sker en formindskelse. Men som det var med Nephi i fordums tid, således også med Joseph Smith:

„Og dersom I tror på Kristus, vil I tro på disse ord, thi det er Kristi ord, og han har givet mig dem" (2 Nephi 33:10).

Joseph lærte senere på en inspireret måde at give udtryk for sine egne tanker som i sit tilgivende brev fra 1840 til en

som havde været en forrædder, men som nu omvendte sig, nemlig W. W. Phelps.

„Det er sandt, vi har lidt meget og har måttet gennemgå meget på grund af din opførsel — et bæger af galde og malurt, der allerede er tilstrækkeligt fuldt for dødelige at drikke, og som blev fyldt til randen da du vendte dig imod os. En som vi havde rådført os med på en dejlig måde, og nydt mange opløftende stunder fra Herren sammen med — havde det været en fjende, så kunne vi have båret det . . .

Bægeret er imidlertid blevet drukket, vor himmelske Faders vilje er sket, og vi er endnu i live, hvad vi takker Herren for . . .

Det vil glæde mig endnu engang at række dig fællesskabets og kammeratskabets højre hånd og glæde mig over den hjemvendende fortabte søn . . .

Kom, kære broder, striden er endt. Som venner før, du er tilbagevendt" (*History and the Church*, 4:163-64).

Var Joseph ufuldkommen ligesom alle andre profeter? Selvfølgelig! Der er ingen tvivl om at disse ord fra en fordums profet kunne have passet på Joseph, ord som han oversatte:

„Fordøm mig ikke på grund af min ufuldkommenhed, ej heller min fader for hans ufuldkommenhed, . . . men tak hellige Gud, at han har åbenbaret jer vore ufuldkommenheder, så at I kan lære at være visere, end vi har været." (Mormon 9:31; se også L&P 67:5).

Joseph, der oversatte de belærende ord „der er en modsætning i alle ting" (2 Nephi 2:11), kom gennem sine oplevelser til at forstå, at den åndelige væksts smukke styrke har at gøre med, at det nye jeg kæmper sig frem på trods af den hårde modstand fra det gamle jeg.

Oplevede Joseph den samme form for bindinger og nervøsitet ved udførelsen af

sin mission som de andre profeter gjorde? Ja i sandhed! Joseph kunne forstå hvilke følelser en træt og udmattet Paulus beskrev:

„Thi heller ikke da vi kom til Makedonien, havde vort kød nogen ro, men vi var på alle måder i trængsel: udadtil kampe, indadtil angst” (2 Kor. 7:5, se også 2 Kor. 4:8).

Blev Joseph uretfærdigt anklaget som andre profeter? Ja! Ja selv i dag benytter folk halve sandheder for at søge at ødelægge hans rygte. Paulus blev anklaget for at være ude af sig selv. (Se Ap. G. 26:24). Selv Jesus blev anklaget for at være fordrukken, besat af en djævel og for at være skør. (Se Matt. 11:19; Joh. 10:20).

Og alligevel, midt i alt dette elskede Joseph, som lovet arbejdet han var blevet kaldet til at udføre. Og han elskede sine omgangsfæller! Da han gav de individuelle opgaver til De tolv Apostle kan vi se hans kærlighed og humor kærligt blandet:

„John Taylor, jeg tror du kan gøre mere godt ved at udgive end ved at forkynde. Du kan skrive for tusinder så de kan læse, samtidig med at du kun kan forkynde for nogle enkelte ad gangen. Vi har ingen anden vi kan overdrage avisen til, Ja, næppe heller dig, for du tillader jo at avisen kommer ud med så mange fejl” (*History of the Church*, 5:367).

Joseph var fyldt med barmhjertighed, som viste sig da han helbredte mange der var syge af feber langs floden, og hvor hans hænder ikke kunne nå, sendte Joseph et helbredende lommetørklæde! (Se *History of the Church*, 4:3-5).

Han sørgede dybt over tabet af et nyfødt barn og fik tilladelse til, at passe en nabos barn i løbet af dagen, for derefter at aflevere barnet til moderen om aftenen. En ældre søster til spædbarnet Margarette McIntire skrev senere:

„Jeg takker min Herre og Frelser, Jesus Kristus, fordi han har kaldet, vejledt og belært Joseph!”

„En aften kom han ikke hjem med barnet som han plejede til den sædvanlige tid og mor gik ned til hans hus for at høre hvad der var i vejen og der sad profeten med det lille barn svøbt i et lille silketæppe. Han vuggede barnet på knæet og sang for det, mens han prøvede at få barnet til at være stille inden han gik.” (*Ensign*, jan. 1971, s. 36-37).

Var Joseph en leder og en tjener? Så afgjort! En pige og hendes broder kæmpede i det dybe mudder på vej til skole. Joseph „bøjede sig ned og rensede vores små sko der var tykt belagt med mudder; han tog sit lommetørklæde og tørrede vores ansigter der var stribede af tårer. Han talte venligt og opmuntrende til os og sendte os glade videre på vores vej til skole.” (*Juvenile Instructor*, 15. jan. 1892, s. 67).

En ung mand som flygtede med Joseph fra en pøbelhob har sagt: „Sygdom og frygt havde berøvet mig min styrke. Joseph måtte beslutte sig til, hvorvidt han skulle efterlade mig for at blive fanget af pøbelhoben, eller sætte sig selv i fare ved at hjælpe mig. Han valgte det sidste og løftede mig op på sine brede skuldre og bar mig med nogle enkelte hvileperioder gennem sumpen og mørket. Adskillige timer senere kom vi ud på den eneste vej og nåede hurtigt i sikkerhed. Josephs mægtige styrke gjorde det muligt for ham at redde mit liv.” (*New Era*, dec. 1973, s. 19).

Joseph der selv var et offer for intolerance blev fortørnet da et katolsk kloster blev nedbrændt i New England og sagde: „Ja inden for rækkevidde af selve det sted hvor ilden til den amerikanske uafhængighed først blev antændt.“ (*History of the Church*, 2:465). Joseph der også bliver bagtalt i dag, erklærede engang: „Jeg er lige så rede til at dø i forsvaret for en presbyterianer eller en baptists rettighe-der som . . . for enhver anden kirke.“ (*History of the Church*, 5:498).

Mens de fleste mennesker misforstod betydningen af Joseph Smiths tjenestegerning så misforstod modstanderen det sandelig ikke!

Det er ikke overraskende at Joseph Smith jun. stadig voksede både åndeligt og intellektuelt da han blev myrdet. Alligevel så levede Joseph længe nok til at „lægge planen for alt det arbejde som Herren har givet mig at udføre“ som lovet i velsignelsen fra sin døende far i 1840. Nu spørger jordens ender efter hans navn. Det er ikke noget under at en beundrende og døende Brigham Young sidste ord var: „Joseph, Joseph, Joseph!“ (Joseph Fielding Smith, *Essentials in Church History*, 24. udgave, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1971, s. 459).

De mennesker som således taler ondt om Joseph Smith vil ikke ændre Josephs status hos Herren (se 2 Nephi 3:8) — blot deres egen! Men snarere som det blev lovet Joseph i sin faders velsignelse fra 1834:

„Tusinder og titusinder skal lære sandheden at kende gennem din tjenestegerning og du skal glæde dig sammen med dem i det celestiale rige; (og) du skal stå på Zions bjerg når Jakobs stammer kommer råbende fra nord, og med dine brødre, Efraims sønner, krone dem i Jesu Kristi navn.“

Nogle vil forsøge at forklare Joseph Smith blot ved at tillægge ham et tillægsord *bemærkelsesværdig*. Joseph var bemærkelsesværdig, men hvad der var langt vigtigere, han var et redskab!

Selv nu hører man gennem historien svagt den fjerne men sig nærmende trommehvirvel, der er ved at opbygge alle jordiske menneskers anerkendelse til tiden hvor alle skal se „tingene, som de virkelige er“ (Jakob 4:13).

I mellemtiden vil de fordums optegnelser som en ung Joseph oversatte, stadig være hos os „fra slægt til slægt, så længe jorden står“ (2 Nephi 25:22, se også L&P 5:10). Disse optegnelser definerer en seer som en der kan oversætte fordums optegnelser, en åbenbarer som kender til ting i fortiden og i fremtiden. (Se Mosiah 8:13-17) Sådan en seer, skrev Ammon, er større end en profet! (Se Mosiah 8:15-17).

Derfor brødre og søstre tøver jeg ikke, men er kun glad for at jeg kan forkynde min evige beundring for seeren Joseph! Jeg takker Faderen fordi han har tilvejebragt sådan en seer! Jeg takker min Herre og Frelser, Jesus Kristus, fordi han har kaldet, vejledt og belært Joseph!

Som apostel priser jeg ydmygt profeten, som skued' Jehova. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Vær fredsstifter

*Ældste Franklin D. Richards
De halvferds' Præsidium*

Mine kære brødre og søstre, ja, I er alle brødre og søstre — rådene fra mine brødre såvel som den smukke musik og indledningsbønner har gjort dette til et meget inspirerende møde.

Da jeg blev kaldet til at være generallautoritet for 23 år siden lød mit svar i dette smukke tabernakel: „Jeg nærer denne morgen i mit hjerte en kærlighed til dig præsident McKay og for mine brødre som præsiderer over Guds riges anliggende, og jeg nærer i mit hjerte kærlighed til mine medmennesker. Jeg kan med sandhed sige at jeg ingen fjendskab eller had føler overfor noget menneske, og jeg beder om at Herren vil støtte mig i denne stilling.” (*Conference Report*, okt. 1960, s. 47).

Ja, Herren har i sandhed støttet mig i denne stilling, hvilket jeg virkelig er taknemmelig for.

Ved generalkonferencen i oktober 1976 omstrukturerede Det øverste Præsidentskab og De tolv Kvorum De halvferds' første Kvorum. Jeg har virket i det-

te kvorums præsidium de sidste syv år. Det har været en vidunderlig velsignelse at se vore 47 medlemmer af kvorummet virke på forskellig måde både ved kirkens hovedsæde og overalt i verden. Jeg roser dem for deres hengivenhed og effektivitet.

Som det netop er blevet forklaret så er jeg blevet kaldet til at være præsident for Washington D. C. templet, og min hustru Helen er blevet kaldet til at arbejde sammen med mig i templet.

Vi er taknemmelige for den tillid som vor himmelske Fader, Det øverste Præsidentskab og vore brødre har vist os.

Vi går til denne opgave med ydmyge hjerter og med fuld forpligtelse til at gøre vort bedste for at opbygge Guds rige.

Vi lever i en periode hvor der findes krige og rygter om krige blandt nationer, meget had, store konflikter og strid mellem mennesker.

Det forekommer mig i dag at det mest presserende behov i verden er fred — ik-

ke blot blandt nationer, men også i vore familier, i vores omgangskreds og med vore forretningsforbindelser.

Ved påskefesten for nittenhundrede år siden lød fra vor Herre og Frelser Jesus Kristus, dette store budskab, som også i dag både er et løfte og en formaning til os: „Fred efterlader jeg jer, min fred giver jeg jer; jeg giver jer ikke, som verden giver. Jeres hjerte forfærdes ikke og være ikke modløst!” (Joh. 14:27).

Jesus Kristus kaldes Fredsfyrsten (Se Esajas 9:6) og hans budskab er et fredsbudskab til den enkelte og verden. Jesu Kristi evangelium er den levevis hvorved freden kan genoprettes i verden, indre spændinger og problemer kan fjernes og hvorved menneskeheden kan bibringes lykke. Det er den største livsfilosofi der nogensinde er blevet givet mennesket.

En af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges missioner er at oprette denne fred og lykke i medlemmernes hjerte og hjem.

Der er ingen tvivl om at et af de største budskaber mennesket har fået af Jesus Kristus er det som er blevet kendt som bjergprædiken.

Næsten alle grundlæggende principer i menneskenes forhold til hinanden er medtaget i denne store prædiken.

En del af denne prædiken er omtalt som saligprisningerne og disse begynder med: „Salige er”. Disse saligprisninger skitserer de betingelser som fremkalder fred og lykke. I denne store prædiken formanede Frelseren alle til at være fredsstiftere da han sagde: „Salige er de, som stifter fred, thi de skal kaldes Guds børn” (Matt. 5:9). *Salig* betyder lykkelig i høj grad eller herliggjort.

Hvis der nogen sinde har været et tidspunkt hvor vi har haft behov for fredsstiftere så er det i dag. Det synes at være et

meget passende tidspunkt netop nu at tale om hvad vi kan gøre for at hjælpe til med at oprette fred, i det mindste i vore egne forhold.

Har I nogen sinde tænkt på hvordan I kan være fredsstiftere? Jeg vil nævne nogle få muligheder. I virkeligheden er vore muligheder ubegrænsede.

Vi kan i vort hjem såvel som andre steder allesammen være fredsstiftere, ved at vise kærlighed og god vilje og således afvise det onde som kommer gennem strid, misundelse og jalousi. Hvis der hersker misforståelser mellem børn og forældre kan vi stimulere tilpasningen på begge sider. Vi kan bede sammen om at få en fredens ånd.

Familiestridigheder kan blive årsag til alvorlige sammenbrud i hjemmet. Af og til er mænd og hustruer i en sådan strid med hinanden at det kan ødelægge både deres egen lykke såvel som børnenes.

Antallet af skilsmisser synes hele tiden at vokse. Mange af disse skilsmisser kunne uden tvivl være undgået hvis nogle fredsstiftere havde blandet sig under perioder med strid.

Jeg vil fortælle jer om et interessant eksempel som jeg har fulgt meget nært og som jeg har omtalt før. Det var en oplevelse hvor adskillige unge mennesker blev fredsstiftere i deres hjem.

En meget klog biskop kaldte adskillige unge mennesker ind på sit kontor og sagde til dem: „Jeg vil bede jer om at hjælpe mig med et eksperiment. Jeg ønsker at prøve hvilken virkning og indflydelse den enkelte kan have på familiens ånd. Jeg vil bede hver enkelt af jer om i en måned at være fredsstiftere i jeres hjem. Sig ikke noget om dette til jeres familie, men vis omtanke, vær venlige og hensynsfulde. Vær eksempler. Når man skændes eller strider i jeres familie så gør alt hvad der

står i jeres magt for at overvinde disse fejl ved at skabe en kærlig, harmonisk og hjælpsom atmosfære.

Når I bliver irriterede — og der opstår irritationer i næsten enhver familie — så kontrollér jer selv og hjælp andre med at kontrollere sig selv. Jeg ønsker at hvert eneste hjem i vores ward bliver som en Himmel på jord. Ved afslutningen af måneden beder jeg jer møde op med en rapport."

„Vi må i vort daglige liv påtage os rollen som fredsstiftere så vi kan opnå den fred, som overgår al forstand.“

Det var en udfordring for disse unge mennesker og de mødte udfordringen på en vidunderlig måde.

Da de aflagde rapport hos biskoppen kom der forskellige bemærkninger. En ung mand sagde: „Jeg anede ikke hvor megen indflydelse jeg havde i mit hjem. Det har virkelig været anderledes hele denne måned. Jeg har spekuleret på om meget af den uro og strid som vi plejede at have i vort hjem måske skyldtes mig og min holdning.“

En ung pige sagde: „Jeg troede at vi blot var en almindelig familie med vores selvskhed som hver dag forårsagede små konflikter. Men under mit arbejde med mine søskende er meget af det forsvundet og vi har fået en dejligere ånd i vort hjem. Jeg tror at man virkelig må arbejde på det for at have fredens ånd i sit hjem.“

En anden ung pige sagde: „Ja, der har været meget mere samarbejdsvilje og en

mere uselvisk ånd i vort hjem siden jeg begyndte dette eksperiment, men den største ændring er sket med mig. Jeg har prøvet meget på at være et godt eksempel og fredsstifter og jeg har det bedre med mig selv end jeg nogen sinde har haft det. En vidunderlig fred er kommet over mig.“

Brødre og søstre vil I prøve biskoppens eksperiment i jeres hjem og være fredsstifter i en måned? Med biskoppens ord: „Når man i jeres familie skændes og strides så gør alt hvad der står i jeres magt for at overvinde disse fejl ved at skabe en kærlig, harmonisk og hjælpsom atmosfære. Når I bliver irriteret så kontrollér jer selv og hjælp andre med at kontrollere sig selv.“

Jeg kan love jer, at dersom I prøver dette eksperiment og bliver fredsstiftere i jeres hjem, så vil I få tilfredsstillende belønning.

En anden måde hvorpå vi kan være fredsstiftere både i hjemmet og i vores omgangskreds og i vores forretningsverden er at undgå kritik.

Standser I nogen sinde op når I kritiserer og tænker på at I er i færd med at dømmes?

Jesus sagde i bjergprædiken:

„Døm ikke, for at I ikke skal dømmes; thi den dom I dømmes med, med den skal I selv dømmes“ (Matt. 7:1-2).

Vi kan også være fredsstiftere ved at praktisere og belære om tilgivelse. Jesus blev spurgt hvor mange man skal tilgive og han svarede at vi skal tilgive uden begrænsninger. Tilgiv „halvfjerdsindstyve gange syv gange“ (Matt. 18:22).

I nutidig åbenbaring har Herren sagt: „Dersom I tilgiver hinanden jeres overtrædelser, så tilgiver jeg, Herren, også jer“ (L&P 82:1).

En vigtig del i at tilgive er at glemme. På

nogle områder er det næsten lige så værdifuldt at kunne glemme som det er at være i stand til at huske.

Når vi ser på de forskellige gøremål i livet og lægger mærke til de mange menneskelige utilstrækkeligheder så ser vi hvilken stor værdi tålmodighed har, og at det er en meget vigtig egenskab for at være fredsstifter.

Af og til bliver vi misforstået selv af dem som står os nærmest. I sådanne tilfælde vil tålmodighed udvikle vores evne til at acceptere kritik, uanset om den er fortjent eller ikke. Evnen til at vise overbærenhed under provokation betyder at vi følger Herrens lærdomme om at gøre godt mod dem som forfølger os og vende den anden kind til. (Se Matt. 5:39, 44).

Tålmodighed er i sandhed en stor dyd og kan udvikles når vi bliver fredsstiftere og beslutter os til at være tålmodige i vort eget liv såvel som med andre.

Jeg er taknemmelig for at Jesu Kristi genoprettede evangelium omfatter tålmodighedens enestående princip. Jeg er yderst taknemmelig for den tålmodighed som min himmelske Fader har vist mig i mit liv.

Ved indvielsen af Hyde Park kirken i

London sagde præsident McKay bl. a.: „Hvis du ønsker fred, så er det dit ansvar selv at opnå det.“ (*Church News*, 11. marts 1961, s. 15).

Brødre og søstre det er vigtigt at vi forstår at evangeliet må efterleves for at vi fuldt ud kan forstå det og modtage den kraft som det har.

Jeg bærer jer mit vidnesbyrd om at hver enkelt af os samt familier og samfund som helhed, såvel som nationer kan opnå fred når vi efterlever principperne i Jesu Kristi genoprettede evangelium.

Jeg glæder mig over min viden om at Gud Faderen og hans Søn Jesus Kristus lever og viste sig for profeten Joseph Smith, og at Jesu Kristi evangelium i dets fylde samt at magten til at handle i Guds navn er blevet gengivet gennem profeten Joseph Smith og at kirken er blevet genoprettet på jorden, og endvidere om at præsident Spencer W. Kimball er en levende profet. Må Herrens rigeste velsigelser være hos ham, og må vi have mod og god dømmekraft til at følge hans råd og vejledning. Må vi i vort daglige liv påtage os rollen som fredsstiftere, at vi kan opnå den fred som overgår al forstand, det berder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. □

Fjern den utilgivende ånds gift

*Biskop H. Burke Peterson
Førsterådgiver i Det præsiderende Biskopråd*

Mine kære brødre og søstre, jeg vil her til morgen give udtryk for nogle følelser som er gået gennem mit sind i nogen tid. Jeg har bedt om Åndens hjælp til at forstå og blive forstået.

Jeg ønsker at tale om en svaghed som har påvirket menneskets åndelige vækst gennem tiderne. Den har påvirket unge og gamle, rige og fattige. Dens fremstørm er ikke begrænset af nationale grænser, race, tro eller social status. Den påvirker dem som syntes at være stærke. Den påvirker mange som er svage. Den forgifter folks ånd således at de begrænses af dens ødelæggende magt. Den har magt til at trække folk ned til helvedes dyb og alligevel kan de, når de kommer fri af dens greb, stige til celestiale højder. Den har forhindret mange i at opnå deres fulde potentielle. Den har været en vejspærring for de talentfulde og de begunstigede. Det er et af Satans mest effektive redskaber. Vi taler om en utilgivende ånd, som ikke kan glemme.

Der er mange mennesker som i dag huser en kraft, en smerte, vrede, ubehag eller i nogle tilfælde endog et had i deres hjerter, på grund af ubehagelige oplevelser i forbindelse med tidligere og nutidige forhold. Nogle er blevet udnyttet forretningsmæssigt. Andres følelser er såret af en nabo, slægtning eller af venner. Nogle har været udsat for løgn eller fået svækket langvarig tillid. Nogle børn, både unge og nu voksne, er blevet fornærmede af hårde eller diktatoriske forældre. Ægte mænd og hustruer har af og til dybe uoverensstemmelser forårsaget af kritik og en deraf kommende vrede. Listen over kedelige oplevelser fortsætter og fortsætter — den er for lang. Til de af jer som værner om sårede følelser fra fortiden, ja selv på grund af småting, vil jeg gerne fortælle en oplevelse jeg havde for noget tid siden.

Vi har i det meste af vort liv boet i det centrale Arizona. For nogle år siden tog en gruppe teenagere fra den lokale skole ud på en heldagsudflugt i ørkenen lige

udenfor Phoenix. Som nogle af jer ved er der ikke ret megen vegetation i ørkenen — for det meste små ørkenbuske og små træer med nogle få kaktus spredt her og der. Man kan også i sommervarmen finde klapperslanger hvor der findes et buskads i ørkenen og disse klapperslanger er meget uvelkomne, men de bor her. Disse unge mennesker var på udflugt og legede, og under deres leg blev en af pigerne bidt i anklén af en klapperslange. Og som det sker ved sådan et bid så udløste slangens hugtænder næsten med det samme gift i hendes blod.

I dette øjeblik måtte der træffes en meget vigtig afgørelse. De kunne med det samme prøve at få giften ud af pigens ben eller finde slangen og slå den ihjel. De traf deres afgørelse. Pigen og hendes unge venner forfulgte slangen. Den slaphurtigt væk i buskadsen og undgik dem i 15 til 20 min. Til sidst fandt de den og tog hævn med sten og klippestykker.

Så var det de huskede: Deres kammerat var jo blevet bidt! De blev klar over hendes smerter da giften nu havde fået tid til at arbejde sig fra hendes hud og dybt ind i benets væv. I løbet af 30 minutter befandt de sig på hospitalets skadestue. På det tidspunkt havde giften gjort sit arbejde godt.

Et par dage senere fik jeg tildragelsen at vide og blev af nogle unge medlemmer af kirken bedt om at besøge deres veninde på hospitalet. Da jeg gik ind på hendes stue så jeg et frygteligt syn. Hendes fod og ben var hævet kraftigt og det var svulmet op så man næsten ikke kunne kende det. Vævet i benet var blevet ødelagt af giften og nogle få dage senere blev det bestemt at hendes ben måtte amputeres under knæet.

Det var et meningsløst offer, denne pris for hævnen. Hvor meget bedre ville

det ikke have været hvis den unge pige havde fået fjernet giften fra benet efter hun var blevet bidt, på en måde som er kendt af alle der bor i ørkenen.

Som jeg har sagt, så er der dem som i dag er blevet bidt eller fornærmet af andre. Hvad kan der gøres? Hvad vil I gøre når en anden sårer jer? Den sikre måde og den rigtige måde er, at se ind i sig selv og med det samme begynde en renselsesproces. Den kloge og lykkelige fjerner først sine indre urenheder. Jo længere vredens og utilgivelsens gift forbliver i legemet des større og desto længere bliver den ødelæggende virkning. Så længe vi beskylder andre for vores tilstand eller situation bygger vi en mur af selvretfærdighed op omkring os selv, så vores styrke mindskes og vor kraft og evne til at klare vores situation svinder væk. Hævningens gift eller utilgivende tanker og holdninger vil, hvis de ikke bliver fjernet, ødelægge den sjæl som huser disse ting.

Henry Home har sagt: „Intet menneske har nogen sinde med vilje såret en anden uden samtidig at såre sig selv mere.” (*The New Dictionary of Thoughts*, N. P.: Standard Book Co., 1957, s. 309).

Under anden verdenskrig så man frygtelige eksempler på menneskers umenneskelighed overfor hinanden. Efter at krigen var forbi og koncentrationslejrene blev åbnet var hadet stort blandt de svage og udmarvede overlevende. I en lejr lagde man mærke til en polak som syntes meget robust og fredfyldt, og derfor troede man at han for nylig var blevet fængslet. Man blev overrasket over at finde ud af at han havde været der i over seks år! Derpå gik man ud fra at der ikke var sket så frygtelige ting med hans familie som med de fleste andre fangers. Men da man spurgte ham fortalte han hvordan soldaterne var kommet til hans by og havde stil-

let hans hustru, to døtre og tre små sønner op mod muren og åbnede ild med et maskingevær. Selv om han tryglede dem om at måtte dø sammen med dem lod de ham leve på grund af hans viden og evne til at oversætte sprog.

Denne polske far sagde: „Jeg måtte beslutte mig med det samme . . . hvorvidt jeg ville hade de soldater der havde gjort det. Det var i virkeligheden en let beslutning. Jeg var sagfører og i min sagførervirksomhed havde jeg set . . . hvordan had kan ødelægge folks sind og legemer. Hadet havde netop dræbt de mennesker i verden som betød mest for mig. Jeg besluttede mig på det tidspunkt til at bruge resten af mit liv — hvad enten det var nogle få dage eller mange år — til at elske hvert eneste menneske jeg kom i kontakt med.” (George G. Ritchie and Elizabeth Sherrill, *Return from Tomorrow*, Waco, Texas: Chosen Books s. 116).

Herren har sagt: „Thi tilgiver I menneskene deres overtrædelser, vil jeres himmelske Fader også tilgive jer; men tilgiver I ikke menneskene deres overtrædelser,

vil jeres Fader heller ikke tilgive jeres overtrædelser” (Matt. 6:14-15).

Og han tilføjede yderligere: „Derfor siger jeg jer, at I skal tilgive hinanden; thi den, som ikke tilgiver sin broder hans synder, står fordømt for Herren; thi på ham hviler en større synd” (L&P 64:9).

I andre skriftsteder har Herren sagt at han vil tilgive og glemme folks synder dersom de for alvor har omvendt sig. Ofte vælger vi at afgøre hvornår et menneske har omvendt sig og hvornår vi vil tilgive. Vi har fået at vide, at menneskeheden vil blive dømt i henhold til deres hjertes hensigter. Intet menneske kan se ind i en anden. Der findes kun én som kan. Det er hans opgave at være dommer — ikke vores. Hvis I er tilbøjelige til at kritisere eller dømme så husk, at vi aldrig ser det mål som et menneske sigter imod i sit liv. Vi ser kun hvad han rammer.

I Moroni læser vi:

„Og nu, mine brødre, eftersom I kender det lys, ved hvilken I kan dømme, hvilke lys er Kristi lys, se til, at I ikke dømmes urigtigt; thi med den samme dom, som I

dømmer, skal I og dømmes.” (Moroni 7:18).

At tilgive andre deres fejl — indbildte eller ikke — kræver ofte mere af den som tilgiver end den som bliver tilgivet. Det menneske som ikke har tilgivet andres fejl eller sårende bemærkninger har ikke oplevet en af de største glæder i livet. Menneskets sjæl når næppe så stor og ædel en styrke som når det glemmer al sin vrede og tilgiver fejl eller onskab. Ingen kan regnes som en sand discipel af Frelseren hvis de ikke fjerner enhver uvilje, bitterhed, had, misundelse og jalousi fra deres hjerte og sind.

Det største eksempel på en som villigt tilgav gik langs Galilæasøens bredder for 2000 år siden. Hvis der er nogen der er blevet mishandlet så er det ham. Præsident Spencer W. Kimball har skrevet om Frelseren:

„Hele sit liv havde han været et offer for onskab. Som spæd var han — efter instruktion fra en engel i en drøm — blevet ført bort . . . Ved slutningen af et hektisk liv havde han stået roligt, behersket i guddommelig ophøjethed . . .

De skubbede rundt med ham og puffede ham og stødte til ham. Ikke ét vredt ord kom over hans læber . . . De slog ham i ansigtet og på hans krop . . . Og alligevel stod han resolut, uberørt. Bogstavelig talt fulgte han sin egen opfordring om at vende den anden kind til, så også den kunne blive slået.

Ord er også værre at skulle sluges. Beskyldninger og modbeskyldninger og bespottelse af ting, personer, steder, og situationer, der er hellige for ham, må have været vanskelige for ham at tage . . . og alligevel stod han fast, svigtede ikke et øjeblik. Ingen bøjen-sig, ingen benægtelse, ingen tilbagevisning. Når falske, pengebegærlige vidner blev betalt for at lyve

mod ham, syntes han ikke at fordømme dem. De fordrejede hans ord og mistolkede hans meninger, og alligevel var han kold og rolig. Var han ikke blevet oplært til at bede for dem, 'som forfølger jer'? (Matt. 5:44)

„Hævnens gift eller utilgivende tanker og holdninger vil, hvis de ikke bliver fjernet, ødelægger den sjæl som huser disse ting.”

Han var blevet slået, offentligt pisket. Han bar en krone af torne . . . Han blev hånet og leet ad. Han led enhver form for uværdighed under sit eget folk . . . Han blev tvunget til at bære sit eget kors . . . Og til sidst så han på de romerske soldater og sagde de uddødelige ord: 'Fader! Tilgiv dem; thi de ved ikke, hvad de gør' (Luk. 23:34).” (*Tilgivelsens Mirakel*, s. 247-48).

Brødre og søstre lad os nu gå hjem og udrydde giften i os — rens vores sjæl for den gift som hedder uvilje, eller bitterhed overfor andre. Lad os rens vore hjerter for uvilligheden til at tilgive og glemme, og i stedet nærme os mennesker i Mesterens Ånd, ja selv dem som „forfølger jer” (Matt. 5:44). Lad os bede, ja lad os indtrængende bede om tilgivelsens ånd. Se efter det gode hos hinanden og ikke efter ufuldkommenhederne.

Mesteren vidste at menneskers liv ville blive ændret hurtigere og bedre gennem kærlighed end gennem kritik. I 1 Joh. 4:19 læser vi: „Vi elsker, fordi han elskede os først.”

Jeg vidner om betydningen af dette frelsende princip, princippet om at tilgive og glemme. I Jesu Kristi navn. Amen. □

„Ordet er forpligtelse“

Ældste Marvin J. Ashton
De tolv apostles Kvorum

For nylig havde jeg mulighed for at lykønske en meget speciel ung pige da hun havde taget sin eksamen. Da jeg vidste at hun havde opnået dette betydningsfulde mål under meget store vanskeligheder, spurgte jeg: „Kan du med et ord fortælle mig hvordan du var i stand til at opnå dette?“ Mens hun tænkte et øjeblik løb ord som *mod*, *beslutsomhed* og *tro* gennem mit hoved, mens jeg ventede på hendes svar. Så svarede hun uden tøven: „Ældste Ashton: Ordet er *forpligtelse*.“

De fleste af os har måske hørt om den store amerikanske leder, Abraham Lincoln, der sagde om sin mor: „Alt hvad jeg er, og alt hvad jeg håber at blive, det skylder jeg min englemoder.“ (Abraham Lincolns *Philosophy of Common Sense*, udgivet af Edward J. Kempf, New York: The New York Academy of Sciences, 1965, s. 60). Men hvor mange af os ved hvad hans mors sidste ord til ham var?

„Bliv til noget Abraham.“ Det er ikke blot et klogt råd, men det udtrykker også

samtidig hvad de fleste fædre og mødre i deres hjerte længes efter — nemlig at deres børn skal blive til noget.

Abraham Lincolns mor vidste at hendes søn havde store evner, og at der lå store vanskeligheder foran ham. Derfor ønskede hun at han med det samme urokkeligt skulle forpligte sig til at efterleve og fremme mod og tro hos alle mennesker.

Et håbets ord udgydes over mennesker i enhver generation, når de kæmper for at man skal opnå noget, at man skal leve et eksemplarisk liv, og at man skal leve op til sine evner og holde sine forpligtelser.

Sand lykke er ikke det at få noget. Sand lykke er det at blive til noget. Dette kan gøres ved at forpligte sig til at nå værdifulde mål. Vi kan ikke blive til noget uden at forpligte os.

Forpligtelse er et ord som ikke kan stå alene. Vi må altid spørge: „Forpligte os til hvad?“ Når vi involverer os i kirkens programmer så er det nødvendigt at vi sætter os mål for at kunne høste de velsignelser

som kommer i form af personlig forbedring og i det udmærkede arbejde der udføres i en given opgave.

„Sandelig siger jeg: Menneskene burde virke med iver for en god sag og gøre mange ting af egen fri vilje og udøve megens retfærdighed.

Thi kraften dertil har de i sig, hvorved de kan handle efter egen fri vilje. Og dersom mennesker gør det gode, skal de ingenlunde miste deres løn.

Men den, der ikke gør noget, førend det bliver ham befalet og desuden modtager befalingen med tvivlende hjerte og er sen til at udføre den, er under fordømmelse” (L&P 58:27-29).

Når vi søger efter det gode så må vi nok overveje vore egne behov, men vi må også leve i overensstemmelse med evangeliets lærdomme.

Præsident Spencer W. Kimball har ved regionalrepræsentanternes seminar den 3. april 1975 sagt: „Jeg tror på mål, men jeg tror, at den enkelte må sætte sine egne mål. Mål bør altid sættes sådan at vi må anstrenge os. Succes måles ikke nødvendigvis altid ved at opnå det mål som man har sat sig, men gennem den udvikling og fremgang man opnår.”

Når vi fastsætter vore egne mål må vi overveje og undersøge vore egne behov og evner. Den retning vi bevæger os i er vigtigere end hvor vi nu befinder os. Målsætning bør altid få os til at anstrenge os undervejs til målet.

At vurdere sig selv er meget vanskeligt. Undersøgelser har vist at de fleste mennesker selv tager æren for succes, mens deres fejl skyldes ydre omstændigheder eller andre mennesker. Det ville være godt hvis vi, når vi bliver konfunderet med problemer, ville stille os selv det samme spørgsmål som de tolv apostle gjorde ved den første nadver.

„Da det nu var blevet aften satte han sig til bords med de tolv.

Og mens de spiste, sagde han: 'Sandelig siger jeg eder: en af jer vil forråde mig.'

Da blev de meget bedrøvede og begyndte hver især at spørge ham: „Det er dog vel ikke mig, Herre?” (Matt. 26:20-22).

Når vi synes vores udvikling er gået i stå så er det godt hvis vi spørger hvem der fejler. Det er dog vel ikke mig? Er jeg i tilstrækkelig grad forpligtet overfor mine retfærdige mål? Har jeg mod, styrke og visdom nok til at bedømme mig selv, eller er jeg tilbøjelig til at prøve at afgøre hvem af mine omgangsfæller som har svigtet?

En millionær fra Chicago, William Clement Stone, har sagt i et interview: „På et hvilket som helst område vil du kun opnå succes hvis du har drivkraften, viljen og ønsket.” Han fortsætter med at sige: „Uanset din religiøse tro så læs Bibelen som er den mest inspirerende bog gennem alle tider. Og lær hvordan du kan benytte bønnens kraft.” Denne mand havde lært værdien af forpligtelse. Han havde ønsket. Han havde også lært at vende sig til Gud for at blive vejledt og hjulpet.

Mange mennesker motiveres af åndelige mål. Spørgsmålet er: „Af hvilke årsager?” Er det på grund af de gode følelser og de lovede belønninger eller er det på grund af frygt for ikke at efterleve befalingerne. Den bedste situation er den positive. En fuldkommen forpligtelse overfor korrekte evangeliske principper bringer glæde og tilfredsstillelse og et rigt liv.

Dale Carnegie har engang sagt: „Hvis du ikke er i gang med at blive den du ønsker at blive, så vil du automatisk være i gang med at blive den person du ikke ønsker at blive.”

Vi må imidlertid forstå at alle livets problemer ikke kan blive løst på en gang.

En forpligtelse til at sørge for vore daglige behov og nå øjeblikkelige mindre mål vil give en meningsfyldt succes. Vi må forstå at Gud vil dømme os efter den måde som vi gør brug af vore evner. Det er klogt og rigtigt at ønske at benytte enhver mulighed på bedste måde, men giv ikke op eller græd fordi det ikke lykkes eller fordi du bliver skuffet. Opdel store forpligtelser i mindre forpligtelser som du kan klare. Så vil din selvagtelse vokse og din forpligtelse til at nå mål af større betydning bliver overkommelig. Vejen til succes er lang og består af en række forpligtelser til at nå værdige mål. Man forpligter sig ikke overfor værdige mål blot ved at tale om det eller beslutte sig til det. Der må ske en daglig udvikling hen imod fastsatte mål.

Når man er fuldt ud forpligtet vil man tydeligt se hvordan styrke og talenter forøges. Der vil komme hjælp fra uventede kilder. Hvem af os har ikke accepteret en opgave med frygt og bæven og en følelse af at være totalt uegnet til et sådant ansvar? Men med omsorg og lydighed bevæger vi os fremad — idet vi arbejder hårdt og beder ofte. Efterhånden som jobbet blev fuldført så vi til vores overraskelse at vi havde succes. Vi erkender ydmygt at vore evner blev forøget.

Goethe skrev: „Er der noget du kan gøre eller drømme at du kan, så begynd på det. Dristighed rummer genialitet, magt og magi.” (*Faust: Vorspielaufdem Theater*, 1:227, som er oversat til engelsk af John Anster, *Faustus, A Dramatic Mystery: Prelude at the Theatre*, 1:303, 1835). Lad mig tilføje at forpligtelse rummer genialitet, magt og magi.

Skrifterne siger det på denne måde: „Thi jeg ved, at Herren ikke giver menneskene nogen befaling, uden at han åbner en udvej for dem, så at de kan udføre det, som han befaler dem” (1 Nephi 3:7).

*„For at høste alle livets
velsignelser må vi hver dag
forpligte os til at nå værdige mål
og holde de bedste principper.
Der findes ingen anden måde.”*

Et menneske som for alvor har forpligtet sig svigter ikke under modgang. For man har forpligtet sig er der en mulighed for at man tøver, følger en anden vej eller er ineffektiv. Medlemmer i kirken som har forpligtet sig til at efterleve Jesu Kristi evangelium vil ikke lade sig påvirke af tilråb fra den store flok.

Vore fjender bliver mere og mere fjendtlige for hver uge der går. Det synes som om de ikke blot har til hensigt at føre de uforpligtede iblandt os på vildspor, men også de udvalgte. De kritiserer vore ledere. De håner det vi betragter som heligt. De latterliggør ordinanser og pagter som vi ved er sande og hellige. De glæder sig over at finde og fortælle om menneskelige svagheder blandt vore ledere fremfor at anerkende og drage nytte af de sandheder som lederne underviser i. De går til træet og peger på træstammens ar, fremfor at nyde af træets frugt.

Lad jer ikke bedrage. Gud lader sig ikke spotte. (Se Gal. 6:7). Vi har intet ønske om at skændes med dem eller kræve den samme tid til at imødegå angrebene. Vi beder blot de urimelige såvel som alle andre at åbne deres øjne og se skønheden og glæden, som er til rådighed for dem som går på Herrens vej og som ser efter det gode.

Det ville f. eks. være en meget kedeligt oplevelse folk fik, dersom de overværede en fodboldkamp med en sådan indstilling

og i samme hensigt gav sig til at dømme deltagerne efter snavset på deres dragter i stedet for efter hvor mange mål der blev scoret.

Og når vi har sagt det hvor er så glæden hos de samme folk, som overværer en stor fodboldkamp ikke vil råbe hurra eller klappe for den som scorede, men snarere vil dvæle over den kendsgerning at stjernen i henhold til deres undersøgelser burde sidde efter i skolen på grund af dårlig opførsel? Ve dem som glæder sig over snavset og det ubehagelige fremfor frugterne.

Se kontrasten mellem disse holdninger og den som en ældre enke vi kender udviste ved at drage til templet hver morgen for at bruge dagen på at deltage i sessioner og derpå vende hjem med bus, træt og udslidt bare fordi som hun sagde „jeg elsker alle, også dem som jeg ikke kan se“. „Jeg kommer hver dag når der er åbent. Af og til når jeg ikke har det for godt, er det vanskeligt men på en eller anden måde så klarer jeg det.“ Ordet er *forpligtelse*.

Vi har allesammen øjne, ører og sind til at opløfte, lede og elske. En total forpligtelse overfor Gud og hans veje vil ikke tillade os at engagere os i ødelæggende kritik, hævn eller upassende afsky. Vi bør forpligte os til at marchere skulder ved skulder i kampen for at frelse sjæle — uden at ødelægge, fordømme eller latterliggøre.

Med Paulus' omvendelse fulgte forpligtelse. Joseph Smith placerede forpligtelsen over livet selv. Fra tidspunktet hvor han fik sin første åbenbaring indtil han blev slået ihjel som martyr var han offer for bitter forfølgelse, ondskab og latterliggørelse, men han svigtede aldrig på trods af stor modstand. Han skrev i sin historie:

„Dog var det ikke desto mindre en

kendsgerning, at jeg havde set et syn. Jeg har siden tænkt, at jeg følte ligesom Paulus, da han holdt sin forsvarstale for kong Agrippa og fortalte om det syn, han havde haft, da han så et lys og hørte en røst; men der var dog kun få, som troede ham: nogle sagde, at han var uærlig, andre at han rasede, og han blev spottet og hånet. Men alt dette tiltetgjorde ikke synets virkelighed. Han havde set et syn, det vidste han . . .

Således var det med mig. Jeg havde virkelig set et lys, og midt i det lys så jeg to personer, og de talte virkelig til mig, og selv om jeg blev hadet og forfulgt, fordi jeg sagde, at jeg havde set et syn, var det alligevel sandt; . . . Thi jeg havde set et syn; jeg vidste det, og jeg vidste, at Gud vidste det, og jeg kunne ikke fornægte det, og jeg vovede heller ikke at gøre det. Thi jeg vidste i det mindste, at ved at gøre

så, ville jeg forsynde mig imod Gud og komme under fordømmelse." (Joseph Smiths skrivelser 2:24-25).

Der er ingen tvivl om at hverken apostolen Paulus eller Joseph Smith vaklede selv om de stod overfor svære prøvelser. Som nævnt tidligere så findes der mange som i dag sår stridens og uenighedens sæd. Med halve sandheder og sladder forsøger de at føre medlemmerne af Jesu Kristi kirke til apostasi. Af og til spekulerer jeg på hvor kristent det er at kalde andre ukristne når vi tænker på deres opførsel. De mennesker som fast har forpligtet sig til at efterleve Jesu Kristi evangelium vil ikke blive forvirrede, desorienterede eller ført på vildspor.

Hvis vi siger at vi er sidste dages hellige så lad os forpligte os til at leve som sidste dages hellige og lade Jesus Kristus være vores mester og herre.

Det er ikke for sent at forpligte sig til at efterleve evangeliet fuldkomment mens vi er her på jorden. Hver eneste dag må vi forpligte os til at udføre store kristne gerninger, eftersom forpligtelse overfor sandheden i Jesu Kristi evangelium er afgørende for vor evige lykke og glæde. Tiden til at forpligte os og til at forpligte os på ny er nu.

Jeg tænker på en fem år gammel dreng som faldt ud af sengen i løbet af natten og kom grædende hen til sin mors seng. På hendes spørgsmål: „Hvorfor faldt du ud af sengen?“ svarede han: „Jeg faldt ud af sengen fordi jeg ikke lå langt nok inde!“

Det er min erfaring gennem årene at dem som falder ud af kirken normalt er dem som ikke er langt nok inde.

Det kan siges med få ord at forskellen mellem dem der har forpligtet sig og dem som ikke har er forskellen mellem ordene *ønske* og *vilje*. For eksempel: „Jeg ønsker at betale tiende, men vi har ikke så mange

penge" eller „jeg vil betale min tiende". „Jeg ønsker at gå til nadvermødet hvis jeg havde tid." Eller „jeg vil komme til nadvermødet." „Jeg ønsker at være en god lærer, men børnene er så støjende." Eller „Jeg vil være en god lærer".

For at høste alle livets velsignelser er vi nødt til hver dag at forpligte os fuldtud overfor værdige mål og principper. Der findes ingen anden måde. Når disse forpligtelser får os til at handle vil vi finde yderligere vækst og omfang som vil vejlede os hen imod et produktivt liv på jorden og åbne døren til evigt liv sammen med vor Fader i Himlen.

Ordet er *forpligtelse*. For at blive til noget, må vi forpligte os. Gud er vor Fader. Jesus er vor Frelser og dette er hans kirke. Må vi forpligte os til at leve som Kristus, uanset vore omgivelser eller den modstand vi møder, det beder jeg om i Jesu Kristi, vor Forlørsers værdige navn. Amen. □

Forældres omsorg for deres børn

*Eldste Howard W. Hunter
De tolv apostles Kvorum*

Generalautoriteter har det privilegium at mødes med medlemmer overalt i verden, og lære dem at kende, medlemmer som hele tiden har levet pænt og som har opdraget deres børn under evangeliets indflydelse. Disse hellige har nydt store velsignelser og fået stor trøst ved som forældre, bedsteforældre, tipoldeforældre at se tilbage på en langvarig og succesrig forældreindsats. Der er ingen tvivl om at det er noget vi alle gerne vil opleve.

Der findes imidlertid mange i kirken og i verden som lever med en skyldfølelse og en uværdighedsfølelse fordi deres sønner og døtre er gået bort fra folden. Mine bemærkninger i dag er i hovedsagen rettet til disse mødre og fædre.

Vi er klar over at retfærdige forældre fra første færd gør deres bedste, men at de næsten allesammen laver fejl. Man påbegynder ikke sin karriere som forældre uden snart at finde ud af at der vil ske

mange fejl hen ad vejen. Der er ingen tvivl om at vor himmelske Fader vidste at vi ville tage fejl og fejlbedømme, da han overlod sine åndelige børn til unge og uerfarne forældres omsorg.

Hvert forældrepar har der mange førstegangsoplevelser som hjælper dem til at erhverve sig visdom og forståelse, men hver eneste sådan erfaring kommer ved at pløje ny jord med den mulighed at der kan ske fejltagelser. Når det første barn kommer må forældrene beslutte sig til hvordan de vil belære og oplære det, hvordan de vil rettesætte og disciplinere det. Snart kommer den første skoledag og den første cykel. Derpå følger den første teenagers første stævnemøde. Det første problem med karaktererne i skolen og muligvis den første anmodning om at måtte blive ude sent eller den første anmodning om at købe en bil.

Det er meget sjældent at en far eller

mor går på den vanskelige vej som forældre uden at begå fejl på vejen, og især ved disse første milesten hvor erfaringen og forståelsen måske mangler i nogen grad. Selv efter at forældrene har opnået erfaring så er disse milestene måske ikke ret meget lettere at passere anden og tredje gang, og måske bliver der ikke lavet færre fejl.

Hvilket mere udfordrende ansvar findes der end at arbejde effektivt med unge mennesker? Der findes talrige variabler som bestemmer karakteren og personligheden hos et barn. Det er måske nok rigtigt at forældrene i mange eller måske de fleste tilfælde udøver den største indflydelse når et barns liv skal formes, men somme tider møder de andre påvirkninger som også er meget vigtige. Ingen ved i hvilken grad arvelige egenskaber påvirker livet, men der er ingen tvivl om at søskende, venner og lærere, naboer og spejderledere har en betydningsfuld virkning.

Vi ved også at det der påvirker et barn ikke er begrænset til arv eller mennesker. Der er ingen tvivl om at ting og omgivelser også har deres påvirkning — såsom huset, legetøjet, gården eller miljøet. Legepladser og sport, kjoler og biler — eller mangel på disse — har alt sammen deres indvirkning på barnet.

Man må konkludere at der af og til vil blive truffet ukloge valg med de mange påvirkninger og utallige beslutninger, som hver har så mange alternativer der skal overvejes og bedømmes — selvom forældrene prøver på at vælge klogt. Det er næsten umuligt altid at sige og gøre det rigtige på et alle punkter langs vejen. Jeg tror vi kan være enige om at vi som forældre har gjort fejltagelser som har haft en negativ virkning på et barns holdning eller udvikling. På den anden side gør for-

ældrene normalt det rigtige eller træffer normalt den rigtige beslutning under forskellige forhold, og alligevel reagerer drenge og piger ofte negativt på rigtige eller korrekte afgørelser.

Hvis en far eller mor har begået hvad der kan anses for en fejl — eller på den anden side aldrig har begået en fejl, men at barnet alligevel forlader folden, så er der i begge tilfælde adskillige tanker som jeg gerne vil forelægge jer. For det første så er sådan en far eller mor ikke alene. Vore første forældre kendte smerten og lidelserne ved at se nogle af deres børn forkaste lærdommene om evigt liv. (Se Moses 5:27). Århundreder senere blev Jakob klar over hvilken jalousi og hvilke dårlige følelser hans ældre brødre nærede til hans elskede Josef. (Se 1 Mosebog 37:1-8). Den store profet Alma, som havde en søn ved navn Alma, talte længe til Herren om sin søns oprørske indstilling og han blev uden tvivl overvældet af omsorg og bekymring over den strid og ondskab som hans søn forårsagede blandt folk indenfor kirken. (Se Mosiah 27:14). Vor himmelske Fader har også mistet mange af sine åndelige børn til det verdslige. Han kender jeres hjertes følelser.

For det andet må vi huske at en forkert bedømmelse normalt er mindre alvorlig end en forkert hensigt.

Og for det tredje selv om en fejl bliver begået med fuld viden og forståelse så er der et princip der hedder omvendelse og som giver frihed og trøst. Fremfor hele tiden at dvæle over det som vi betragter som fejltagelse eller en synd eller en mangel som gør at vi mister vores udvikling i evangeliet eller vores fællesskab med familie og venner, så vil det være bedre at vi vender os helt fra det. Det er med det som med enhver fejltagelse, vi må omvende os ved at være bedrøvede og

„Der findes forældre, som dømmer sig selv hårdt og som måske tillader disse følelser at ødelægge deres liv, når de i virkeligheden har gjort deres bedste og bør fortsætte i tro.“

ved at forsøge at rette eller ændre på konsekvenserne, så tingene bliver så rigtige som muligt. Vi bør se fremad med fornyet tro.

For det fjerde så opgiv ikke håbet for en pige eller dreng der er faret vild. Mange som har set ud til at være gået fuldkommen tabt er vendt tilbage. Vi må bede meget og hvor det er muligt lade vore børn kende vores kærlighed og omsorg.

For det femte må vi huske, at vi er ikke de eneste som øver indflydelse og som bidrager til den måde hvorpå vore børn opfører sig, uanset om det er godt eller dårligt.

For det sjette må vi erindre, at vor himmelske Fader anerkender vores kærlighed, vore ofre, vore bekymringer og omsorg, selv om vore store anstrengelser ikke har bragt succes. Forældrenes hjerte bliver ofte knust, men alligevel må forstå at det endelige ansvar ligger hos barnet, når forældrene har undervist dem i de rette principper.

For det syvende, uanset vores sorg, bekymring, smerte og angst så må vi søge en måde hvorpå vi kan vende det til gavn — måske ved at hjælpe andre med at undgå de samme problemer eller måske ved at udvikle en større forståelse for andres følelser, overfor mennesker som kæmper på lignende måde. Der er ingen

tvivl om at vi vil opnå en dybere forståelse for vor himmelske Faders kærlighed, når vi gennem bøn til sidst har lært at han forstår og ønsker at vi skal se frem.

Det ottende og sidste punkt som vi skal huske er, at alle mennesker er forskellige. Vi er hver især enestående. Hvert eneste barn er enestående. På samme måde som vi hver især begynder vort livsforløb forskelligt, eftersom vi har forskellige styrkesider og talenter, således er hvert eneste barn også velsignet med sine helt egne egenskaber. Vi må ikke gå ud fra at Herren vil dømme den ene succes på sammen måde som den anden. Som forældre mener vi ofte at hvis vort barn ikke bliver superdygtig på enhver måde, så har vi fejlet. Vi må passe på når vi dømmer.

Lad os ikke misforstå. Ansvar for at være forældre er af den største betydning. Resultaterne af vore anstrengelser vil få evige konsekvenser for os og de drenge og piger som vi opdrager. Enhver som bliver far eller mor er i høj grad forpligtet til at beskytte og elske sine børn og hjælpe dem med at finde tilbage til deres himmelske Fader. Alle forældre bør forstå at Herren ikke vil holde de mennesker som tilsidesætte disse ansvar for skyldfri.

Da israelitterne havde forladt Ægypten og stadigvæk befandt sig i ørkenen, belærte Moses dem om at forældrene skulle undervise deres børn i Herrens befalinger i hjemmet. Han sagde til dem:

„Disse bud, som jeg pålægger dig i dag, skal du tage dig til hjertet;

og du skal indprente dine børn dem og tale om dem, både når du sidder i dit hus, og når du vandrer på vejen, både når du lægger dig, og når du står op“ (5 Mosebog 6:6-7).

Vi må aldrig lade Satan narre os til at tro at alt er tabt. Lad os være stolte over

det gode og det rigtige som vi har gjort og kaste alt det forkerte ud af vorse liv. Søg Herren for at opnå tilgivelse, styrke og trøst, og gå derpå fremefter.

En succesrig far eller mor er en som har elsket, en som har ofret, en som har bekymret sig for og undervist sit barn og sørget for dets behov. Hvis du har gjort alt dette og dit barn stadig er ulydig eller besværlig eller verdslig, så kan det stadigvæk godt være at du er en succesrig far eller mor. Måske kommer der til denne verden børn som vil udfordre hvilke som

helst forældre, under hvilke som helst forhold. På samme måde er der måske andre som vil være til velsignelse og glæde for næsten enhver far eller mor.

Min bekymring er at der i dag findes forældre, som dømmer sig selv hårdt og måske tillader disse følelser at ødelægge deres liv, når de i virkeligheden har gjort deres bedste og bør fortsætte i tro. Min bøn er at alle som er forældre må finde glæde i arbejdet med deres børn. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Jeres sorg skal vendes til glæde

*Ældste Robert D. Hales
De halvjerds' første Kvorum*

Der findes mange former for sorg og lidelse:

- Selvforskyldt lidelse
- Lidelser gennem vort legemes svagheit og sorg gennem adskillelse ved død.
- Lidelser som prøver os.
- Lidelser som udvikler vores åndelige styrke.
- Lidelser som ydmyggør os og fører os til omvendelse.

- Frelserens lidelse og forsonende offer, som er den vigtigste begivenhed i verdens historie.

Men hvis vores sorg og lidelse styrker vores tro på vor Frelser Jesus Kristus så skal vores sorg „vendes til glæde” (Joh. 16:20).

For tredive år siden interviewede jeg som grenspræsident en mand og hans hustru. Hustruen kritiserede manden.

Han havde ikke været den forsørger som hun havde forventet. Han havde ikke været den kammerat og livsledsager som hun havde drømt om før sit ægteskab. De kunne ikke tale sammen uden at diskutere og angribe hinanden.

Hendes mand elskede hende og alligevel sårede hun ham. Der var tårer i hans øjne da han modtog disse bebrejdelser. Jeg var en 21-årig grenspræsident, jeg kunne ikke tage mere og spurgte: „Hvorfor sårer du det menneske som elsker dig mest? Hvorfor sårer du din mand som vil gøre alt for at hjælpe dig?“

Hendes svar overraskede mig. „Jeg tror at vi bebrejder og sårer dem som vi elsker, fordi vi kan såre dem mest.“

Jeg har aldrig glemt denne oplevelse. Der er sandhed i dette eksempel. Vi kan ikke såre en fremmed på samme måde som vi kan såre vore kære. Vi ved lige præcis hvordan vi skal såre vores livsledsager, vore forældre eller vore brødre og søstre. Vi ved hvor de er sårbare. Vi ved hvordan vi kan såre dem mest gennem det vi gør. For mange synes det at være en trosprøve i livet at blive såret af deres nærmeste. Om Jesus blev det hos Zakarias sagt at når han blev spurgt hvor han havde modtaget sårene i sine hænder, så ville han sige: „Det er slag, som jeg har fået i deres hus, som elskede mig.“ (Zakarias 13:6 [den danske oversættelse af 1871]). Er det ikke sandt at Gud vor Fader og hans Søn sørger når vi synder? Når vi undlader at være lydige og acceptere vor Herres forsonende offer, sårer vi så ikke ham som elsker os mest?

På et tidspunkt hvor ældste LeGrand Richards, blev hjulpet ind i en rullestol lidt mod sin vilje, vendte han sig imod de øvrige generalautoriteter og sagde: „I vil også blive gamle hvis I lever længe nok.“ Jeg ser på min 82 år gamle mor som har

været lammet de sidste otte år og min 84 år gamle far som er kunstner og hvis lidelsesprøve er et svækket syn, og jeg forstår hvilken glæde de vil modtage når de får et fuldkomment og udødeligt legeme. Lidelsen i dette liv vil give os en større taknemmelighed for de velsignelser som vi får gennem et opstandent og fuldkomment legeme. Den glæde det er at hjælpe vore forældre når de har behov bringer os også en større taknemmelighed for hinanden.

Vi får at vide at det er gennem lidelser, sorg og bedrøvelse at glæden kommer. Af og til kan vi ikke forstå at lidelserne i dette liv kan bringe os evige velsignelser. Jesus sagde til sine apostle: „Om en liden stund skal I ikke se mig, og atter om en liden stund skal I se mig.“

Sandelig, sandelig siger jeg eder: I skal græde og klage, men verden skal glæde sig; I skal sørge, men jeres sorg skal vendes til glæde.“ (Joh. 16:19, 20).

Jesus sammenlignede dette med en moders veer og smerte før hun føder: „Når hun har født barnet, tænker hun ikke mere på hvad hun har lidt.“ (Joh. 16:21).

Efter korsfæstelsen udbrød der jordskælv som forårsagede død og ødelæggelse. (Matt. 27:51). Hvordan kunne de som oplevede denne lidelse på nogen måde forstå de glædelige scener som præsident Joseph F. Smith beskrev i sit syn om Frelserens besøg i åndeverdenen mens hans legeme lå i graven?

„Alle disse var døde med et sikkert håb om en herlig opstandelse, ved Gud Faderens og hans enbårne Søns, Jesu Kristi nåde.“

Jeg så, at de var fyldt med lykke og glæde, og de frydede sig sammen, fordi deres forløsningstid var nær.

De var sammen for at afvente Guds Søns komme til åndeverdenen, hvor han

skulle forkynde deres forløsning fra døden bånd.

Deres forgangne legemer skulle bringes tilbage til deres fuldkomne skikkelse, ben til ben, senerne og kødet udenpå, legeme og ånd forenes for aldrig mere at skilles, for at kunne modtage en fylde af glæde.

Medens denne store skare ventede og samtalede og glædede sig til deres forløsningstid fra dødens lænker, viste Guds Søn sig. Han forkyndte frihed for de fangne, der havde været trofaste,

og han forkyndte det evige liv for dem, læren om menneskehedens opstandelse og forløsning fra faldet og fra egne synder på betingelse af omvendelse" (L&P 138:14-19).

Der findes store lidelser som prøver os. Job var en fuldkommen mand der blev prøvet af Satan. Jobs venner gik ud fra at hans lidelse var et resultat af synd, men skrifterne fortæller os at „i alt dette syndede Job ikke og tillagde ikke Gud noget vrangt" (Job 1:22). Vi bør heller ikke tillægge Gud noget vrangt på grund af vore lidelser eller gå ud fra at vi kender årsagen til hinandens lidelser.

De lidelser som udvikler styrke vil ikke være større end vor evne til at holde ud til enden.

Da Joseph Smith var i Liberty-fængslet råbte han til Herren om trøst og Herren gav ham denne trøst. Han sagde at „om helvedes gab åbner sig vidt for at opsluge dig, da skal du vide, min søn, at alt dette skal give dig erfaring og tjene dig til bedste" (L&P 122:7).

Sådanne prøver giver os en åndelig udvikling som vi sandsynligvis aldrig ville få hvis vi ikke havde den oplevelse hvor selve helvedes gab åbner sig for at opsluge os. Vi må ikke blot overleve men vi må også udvikle evnen til at nære omsorg for

„Formålet med at lide er at opbygge og styrke os. Vi lærer lydighed gennem det vi lider."

andre samtidig med at vi lider. Det er et hovedelement i vores åndelige vækst. Når vi mister livet i tjeneste for andre mennesker finder vi os selv.

Jesus gav os det fuldkomne eksempel i Getsemane hvor da han tilgav sine apostle, som sov mens han blødte fra enhver pore for alle vore synder. Han spurgte blot: „Så kunne I da ikke våge en time med mig!" (Matt 26:40). Jesus viste også omsorg for sin moder mens han led på korset. Og selv mens han led underviste han i evangeliet til dem som led ved siden af ham. (Se Joh. 19:26-27).

Et af de største eksempler i mit liv mødte jeg som helt ny generalautoritet under min første opgave. En generalautoritets hustru var død netop nogle få dage før. Jeg gik ombord i flyet og der sad han, på første række i kabinen. Hvilket stort budskab! Jeg blev meget bevæget af det fordi jeg på det tidspunkt sagde til mig selv: „Hvordan kan én som lider gå ud for at hjælpe andre?" Han talte til mig om hvor vanskeligt det havde været for ham at drage ud på denne opgave, men han gik ud for at hjælpe andre samtidig med at han led.

Lidelser indtræffer overalt. Hvordan vi reagerer overfor lidelsen er op til den enkelte. Lidelser kan påvirke os på to måder. Den kan styrke og rense os hvis den bliver sammenholdt med tro, eller den kan være en ødelæggende kraft i vort liv hvis vi ikke har tro på Herrens forsonende offer. Formålet med lidelser er imidlertid

at opbygge og styrke os. Vi lærer lydighed gennem det vi lider. Vi bør ydmyge os og søge Herren således som den fortabte søn gjorde, ham som værdsatte sit hjem efter at han var gået ud i verden, og oplevede sorg da han havde skubbet sine kære fra sig. (Se Luk. 15:11-32). Derfor var lidelsen i hans tilfælde en vital del af hans omvendelse.

Når lidelse kommer som et resultat af synd bør den føre til omvendelse. Alma vidnede overfor sin søn Helaman:

„Og medens jeg således blev pint og plaget og oprørt ved erindringen om mine mange synder, da huskede jeg også at have hørt min fader profetere for folket angående Jesus Kristus, en Guds Søn, der skulle komme for at gøre forsoning for verdens synder.

Og da denne tanke bemægtigede sig min sjæl, råbte jeg i hjertet: O, Jesus, du Guds Søn, forbarm dig over mig, som er i bitterheds galde og omgivet af dødens evige lænker.

Og da jeg tænkte således, mindedes jeg ikke længere mine kvaler, og jeg oprørtes ikke mere ved erindringen om mine synder.

Og hvilken glæde og hvilket forunderligt lys så jeg ikke; ja, min sjæl blev fyldt med glæde, lige så stor som min kval havde været.” (Alma 36:17-20).

Efter en række fejltagelser og uheld ved ikke at leve som vi bør, mister vi måske vores selvtilid, kommer til at se ned på os selv og undervurderer hvad vi er i stand til at blive. Vi glemmer måske at vi er Guds børn og har mulighed for at bo sammen med ham og hans Søn hvis vi accepterer forsoningen og holder befalingerne.

Den første befaling som vi må holde er at vi må tro. Vi må først opnå tro på Herren, Jesus Kristus. Tro på at han lever. Tro

på at han hører og besvarer vore bønner. Tro på at han vil tilgive os vore overtrædelser. Tro på Jesu Kristi forsonende offer.

Hvorfor er Frelserens forsoning så vigtig at der er hovedprincippet i evangeliet, i kirken og i vort liv?

Jesus blev født af himmelske forældre før jordelivet — han var vor himmelske Faders førstefødte. På jorden var Jesus barnets fødsel i Betlehem og hans liv som sluttede med det forsonende offer, var forudsagt af fordums profeter i alle udde-linger. Kun han kunne yde det forsonende offer — idet han havde modtaget magten over døden fra sin Fader. Han overvandt døden, ophævede gravens magt og blev vor Frelser, vor mellemmand og herre over opstandelsen — et redskab til frelse og udødelighed for os alle. Vi vil alle opstå og blive udødelige på grund af Jesu Kristi forsonende offer.

Under læsningen om forsoningen har de fleste af os sikkert stillet dette spørgsmål: „Hvorfor er det så let for verden at se og tro på at alle mennesker dør og kastes ud fra vor Faders nærhed p. gr. af Adam, mens den har så svært ved at forstå hvordan Jesus kan bringe os tilbage på samme måde?” Skrifterne er klare i denne sammenhæng.

„Thi ligesom de mange kom til at stå som syndere ved det ene menneskes (Adams) ulydighed, således skal også de mange komme til at stå som retfærdige ved den enes lydighed . . . for at, ligesom synden fik herredømmet ved døden, således skulle også nåden få herredømmet ved retfærdigheden til evigt liv ved Jesus Kristus vor Herre.” (Rom. 5:19, 21).

„Og han vil påtage sig døden, så han kan løse dødens bånd, som binder hans folk; og han vil påtage sig deres skrøbelighed, så hans hjerte kan fyldes med

barmhjertighed . . . , så han ifølge kødet kan vide, . . . så han kan påtage sig sit folk synder og udslette deres overtrædelser ifølge sin befriende magt" (Alma 7:12-13).

„Thi se, jeg, Gud, har lidt dette for alle, for at de, som vil omvende sig ikke skal lide.” (L&P 19:16-17).

*O, se hvilken kærlighed, Jesus har vist til mig,
at han for min frelse og salighed hengav sig,
at lide og dø for en synder så arm som jeg,
at give mig bolig og tage mig hjem til sig.
Ja, ofte jeg tænker på vunderne i hans kød,
de smerter, han led for at frelse min sjæl fra død.
O, hvor jeg vil stræbe i alting at være god,*

indtil i hans nærhed jeg knæler for tronens fod.

Lovsyng da hans hellige navn og forkynd hans pris blandt slægter på jorden på himmelske engles vis.

*Kom så, lad jer frelse ved lydighed til hans bud,
så budskabet lyder, som sendes i verden ud.*

*O, hvilken kærlighed at han til jord kom ned og døden for mig led,
o hvilken kærlighed, himmelsk kærlighed.*

„O, se hvilken kærlighed,” Sange, nr. 87).

Det er min bøn at vor sorg og lidelse vil styrke vor tro på Herren Jesus Kristus, således at vor sorg skal vendes til glæde. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Hvordan kan du vide?

*Ældste William R. Bradford
De halvtjers' første Kvorum*

Jeg forkynder for jer at jeg ved at der findes en gud i Himlen. Han er vores Fader. Vi er hans børn og skabt i hans billede. Vi er hans sæd og har mulighederne i os til at blive som han er.

For at dette kan ske har vor himmelske Fader udfærdiget en plan. En jord måtte dannes hvorpå vore ånder kunne fødes i fysiske legemer, et sted hvor vi kunne få oplevelser som ville kunne belære og prøve os, et sted hvor vi kunne udvikle det guddommelige potentiel i os. Her kan vi, Guds sæd, modnes og blive høsten i Faderens gerning som er „at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket” (Moses 1:39).

Denne plan indeholder de nødvendige ressourcer og belæringer for at vi kan blive som han er. Gennem lydighed kan vi blive lovlige arvinger til den livskvaller som han besidder og til en fylde af det som han besidder.

Vor Fader underviste os i planen i vores forudtilværelse. Han gav os handlefri-

hed til selv at bestemme hvor vidt vi ville acceptere planen eller ikke. Den kendsgerning at vi er her på jorden med vore fysiske legemer, er bevis på at vi accepterede planen.

Der var imidlertid andre af Guds børn som valgte ikke at acceptere planen. Under Lucifers ledelse gjorde de oprør mod vores Fader og søgte at opnå magt og herlighed gennem tvang. De blev besejret i dette forsøg og kastet ud fra Faderens nærhed. De findes her på jorden uden fysiske legemer. De ledes stadigvæk af Lucifer som blev Satan, Djævelen. De er ikke i gang med at udvikle deres guddommelige muligheder, men de kæmper snarere hele tiden for at påvirke mennesket til at misbruge ressourcerne og være ulydige overfor vor Faders instruktioner. Endnu mere ondsindet er deres ubarmhjertige forsøg på at bedrage mennesket til at lade ressourcerne ligge og forblive uvidende om belæringerne. Af denne indflydelse kommer synd og over-

trædelse, både synd som begås og undlædelsessynder.

Vi omtaler de instruktioner som Faderen har givet os som befalinger. Det er på grund af synd og overtrædelse af disse befalinger at mennesket er blevet en sanselig, djævelsk og falden skabning. (Se L&P 20:20).

„En falden skabning” betyder at mennesket er underkastet døden og adskilles fra Gud. Når døden rammer det fysiske legeme lever det åndelige legeme videre adskilt fra Guds nærhed. Således er det faldne menneskes tilstand død og adskillelse.

Hvad jeg har sagt erklærer jeg i al nøgternhed for at være sandt. Jeg erklærer det overfor den lydhøre, overfor den som også ved at det er sandt. Jeg erklærer det også uden skam overfor den tvivlende, for den som vil latterliggøre og håne, på samme måde som vi kan forestille os at det har været tilfældet med de udtalelser der faldt fra Noas læber, hvorpå folket krævede et svar: „Hvordan kan du vide?” Jeg forkynder det for de sovende som i deres uvidenhed om Guds plan og deres sindsformørkelse kun kan tænke på dette spørgsmål: „Hvordan kan du vide?”

Jeg holder i min hånd Mormons Bog som er endnu et vidne om Jesus Kristus. Denne bog har kostet mange lidelser, ja, tusindvis af liv er ofret for at bevare den og bringe den frem. Dens fremkomst er en del af den strålende genoprettelse som Gud har iværksat gennem sine ressourcer og sine instruktioner til sine børn.

Nu da vi har Mormons Bog, som er blevet inspireret, beskyttet og overleveret af guddommelige kræfter i vore hænder — kan vi læse den, og til vores forbløffelse finder vi ud af at et af de to hovedbudskaber den indeholder for os er optegnelser om et faldent folk.

Mormons Bog fortæller „hvad vi skal frelses fra” og giver os fuld forståelse af Frelserens rolle og behovet for en frelser.

Vi bliver i denne bog belært om at der er en Gud i Himlen, side efter side historie efter historie, personskildring efter personskildring. Vi bliver belært om at han formede Himlen og jorden og at vi er hans børn, at han er vores Fader, at vi er skabt i hans billede, og at der er en plan for os således så vi kan blive som han er; at denne plan blev udfordret af ham som gjorde oprør mod Faderen og som blev kastet ned på jorden, for at blive Satan, Djævelen, faderen til løgn og overtrædelse; at vor Fader tillod vore åndelige legemer at komme på denne jord for at iføre sig fysiske legemer; at vi, hvis vi vil, her på jorden kan adlyde Faderens befalinger, som vil kvalificere os til at vende tilbage til hans nærhed og leve på den strålende måde som han lever. „Men ved overtrædelse af disse hellige love blev mennesket sanseligt, djævelsk og en falden skabning” (L&P 20:20).

Ja, det er med forbløffelse at vi opdager at et af de to hovedbudskaber i Mormons Bog er optegnelsen om et faldent folk, men denne forbløffelse bliver til taknemmelighed når vi forstår at Gud forklarer at „du ikke kan kende løsningen hvis du ikke først forstår problemet”.

Problemet er at mennesket har overtrådt Guds hellige befalinger og er blevet en falden skabning som skal lide død og evig adskillelse fra Guds nærhed.

Men denne Mormons Bog indeholder et andet budskab. Den indeholder løsnin-

gen. Den indeholder fylden af Jesu Kristi evangelium. På samme måde som lærdommen om den faldne skabning fremlægges os som fylden af vor faldne tilstand, således fremlægges Jesu Kristi evangelium som værende hele den måde hvorpå vi kan overvinde denne tilstand. Dette er løsningen.

Forløsningsplanen er af afgørende betydning for Jesu Kristi evangelium. Gud gav sine børn befalinger for at de „skulle elske og tjene ham, den eneste levende og sande Gud, og at han skulle være det eneste væsen, som de skulle tilbede” (L&P 20:19). Gennem overtrædelsen af disse hellige love kom faldet: „Derfor gav Gud den almægtige sin enbårne søn” (L&P 20:21).

Han kom ned på jorden og udførte sit værk. Han opfyldte kravene til forløsningsplanen. Derved frembragte han opstandelsen som er genforeningen af vores åndelige legemer med vores fornyede fysiske legemer.

Det værk som han udførte var en forsoning som atter åbner muligheden for os til at opnå vores mulighed som Guds sæd. Vi kan nu, selv om vi er faldne, hvis vi omvender os og adlyder befalingerne, vende tilbage til vor Faders nærhed.

„Og efter at mennesket var faldet, kunne det ikke tilregne sig selv nogen fortjeneste, men Kristi lidelse og død forsoner for menneskenes synder ved tro, omvendelse og lydighed mod Guds bud; og han bryder dødens bånd, så graven ikke skal have nogen sejr, og dødens brod skal blive opslugt i håbet om herlighed” (Alma 22:14).

Hvis du havde en søn som var din egen, ville du så ikke ønske at han skulle modnes til at opnå alle de muligheder han indeholder? Ville du ikke, mens han var ung og uerfaren belære ham, instruere

ham, ja endog give ham befalinger? Ville du ikke give ham disse befalinger for at beskytte ham fra skader og ondt, ja endog fra døden?

Hvis han gennem sin ulydighed overfor dine belæringer og befalinger kom i en situation som han ingen magt havde til selv at komme ud af — en situation hvori han helt sikkert ville dø, en situation hvor han, hvis han ikke fik hjælp, ikke kunne vende tilbage til din nærhed — ville du så ikke gøre alt hvad der stod i din magt for at tilvejebringe ham frelse?

Gud er vores Fader. Vi er hans børn. I vores tilstand som faldne mennesker sendte han en frelser. Denne frelser er Jesus Kristus.

Eftersom alle mennesker har syndet er der ingen som kan vende tilbage til Faderen undtagen Jesus Kristus. Han er den eneste af Faderens børn som ikke har overtrådt de hellige love. Hvis han havde gjort det var han også blevet en falden skabning. Hvis det var sket hvem skulle så være vores frelser? Men Kristus er syndfri og han har tilvejebragt vor forløsning på betingelse af vores omvendelse og lydighed.

Han har selv erklæret det gennem en bestemt befaling:

„Derfor befaler jeg dig at omvende dig og holde de bud, som du har fået gennem min tjener Joseph Smith . . .

Og det er gennem min almægtige kraft, du har modtaget dem” (L&P 19:13-14).

Modtog vi ikke Mormons Bog fra Herren ved hjælp af Joseph Smith, Guds mægtige profet ved genoprettelsen?

Kristus talte til den nephitiske nation som det er åbenbart for os i Mormons Bog og gav os yderligere instruktion vedrørende det skridt vi må tage for at overvinde vor tilstand som en falden skabning. Han sagde:

„Og jeg vidner, at Faderen befaler alle mennesker overalt til at omvende sig og tro på mig.

Og den, der tror på mig og bliver døbt, skal blive salig (frelst); og det er dem, der skal arve Guds rige.

Og den, der ikke tror på mig og ikke bliver døbt, skal blive fordømt” (3 Nephi 11:32-34).

At blive fordømt betyder ganske enkelt at blive standset i sin udvikling. Det vil sige at man forbliver i den faldne skabnings tilstand.

Kristus fortsætter:

„Sandelig, sandelig siger jeg jer, at det er min lære, og jeg vidner derom gennem Faderen, og den, der tror på mig, tror også på Faderen, og for ham vil Faderen vidne om mig; thi han vil besøge ham med . . . den Helligånd” (3 Nephi 11:35).

Jeg beder jer om at overveje dette spørgsmål: „Hvordan skal man kunne forstå behovet for en frelser eller en frelsers

rolle hvis man ikke først forstår hvad det er man skal frelses fra?”

Mormons Bog indeholder optegnelsen om et faldent folk. Den skildrer hvordan mennesket blev underkastet døden og adskillelsen.

Mormons Bog indeholder også Jesu Kristi evangelium i dets fylde. Den fortæller os fuldkommen klart hvad der er blevet gjort for os, og hvad vi må gøre selv for at overvinde vores faldne tilstand og vende tilbage til Guds nærhed.

O faldne skabning med så stort et vidnesbyrd vover du alligevel at spørge: „Hvordan kan du vide det? Hvordan kan du vide det?”

Mormons Bog fortæller os hvad vi skal frelses fra. Den giver os fuld forståelse for Frelserens rolle og behovet for en frelser. Den er endnu et vidnesbyrd om Jesus Kristus, hvad jeg forkynder og vidner om i Jesu Kristi hellige navn. Amen. □

Kraften til at udgøre en forskel

*Ældste Richard G. Scott
De halvfjerds' Præsidium*

Jeg føler mig meget ydmyg over det kald som er kommet til mig om at tjene i De halvfjerds' Præsidium. Jeg har talt med Herren om det og lovet at jeg vil yde alt hvad jeg kan i den stilling. Jeg har bøn-faldt ham om at hjælpe mig med at kvalifi-cere mig til at modtage hans inspiration og støtte således at jeg må kunne udføre hans vilje og hans tjeneres vilje.

Jeg har bedt oprigtigt om at Herren vil vejlede mig til at sige noget der kan gavne nogle af hans børn her på jorden. Efter store overvejelser har jeg fået forskellige indtryk og en hellig følelse om at der et el-ler andet sted findes nogen som trænger meget til hjælp fra Herren, og at jeg kan formidle den. Jeg beder om at jeg trofast må være i stand til at skildre disse indtryk således at de vil synke dybt i bevidstheden hos de mennesker som de er møntet på, og at de der må slå fast rod. Må I for-nemme Herrens kærlighed og hans ønske om at vise jer hvordan I kan få den hjælp som I så hårdt trænger til, for at I kan få lykke og et formål i livet.

Jeg ved ikke hvem du er. Måske er du i en moden alder og lider af en langvarig fy-sisk sygdom eller en voksende følelse af ensomhed, hvorfor du er begyndt at give udtryk for bitterhed og selvmedlidenhed. Måske er du en ung mand eller kvinde som kæmper med en alvorlig misforståel-se i familien. Du er måske en ægtemand der er separeret fra din hustru eller en en-lig mor med den frygtindgydende opgave det er at opdrage børn uden en kærlig, for-stående og støttende livsledsager. Må-ske er du en udvalgt og lydige datter som for hver eneste dag spekulerer på om di-ne evindelige drømme om en evig livsled-sager mon nogensinde går i opfyldelse. Hvem end du er, så forkynder jeg højtide-ligt at Frelseren kender dig. Han elsker dig og er klar over dine specielle behov.

Han tillader andre at hjælpe sig i sit værk. Måtte jeg være et sådant redskab i dag.

Jeg vil fortælle jer om et sandhedsprin-cip som hvis det anvendes kan åbne dø-ren til alle andre principper som du har

behov for, for at opløfte din ånd. Det er et princip som kan give dig kraft til at ændre livskvaliteten.

Jeg taler om tjeneste — selvopofrende tjeneste for andre som er i nød. Jeg ved at det er svært at hjælpe andre når man føler at man er blevet forurettet. Jeg ved at det er vanskeligt at tage det første skridt når ens eget hjerte længes efter fællesskab eller forståelse. Alligevel så åbner sådanne tjenestegerninger Jesu Kristi, Mesterens barmhjertighed og kærlighed for os.

Handlefrihed er en guddommelig gave og Gud vil ikke tilsidesætte den. På grund af handlefriheden må vi selv tage det første skridt. Hvis vi tager initiativet til at gøre gode gerninger eller tjenester for andre vil vi få inspiration og kraft. Som kontrast hertil vil vi blive omsluttet af mørke og fortvivelse når kærlighedens og tjeneestens lys svækkes eller går ud i os. Skuffede og bitre følelser nærer sig selv og giver plads til tanker og gerninger som er uvenlige, kritiske og giver endog til sidst plads for had.

Jeg husker levende et ægtepar som kom til mig for at blive vejledt. Hun befandt sig i sidste fase af skilsmissem og han var bitter og opfyldt af vrede. Borte var den blomstrende kærlighed som havde givet deres bejlen en sådan betydning og formål. Ødelagt var den tillid som engang tjente som et helligt bånd der holdt dem sammen. Den grimme selvviskhed var ved at kvæle det som var tilbage af den sidste gensidige respekt. Jeg lyttede under fire øjne først til den ene og så til den anden. Deres historie var alt for bekendt. „Jeg elsker hende, men jeg ønsker ikke at blive trampet på.“ „Jeg er taknemmelig for hvad han gør, men hvis jeg viser den mindste taknemmelighed så tror han at alle vores uoverensstemmelser er løst, og så bliver jeg trådt under fode igen.“

Deres problemer var yderligere kompliceret af et økonomisk pres. Og alligevel kunne jeg, mens jeg lyttede til dem enkeltvis, se at de midler som de så fast havde beholdt hos sig selv, kunne have løst deres finansielle vanskeligheder hvis de uselvisk havde delt dem med hinanden. Jeg kunne se at de hver især havde beundringsværdige karaktertræk. De havde et oprigtigt vidnesbyrd om sandheden, et ønske om at gøre det rigtige og et ønske om at føle fred med Herren vedrørende de beslutninger som de skulle tage.

Han havde ærligt forsøgt at vise hende kærlighed og havde gjort meget for at hjælpe hende. Men i hvert eneste tilfælde var disse retfærdige handlinger blevet ødelagt ved at han sideløbende havde givet udtryk for selviske følelser. Med hans egne ord: „Jeg ønsker ikke at hun skal udnytte mig.“ Hun havde tilbageholdt sin oprigtige taknemmelighed for hans hjælp med børnene og hjemmet, og hun havde intet sagt. De havde ikke modet, eller fantasi til at opbygge hinanden.

Nogle enkeltindivider som er fanget i en krydsild af intense følelser kan sjældent tænke klart eller motiveres på den rigtige måde. De behøver hjælp og den bedste hjælpekilde er Frelseren. O hvor jeg beder til at de vil benytte de principper som her er omtalt og række hinanden hånden, opløfte hinanden, opbygge hinanden, og tilgive hinanden.

Der kræves tre ting for at reparere ødelagte kommunikationslinier og for at helbrede hjerter som vel engang har givet udtryk for dybe følelser af ren kærlighed, respekt og tillid.

For det første må vi forstå de principper som vil bringe lykke i ægteskabet. De er formuleret så godt af præsident Spencer W. Kimball i mange af hans budskaber. To bemærkelsesværdige eksempler

herpå står i hans bog med titlen *Marriage* (Salt Lake City: Deseret Book Co., 1978).

For det andet må vi være villige til at leve værdigt og stræbe omhyggeligt efter at adlyde Guds befalinger. En sådan kurs vil gøre det muligt for den guddommelige vejledning at påvirke hjerte og sind, så vore anstængelser kan forøges med kraft fra det høje.

„Jeg er overbevist om, at når vi elsker betingelsesløst og vores første interesse er at tjene andre, så vil evangeliets kraft blive frigivet i vort liv.“

For det tredje må vi uselvisk ønske at opbygge den anden. Det kræver at vi analyserer vort liv, så vi kan finde frem til og ændre det som må ændres, således at kærligheden og tilliden kan vokse og modnes og tilgivelse bliver noget dagligdags.

Det kræver også villighed til at anerkende alt som er godt og opløftende hos den anden og til at se helt bort fra fejl og svagheder. Kritik er ofte motiveret af et ønske om at bortforklare sine egne mangler og om at retfærdiggøre brudet på helliges ægteskabspagter.

Hvis du ønsker at blive elsket så elsk andre. Hvis du ønsker at blive forstået så vis forståelse for andre. Hvis du ønsker at finde fred, harmoni og lykke så opbyg andre.

Og alligevel vil vore gerninger ikke producere de ønskede frugter hvis vi hjælper andre af selviske årsager. Har Jesus ikke sagt:

„Vogt jer for at øve jeres retfærdighed for menneskene, for at de skal lægge

mærke til jer; ellers får I ingen løn hos jeres Fader, som er i Himlene.

Derfor, når du giver almisse, må du ikke lade blæse i basun foran dig, som hyklerne gør . . . for at æres af mennesker; sandelig siger jeg eder: de har allerede fået deres løn udbetalt.

Men når du giver almisse, så lad ikke din venstre hånd vide, hvad din højre gør, for at din almisse kan være i det skjulte. Så skal din Fader, som ser i det skjulte, betale dig.” (Matt. 6:1-4)

Jeg er overbevist om, at når vi elsker betingelsesløst og vores første interesse er at tjene, opbygge og styrke andre uden tanke på os selv, og når vi ikke forventer en automatisk gengældelse af hver eneste venlige og gavmilde gerning, eller når vi oprigtigt anstrender os for at hjælpe, når vi ikke bekymrer os for hvad vi vil modtage eller hvad andre vil give eller gøre, eller bekymrer os om hvorvidt vore byrder vil blive mindre men uselvisk søger at opbygge andre, så vil evangeliets kraft blive frigjort i vort liv. Når vi tillader Herren at arbejde gennem os for at velsigne andre vil denne hellige oplevelse frigøre kraft i vort eget liv og der vil ske mirakler. For sagde Mesteren ikke: „Thi hvad I har gjort imod én af disse mindste, har I gjort imod mig?” (L&P 42:38).

Respekt og kærlighed må man gøre sig fortjent til og der findes ingen bedre måde at gøre sig fortjent på end ved at opbygge andre.

Begynd nu med at gøre det bedste I kan. Ræk hånden ud til andre.

I vil føle Herrens kraft flyde gennem jer. Jeres selvrespekt vil vende tilbage og I vil kunne elske jer selv igen. Jeres liv vil blive beriget og det vil få et formål, og I vil få kraft til at gøre tingene bedre overalt omkring jer. Dette vidner jeg om I Jesu Kristi navn. Amen. □

Hvad mener I om Mormons Bog?

*Ældste Bruce R. McConkie
De tolv apostles Kvorum*

To præster fra en af de største og mest indflydelsesrige protestantiske retninger kom til en sidste dages hellige konference for at høre mig tale.

Efter mødet havde jeg en personlig samtale med dem hvor jeg sagde at de hver især kunne opnå et vidnesbyrd om at Joseph Smith var den profet gennem hvilken Herren havde genoprettet evangeliet i sin fylde i vor tid.

Jeg fortalte dem at de skulle læse Mormons Bog, overveje dens store, evige sandheder og bede til Faderen i Kristi navn i tro, og så ville han åbenbare sandheden af bogen for dem ved Helligåndens kraft.

Som enhver der kender noget til evangeliet ved, så beviser Mormons Bog at Joseph Smith blev kaldet af Gud til at være profet og til at gengive frelsens sandheder i al tydelighed og fuldkommenhed.

Mormons Bog er et helligt skrift som kan sammenlignes med Bibelen. Den indeholder en optegnelse om Guds hand-

lemåde med de fordums indbyggere på det amerikanske kontinent. Den er endnu et vidne om Jesus Kristus.

Den indeholder evangeliet i dets fylde, hvilket vil sige at den er en optegnelse om Herrens handlemåde med et folk som havde evangeliets fylde, og det betyder også at der i Mormons Bog findes en sammenfatning og en beretning om hvad alle mennesker må tro og gøre for at opnå en arv i det himmelske rige, hvad der er reserveret de hellige.

På samme måde som Moses, Esajas og Peters lærdomme og vidnesbyrd er at finde i Bibelen så har vi fået den samme forkyndelse og de samme vidnesbyrd fra Ånden, gennem Nephi og Alma og Moroni, i Mormons Bog.

Dette amerikanske vidne om Kristus blev skrevet på guldplader som Joseph Smith fik af en engel. Denne fordums optegnelse blev derefter oversat gennem Guds gave og kraft og er nu udgivet til verden som Mormons Bog.

Hvis denne bog er hvad den hævder at være — hvis den oprindelige optegnelse blev åbenbaret af en hellig engel, hvis oversættelsen blev foretaget ved Guds kraft og ikke af mennesker, hvis Joseph Smith virkelig mødtes med engle, fik synner og modtog åbenbaringer — hvilket alt sammen er en fastslået sandhed — hvis Mormons Bog er sand, så beviser Mormons Bogs sandhed og guddommelighed sandheden i dette store sidste dages værk som vi har del i.

Jeg forklarede alt dette til mine to protestantiske venner. Den ene af dem, en meget venlig mand, sagde at han da godt ville læse Mormons Bog. Den anden præst, som var meget bitter, sagde: „Jeg vil ikke læse den. Vi har eksperter som har læst Mormons Bog og jeg har læst hvad vore eksperter har at sige om den.”

Denne beretning viser klart et af problemerne, vi har med at præsentere Mormons Bogs budskab til verden. Der findes oprigtige og hengivende mennesker overalt som har hørt hvad andre mennesker siger om den hellige skrift, og derfor læser de ikke Mormons Bog selv.

I stedet for at drikke af det levende vands kilde som flyder i klare strømme, foretrækker de at gå længere ned ad strømmen og drikke fra verdens mudrede og giftfyldte strømme.

Den indlysende kendsgerning er at det er selve frelsen der står på spil her. Hvis Mormons Bog er sand — hvis den er et hellig skrift, hvis den indeholder Herrens vilje og Herrens røst til alle mennesker, hvis den er et guddommeligt vidnesbyrd om Joseph Smiths profetiske kaldelse — så kan vi blive frelst ved at acceptere den og tro på dens lærdomme, mens vi bliver fordømt ved at forkaste den og leve i strid med dens lærdomme.

Lad dette budskab lyde i alles øren

med en engels trompet, lad det høres over hele verden som et uendeligt tor-denbrag der giver genlyd. Lad det blive hvisket i ethvert hjerte gennem den stille sagte stemme. De som tror på Mormons Bog og accepterer Joseph Smith som en profet åbner derved døren til frelse. De mennesker som forkaster bogen med det samme eller som ganske enkelt undlader at lære dens budskab og tro på dens lærdomme vil end ikke begynde at rejse på den snævre og lige sti der fører til evigt liv.

Kort tid efter min oplevelse med disse to præster, kom to andre præster fra samme kirke til en anden af vores konferencer for at høre mig. Og jeg havde også efter mødet en samtale med dem.

Mit budskab var det samme. Med Mormons Bog som vejledning må de læse, overveje og bede for at opnå et vidnesbyrd fra Ånden om sandheden og om guddommeligheden i dette store værk i de sidste dage.

Jeg fortalte dem om min tidligere oplevelse med deres to kolleger, om hvordan den ene havde afvist at læse Mormons Bog, idet han sagde at eksperter havde læst bogen, og han havde læst hvad eksperterne havde sagt.

Så sagde jeg: „Hvad skal der til for at få jer til at læse Mormons Bog og for jer selv finde ud af hvad den drejer sig om, snare end at stole på jeres eksperters synspunkter?”

Den ene af disse præster stod med min Mormons Bog i sine hænder, og mens han lod øjnene glide hen over siderne på nogle få sekunder sagde han: „O, jeg har læst Mormons Bog.”

En øjeblikkelig åndelig inspiration lod mig vide at denne gennemlæsning havde været omtrent ligeså omfattende som den måde han netop havde bladet i Mormons Bog. I sin læsning havde han ikke

gjort mere end blot læse nogle få overskrifter og nogle enkelte vers.

En sød ung pige som er omvendt til kirken og hvis far er præst i samme kirke som mine fire protestantiske venner lyttede til min samtale med de sidste to. På det tidspunkt sagde hun: „Men hr. pastor, du skal jo også bede om indsigt.”

*„Den er det guddommelige bevis
på at Gud har talt i vor tid.”*

Han svarede: „Åh, jeg har bedt.” Jeg sagde: „Åh Gud, hvis Mormons Bog er sand, så lad mig falde død om’ og her står jeg.”

Jeg blev omgående tilskyndet til at svare: „Men hr. pastor, du må jo bede i tro — men jeg sagde det ikke.”

Denne beretning skildrer et andet af vore problemer, når vi skal belære dem som læser Mormons Bog om hvordan de skal læse den for at opnå det lovede vidnesbyrd gennem Helligånden.

Dette mønster blev fastsat gennem en erfaring Oliver Cowdery gjorde. Han ønskede ikke blot at fungere som skriver for Joseph Smith, men ønskede også at oversætte direkte fra pladerne. Efter at han havde bedt meget tillod Herren bror Cowdery at forsøge.

Den guddommelige bemyndigelse indeholdt tre betingelser: „Kom i hu, at uden tro kan du intet gøre, bed derfor i tro. Driv ikke spøg med disse ting; bed ikke om det, som du ikke bør bede om . . . og efter din tro skal det ske dig” (L&P 8:10-11).

Oliver forsøgte at oversætte men det lykkedes ham ikke. Derefter lød de gud-

dommelige ord: „Se, du har ikke forstået det ret. Du har troet, at jeg ville give dig, uden at du selv gjorde dig nogen anstrengelse, blot du bad.” Det vil sige at han ikke havde gjort alt hvad der stod i hans magt, og at han havde forventet at Herren ville gøre det hele udelukkende fordi han bad.

„Men se, jeg siger dig: Du må udtænke det i dit eget sind, og da må du adspørge mig, om det er rigtigt; og dersom det er rigtigt, vil jeg bevirke, at dit hjerte brænder i dig, og derved skal du fornemme, at det er rigtigt” (L&P 9:7-8).

Hvis nu Mormons Bog er sand så kan vi blive frelst i den højeste himmel, dersom vi accepterer dette. Hvis vi på den anden side siger at Mormons Bog er sand, hvis den i virkeligheden ikke var det, så fører vi derved mennesker på vildspor og fortjener uden tvivl at blive kastet i det sorteste helvede.

Der er ikke længere tid til ordkløveri eller til at slynge usmagelige skældsord i hovedet på de sidste dages hellige. Dette er et dybt, alvorligt og tankevækkende anliggende. Vi må ikke tro at vi kan drive spøg med hellige ting og undslippe en retfærdig Guds vrede.

Enten er Mormons Bog sand eller også er den falsk. Enten kom den fra Gud eller også blev den skabt i helvede. Den erklærer klart at alle mennesker må acceptere den som hellig skrift eller miste deres sjæle. Den er ikke og kan ganske enkelt ikke være en tilfældig afhandling om religion. Den er enten kommet fra Himlen eller Helvede. Og tiden er nu inde til at alle de som søger frelse selv finder ud af hvorvidt bogen kom fra Herren eller fra Satan.

Må jeg være så dristig at forslå en prøve og komme med en udfordring. Jeg håber at alle som benytter sig af denne prøve vil have kundskab om Bibelen, for jo mere mennesker ved om Bibelen i des

større grad vil de værdsætte Mormons Bog.

Dette er en prøve for syndere såvel som hellige. For jøder og hedninge, for slaver og frie, for sorte og hvide, for alle vor Faders børn. Vi er alle blevet befalet at ransage skrifterne, at samle på Herrens ord, at leve i henhold til hvert ord der udgår fra Guds mund. (Se L&P 84:44). Dette er derfor prøven:

Opstil hver især en liste på mellem 100 og 200 lærdomsmæssige emner idet I omhyggeligt forsøger at dække hele spektret af viden om evangeliet. Antallet af udvalgte emner vil afhænge af personlig smag og hvor bredt spektret er for hvert emne.

Skriv derpå alle emnerne på et stykke papir. Del papiret i to kolonner og skriv over den ene „Mormons Bog“ og over den anden „Bibelen“.

Begynd derefter med første vers og første sætning i Mormons Bog og fortsæt vers efter vers, og tanke efter tanke med at skrive indholdet af hvert vers under den rigtige overskrift. Finde samme lærdomme i Det nye Testamente og Det gamle Testamente og skriv dem i parallelle kolonner.

Tænk over de sandheder som du lærer og der vil ikke gå længe før du vil finde ud af at Lehi og Jakob overgår Paulus i undervisning af forsoningen, at Almas forkyndelse om tro og om at blive født igen overgår alt i Bibelen, at Nephi bedre forklarer Israels adspredelse og indsamling end Esajas, Jeremias og Ezekiel tilsammen; at Mormons ord om tro, håb og kærlighed har en klarhed, et omfang og en udtrykskraft som endog Paulus ikke opnåede, osv. osv..

Der findes også en anden og mere enkel prøve som alle der søger at kende sandheden kan benytte sig af. Den går ganske enkelt ud på at læse, overveje og

bede med troens ånd og et åbent sind. For mens vi læser, overvejer og beder, at være opmærksomme på de forhold som eksisterer, må vi spørge os selv tusinde gange: „Kunne noget menneske have skrevet denne bog?“

Det er absolut garanteret at den ærlige og oprigtige sandhedssøgende, på et eller andet tidspunkt mellem den første og tusinde gang han stiller sig selv dette spørgsmål, vil komme til at vide gennem Åndens kraft at Mormons Bog er sand, og at den er Herrens vilje og røst til hele verden i dag.

Vi spørger derfor: Hvad mener I om Mormons Bog? Hvem kan sige at den er et under og har værdi? Mange martyrer har lidt døden i kødet for at bringe den frem og bære dens frelsende budskab til en ondsindet verden?

Vi svarer: Det er en bog, en hellig bog, en bog med hellig, frelsende skrift. Den er en røst fra støvet, en røst som hvisker stille fra jorden og fortæller om et faldent folk, som sank ned i en uendelig intethed på grund af at de fornægtede deres Gud.

Dens sandhed udspringer fra jorden samtidig med at retfærdighed kommer ned fra Himlen. Den er Josefs stav i Efraims hænder, og den vil føre hele Israel, herunder de ti stammer, tilbage til ham som deres fædre tilbad. Den indeholder det ord som vil samle hele Israels hus og atter gøre dem til én nation på Israels bjerge som det var tilfældet på deres fædres tid.

Den er en beretning om Guds Søns mission til sine andre får, den dag de så hans ansigt og hørte hans stemme og troede på hans ord.

Den er det guddommelige bevis på at Gud har talt i vor tid. Dens hovedformål er at overbevise alle mennesker, jøder og ikke-jøder, om at Jesus er Kristus, den

evige Gud, som åbenbarer sig gennem tro til alle tider og blandt alle folk.

Den er kommet frem i vor tid for at bevise for verden at Bibelen er sand, at Jesus, som tilvejebragte forsoningen er Herre for alle, at Joseph Smith var kaldet af Gud således som profeterne i fordums tid og at Jesu Kristi kirke af Sidste Dages Hellige er det eneste sted på jorden hvor frelse kan findes.

Det er en bog som kan frelse verden og forberede menneskenes sønner til glæde

og fred her og nu og til evigt liv i evigheden.

Jeg er en af de mange som har fået det at vide gennem Helligåndens åbenbaring til min sjæl, nemlig at Mormons Bog er sand. Og da jeg ved at jeg skal stå til regnskab for dette vidnesbyrd overfor den store Jehovas domstol, når han dømmer alle mennesker, så vidner jeg om, at ligesom han lever således er Mormons Bog også sand. I Jesu Kristi navn. Amen.

□

Lad os gå fremad!

*Præsident Gordon B. Hinckley
Andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab*

Mine brødre og søstre det har været sædvane at præsident Kimball har talt ved afslutningen af konferencen, men på grund af hans alder og dårlige helbred er dette ikke muligt. Jeg ved at I ville have været meget taknemmelig, for at høre fra ham. Jeg ved også at jeg er en ringe erstatning. Det, at præsident Kimball og

præsident Romney har været i stand til at være sammen med os, blot det at se dem, har opløftet manges hjerter.

Mens vi spiste frokost, sad vi sammen med en mand som nu er bedstefar, som sagde, at hans 4-årige barnebarn var kommet ind til ham den anden dag og havde sagt: „Bedstefar, hvorfor nynner bi-

er?" Bedstefar sagde: „Det ved jeg ikke. Hvorfor?" Den lille dreng sagde: „Fordi de ikke kender ordene."

Det er usandsynligt at vi vil kunne huske ret mange af de ord vi har hørt i løbet af denne konference. Men jeg håber at vi vil være i stand til at „nynne" denne konferences ånd, og at vi vil være meget åndeligt opbyggede når vi går hjem, på grund af vor fælles deltagelse. Det har været en vidunderlig tid. Herrens Ånd har været med os. Vi har kun årsag til at være taknemmelige. Vi har fået fornyet vort vidnesbyrd og er blevet styrket i vor tro.

Vi har fået gode råd af de brødre som har talt til os. Og når vi har hørt dem så håber jeg også vi vil læse dem, når denne konferences taler udgives, og igen nyde det som er blevet sagt.

Talerne har vidnet om vor evige Fader og hans elskede Søn og de har gjort det ved Helligåndens kraft. Ved samme kraft har de talt om profeten Joseph og det som blev resultatet af hans tro, arbejdsomhed og kaldelse som Herrens tjener.

De har rådgivet os vedrørende vore børn, vort liv og vore anliggender. Vi vil alle blive stærkere hvis vi i vort liv og i vort hjem anvender det som vi har hørt.

Vær ikke nervøse for kirken. Vi har ved denne konference nævnt nogle af vore kritikere. De håner det som synes at være mest helligt for os. De latterliggør det som er kommet gennem åbenbaring fra den Almægtige. Ethvert menneske som har forsøgt at more sig på bekostning af det som er helligt for andre har en meget svag karakter. Skam over dem som synker så lavt for sjovs skyld og over dem som er vidne hertil og som ler heraf. Simplet høflighed bør animere folk til respekt for det som er helligt for deres medborgere og pårørende.

Herren selv har sagt: „Kom i hu, at det,

som kommer ovenfra, er helligt og bør omtales med varsomhed og efter Åndens tilskyndelser" (L&P 63-64).

Som det blev nævnt er der nogle som har påtaget sig det som deres mission at latterliggøre og ødelægge troen hos de svage og det med et meget dårligt argument om at vi ikke er kristne.

Til alle disse har vi to svar som vi roligt kan give. Det første er: Ville en sand Kristi discipel, én som følger ham, og er eksemplet på kærlighed og barmhjertighed og hensyntagen, på denne måde søge at såre andre?

For det andet: Vi beder kun om at blive bedømt efter vore frugter. Mesteren sagde:

„Af deres frugter skal I kende dem. Kan man plukke druer af tjørn eller figner af tidsler?

Således bærer hvert godt træ gode frugter og det dårlige træ bærer slet ingen frugter.

Et godt træ kan ikke bære slette frugter, og et dårligt træ kan ikke bære gode frugter . . .

Altså: af deres frugter skal I kende dem." (Matt. 7:16-18, 20).

Vi er villige til at lade os dømme efter denne standard.

På et tidspunkt hvor vi var udsat for et langt hårdere angreb end vi er i dag, stod præsident Joseph F. Smith ved talerstolen i dette tabernakel og sagde:

„Vi takker Gud for hans nåde og velsigelser; og jeg kan ikke se andet end at vi bør være en lille smule taknemmelig for alle dem, der bittert har stridt mod Herrens værk; for i al deres modstand og bitre strid imod vort folk, har Herren udfoldet sin magt og visdom og givet jordens intelligente mennesker en mere fuldstændig viden om og større velvilje mod hans folk. Gennem de metoder, som de

der har været imod Guds værk har benyttet, har han udvirket noget godt for Zion. Alligevel står der skrevet, og jeg tror derpå, at selv om det er nødvendigt, at der kommer modstand, ve da dem, ved hvem den kommer; men de er i Herrens hånd så vel som vi. Vi anklager dem ikke. Vi er villige til at overlade dem i den Almægtiges hånd, for at han kan give dem, hvad han finder for godt. Det er vor opgave at arbejde i retfærdighed på jorden, at stræbe efter at udvikle viden om Guds vilje og Guds veje og om hans store og vidunderlige sandheder, som han har åbenbaret med Joseph, profeten, som redskab, ikke alene til frelse for de levende, men til forløsning og frelse for de døde." (*Conference Report*, april 1908, *Evangeliske Lærdomme*, s. 284).

Og således lader vi denne sag hvile her.

Må de af os som er kommet rejsende til denne konference nu vende tilbage med en ny beslutning i hjertet, og de af os som har deltaget i konferencen ved hjælp af satellittransmission, TV og radio beslutte os til at prøve lidt mere ihærdigt at efterleve evangeliets standarder som vi har hørt om i disse dage; til at være mindre kritiske og negative; til at søge det gode i verden; til som ansatte at være ærlige overfor vore arbejdsgivere med hvordan vi giver vor tid og vore talenter; til at opelske i vore hjerter en kærlighed til andre, både indenfor og udenfor kirken; til som ægtemænd og hustruer at være loyale overfor hinanden i enhver henseende, så enhver ægtemand som har præstedømmet vil behandle sine børn og sin hustru med kærlighed og respekt; til at arbejde i vort hjem på at gøre familiebøn til en daglig vane; til at behandle alle mennesker ærligt og

Richard B. Lindsay, nylig udpeget leder for kirkens Public Communications afdeling. I de sidste fem år har broder Lindsay virket som leder af særlige anliggender (forbindelsen til regeringen) for kirken, et ansvar som han stadig vil beholde.

vandre ydmygt og lydigt for Gud, vor evige Fader. Om dette beder jeg ydmygt.

Jeg husker at jeg som dreng sad i dette tabernakel og hørte præsident Heber J. Grant læse disse ord med en stemme der dirrede af overbevisning:

„Hvor længe kan rindende vand forblive urent? Hvilken magt kan standse himlene? Mennesket kunne lige så godt række sin svage arm ud for at standse Missourifloden i dens løb eller vende strømmen i modsat retning, som hindre den Almægtige i at udgyde kundskab fra himlen over de sidste dages helliges hoveder” (L&P 121:33).

Jeg troede på disse ord da jeg hørte præsident Grant læse dem dengang. Jeg tror på dem nu. Mine brødre og søstre, jeg tror uden nogen tvivl at dette er Guds værk og at han i dag på en vidunderlig og mirakuløs måde udgyder sine velsignelser over sit folk.

I går for en uge siden afholdt vi i dette

tabernakel et stort møde for kvinderne i kirken. Udenfor dette tabernakel var der samlet i titusindvis af kvinder i mere end 600 andre bygninger hvortil dette møde blev transmitteret via satellit. Jeg tænkte da på det mirakel det er, hvor enestående det er at der findes så stort et søsterfællesskab på mere end en million vidunderlige kvinder, som er hengivne overfor Jesu Kristi evangelium, som vandrer med tro i deres hjerter — mødre, hvis største ønske det er at opdrage en ny generation af trofaste sønner og døtre, som elsker Herren og som er villige til at vandre i lydighed mod Mesterens befalinger.

Derpå havde vi i går aftes samlet mændene, kirkens præstedømme, hundredu-sindvis — her og overalt i verden på mere end 1153 andre steder såvel som i de 600 stavscentre, hvortil også det tidligere møde blev transmitteret. Og igen sagde jeg til mig selv: „Hvilke vidunderlige ting Himmelen Gud dog har gjort for sit folk.” Lad os være taknemmelige, lad os vandre i taknemmelighed, lad os vandre uden frygt.

Jeg kommer til at tænke på disse stor-slåede ord fra ét af Paulus' breve til Timoteus:

„Thi Gud har ikke givet os fejhedens ånd, men krafts og kærligheds og besindigheds ånd.

Skam dig derfor ikke ved at vidne om vor Herre” (2 Tim. 1:7-8).

Jeg anbefaler disse vidunderlige ord til jer: „Gud har ikke givet os fejhedens ånd, men krafts og kærligheds og besindigheds ånd.

Skam dig derfor ikke ved at vidne om vor Herre.”

Jeg ønsker ved afslutningen af denne storslåede konference at læse denne sidste udfordring fra Moroni, hvilket er blandt de sidste ord han nedskrev, efter

Lad os beslutte os til „at prøve lidt mere ihærdigt at efterleve evangeliets standarder . . . og at opelske en kærlighed i vore hjerter til hinanden indenfor kirken og udenfor kirken.“

at have gået omkring i en meget lang periode. Da han så vor tid, hvor hans optegnelse skulle komme frem, gav han denne generation dette store pålæg:

„Vågn op og rejs dig af støvet, o Jerusalem; ja, tag dit højtidskrud på, o Zions datter; forstærk dine stave og udvid dine grænser til evig tid, så at du ikke mere beskæmmes, men at den evige Faders pagter, som han har gjort med dig, o Israels hus, må blive opfyldt.

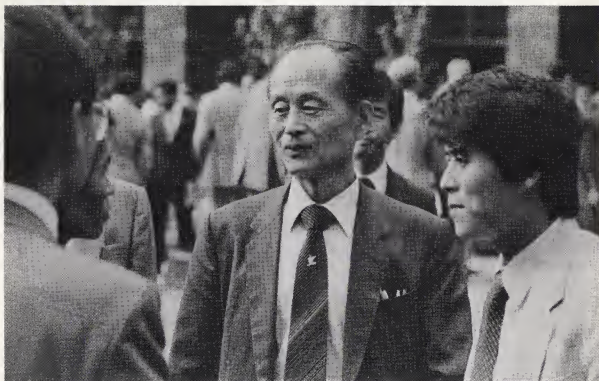
Ja, kom til Kristus og bliv fuldkommen i

ham og fornægt jer selv alt, hvad der er ugudeligt” (Moroni 10:31-32).

Da vi til dette møde sang denne vidunderlige salme, blev mit hjerte opløftet af følgende ord i forbindelse med dette folks tro:

Jeg . . . vil være dig god; ja, styrke dig, hjælpe dig, give dig ånd, opholde dig ved min almægtige hånd. („Så sikker en grundvold,” *Sange*, nr. 166).

Jeg efterlader jer mit vidnesbyrd og nedbeder Himmelens velsignelser over jer. Jeg ved at Gud vor evige Fader lever. Jeg ved at Jesus er Kristus, menneskeheden Frelser og Forløser. Jeg ved at dette værk er Herrens værk, at denne kirke er oprettet på apostle og profeters grundvold, med Jesus Kristus som hovedhjørnesten. (Se Ef. 2:20). Jeg ved at dette er sandt og jeg ved at I ved det, og må vi med denne viden gå fremad, idet vi vandrer retskaffent og med glæde og med tro, det beder jeg ydmygt om i Jesu Kristi navn. Amen. □

Generalautoriteterne i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Det øverste Præsidentskab

Præsident
Marion G. Romney
Førerledsgiver

Præsident
Spencer W. Kimball

Præsident
Gordon B. Hinckley
Andenrædgiver

De tolv Råd

Ezra Taft Benson

Mark E. Peterson

Howard W. Hunter

Thomas S. Monson

Boyd K. Packer

Marvin J. Ashton

Bruce R. McConkie

L. Tom Perry

David B. Haight

James E. Faust

Neal A. Maxwell

De halvjerders' Præsidium

J. Thomas Fyans

Carlos E. Aisy

M. Russell Ballard

Delyn L. Larsen

Reynold G. Demick

G. Homer Durham

Richard G. Scott

De halvjerders' første Kvorum

Adney Y. Komelius

Joseph B. Worman

Gene R. Cook

Franklin D. Richards

Paul H. Dunn

Harman Reclar Jr.

Loren C. Dunn

Robert L. Simpson

Rex D. Pivigar

W. Grant Braggier

Hugh W. Pincock

Ernest Blucke

Yoshiko K. Kuchi

Ronald E. Poelman

Charles Doler

William R. Bradford

George P. Lile

John H. Gruberg

Jacob De Jager

Vaughn J. Featherstone

F. Erno Blucke

F. Erno Blucke

Ronald E. Poelman

Charles Doler

William R. Bradford

George P. Lile

John H. Gruberg

Jacob De Jager

Vaughn J. Featherstone

Robert E. Wells

Det præsiderende Biskopråd

H. Burke Peterson
Førstetildgiver

Victor L. Brown
Præsiderende
Biskop

J. Richard Clarke
Andretildgiver

Emeritus medlemmer af De halvjerders' første Kvorum

Elmer G. Smith

Sterling W. Sill

Henry D. Taylor

James A. Campbell

J. Albert Anderson

J. Albert Anderson

Bernard P. Brodbeck

Lee E. Stone

Billeder fra den
153. halvårslige
generalkonference
i oktober 1983

